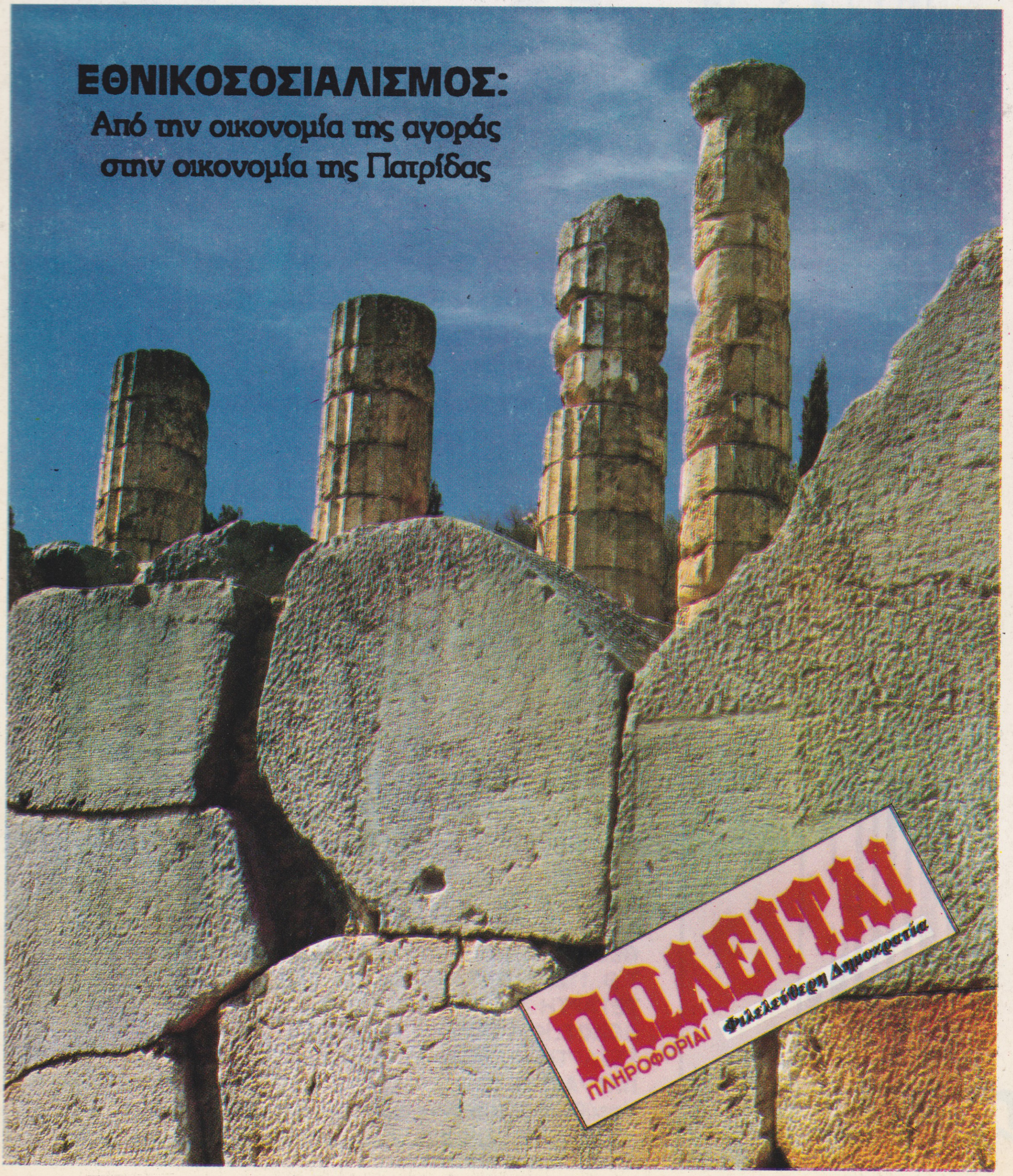
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – Α.Τ. 56

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ:

Από την οικονομία της αγοράς στην οικονομία της Πατρίδας

Μήτε η Σπάρτη, μήτ' η Αθήνα, μήτε η Πόλη!
Την Αθήνα την αφιόνισε μια Εβραία
μέσ' απ' το Γεσθημανί.
Που είν' η Σπάρτη; Δεν το ξέρω.
Ξέρω το Μυστρά. Κι η Πόλη η κοσμοξάκουστη
τώρα τούρκισσα κι αυτή.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 56 - ΤΙΜΗ 250 ΔΡΧ.
ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος ΟΡΟΦΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ - ΤΕΤΑΡΤΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ 7 - 10 μ.μ.
Τ.Θ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 28 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ
Τ.Θ. 11207 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 541 10
ΤΕΤΑΡΤΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ 7 - 10 μ.μ.
ΒΟΛΟΣ: ΚΟΥΤΑΡΕΛΙΑ & ΙΑΣΩΝΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ 7 - 10 μ.μ.
ΠΑΤΡΑ: Τ.Θ. 1259
Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1990

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΤΟΣΟ «ΜΑΚΡΙΝΗ» ΚΥΠΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΣΟ «ΚΟΝΤΙΝΟ» ΜΑΣ ΚΟΥΒΕΪΤ

Του Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ

-Σταθερά τοποθετημένοι απέναντι στο αισχρό παζάρι των εκλογών και απέναντι στις σημερινές πολιτικές δυνάμεις της χώρας τον Μάρτιο του 1990, παραμονές των τελευταίων εκλογών, γράφαμε στο λιτό αυτό και περήφανο βήμα: «Ας έλθουμε όμως και πάλι στο "θέμα" των ημερών μας, στις εκλογές και ας δηλώσουμε μια φορά ακόμη την τίμια και ξεκάθαρη τοποθέτησή μας απέναντι στην αισχρή αυτή κωμωδία, όπου και πάλιν θα παίξουν τους σωτήρες ή τους καταστροφείς κάποια θλιβερά ανθρωπάκια, λακέδες των προθαλάμων των ξένων πρεσβειών, ανθρωπάκια ανάξια για το καλό, μα και για να 'μαστε τίμιοι και για το κακό... Η τοποθέτησή μας στις εκλογές είναι απλή και ξεκάθαρη είναι μονάχα τρεις λέξεις: "ΜΑΥΡΟ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΑΝΤΗΔΕΣ"».

Λιγότερο από έξι μήνες διακυβερνήσεως της χώρας έχουν περάσει από τον Απρίλιο του 1990 και δυστυχώς τα σημάδια της αποτυχίας της νέας κυβερνήσεως της χώρας έχουν φανεί ολοκάθαρα στον ορίζοντα. Και όχι μόνο τούτο, αλλά έχει φανεί περίτρανα η ανειλικρίνεια και η ψευτιά της προεκλογικής δημοκοπίας των πολιτικάντηδων της σημερινής όπως και της χθεσινής εξουσίας.

- Στον οικονομικό τομέα, που αποτελεί και το κύριο μέρος της κυβερνητικής πολιτικής, όχι για μας, μα για τους δημοκράτες πολιτικούς μας, η αποτυχία είναι κάτι περισσότερο από ξεκάθαρη. Οι τιμές σε βασικά είδη πρώτης ανάγκης έχουν σχεδόν διπλασιασθεί, ενώ αυξήσεις στους μισθούς δεν έχουν γίνει και ενώ κανείς δεν έχει πεισθεί ακόμη για τα επιχειρήματα της μονόπλευρης λιτότητας της κυβερνήσεως. Ηανεργία συνεχώς αυξάνεται και ο «κρουνός» των επενδύσεων που είχε προεκλογικά υποσχεθεί η Νέα Δημοκρατία δεν έχει ακόμη φανεί εις τον ορίζοντα. Τα αλλεπάλληλα ταξίδια του Μητσοτάκη προς άγραν υποστηρίξεως διεθνούς και επενδύσεων δεν μπορούν παρά να μας θυμίσουν τον στίχο του Μεγάλου Σολωμού από τον Εθνικό μας ύμνο: «Μοναχή τον δρόμο επήρες και ξανάρθες μοναχή, δεν είν' εύκολες οι θύρες όταν η χρεία τες κουρταλεί!». Αυτό όμως όφειλε να το γνωρίζει, και αυτή η κυβέρνηση, όπως και κάθε κυβέρνηση ώστε να πάψει επιτέλους η πολιτική της ξενοδουλείας και να γίνει κάποτε αντιληπτό ότι αυτό που προέχει είναι να στηριχθούμε στα δικά μας τα πόδια και να χρησιμοποιήσουμε τις ανεξάντλητες δυνάμεις του Ελληνισμού. Απέτυχε, λοιπόν, έχει φανεί η αποτυχία της κυβερνήσεως στον οικονομικό τομέα. Και να ήταν μόνο αυτό... Τι έγιναν όλες εκείνες οι βαρύγδουπες προεκλογικές εξαγγελίες όπου με ύφος χιλίων μαθητευομένων μάγων μας υπόσχοντο οι «εθνοπατέρες» της Ν.Δ. ότι θα λύσουν το πρόβλημα των ναρκωτικών, της τρομοκρατίας, της Παιδείας, του νέφους. Τι έγιναν όλα εκείνα τα μεγάλα και παχιά λόγια; Καπνός και λόγια φτερωτά όπως πάντοτε, όπως σε κάθε εκλογές.

- Όμως εκεί όπου η λανθασμένη διακυβέρνηση της χώρας παίρνει επικίνδυνες εθνικά διαστάσεις είναι ο τομέας της εξωτερικής πολιτικής. Αναγνωρίσαμε χωρίς κανένα σκοπό και αντάλλαγμα το κράτος του Ισραήλ, την ίδια στιγμή όπου απαθείς παρακολουθούσαμε τους σιωνιστές να παραβιάζουν τα προαιώνια δικαιώματα του Ελληνικού Πατριαρχείου της Ιερουσαλήμ. Το πρόβλημα των φιδιών που ζεσταίνουμε στον κόρφο μας στη Θράκη παραμένει άλυτο και όχι μόνο τούτο, αλλά με νόμο που έγινε προσφάτως κατ' εξαίρεσιν ευνοούνται τα μουσουλμανικά σχολεία και όλα αυτά ενώ στίγμα και ντροπή παραμένει το χειροκρότημα των βουλευτών της Ν.Δ. στον Σαδίκ Αχμέτ μόνο και μόνο γιατί έδωσε ψήφο εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση. Δεν μας απογοήτευσαν οι κύριοι της Ν.Δ., δεν περιμέναμε τίποτε από αυτούς γιατί γνωρίζουμε τι αντιπροσωπεύει γενικά το άθλιο κοινοβουλευτικό σκηνικό. Περιμένουμε όμως από κάθε Έλληνα Πατριώτη επιτέλους να ξυπνήσει και να δει κατάματα την αλήθεια, να καταλάβει επιτέλους τι συμβαίνει σε αυτόν τον βασανισμένο τόπο. Για να έλθουμε και πάλι στο θέμα μας σχετικά με την εξωτερική πολιτική της Ν.Δ. Πραγματικά χρειαζόταν μεγάλη προσπάθεια βλακείας για να γίνει ο χειρισμός που έγινε και γίνεται σχετικά με τα πρόσφατα γεγονότα στον Περσικό Κόλπο. Τη στιγμή όπου γράφονται αυτές εδώ οι γραμμές τα πράγματα βρίσκονται σε μια κατάσταση

αναμονής. Είναι πολύ πιθανό αυτή η κατάσταση να συνεχισθεί μέχρι εκτονώσεως, αλλά ακόμη πιθανότερο είναι να επέλθει ένοπλη σύρραξη με ανυπολόγιστα δυσμενείς επιπτώσεις για την οικονομία της Ευρώπης και της Ιαπωνίας. Εδώ θα πρέπει να πούμε λίγα λόγια για την υπόθεση Κουβέιτ - Ιράκ. Το Κουβέιτ, για όσους γνωρίζουν την ιστορία, υπήρξε επαρχία του Ιράκ, που εφρόντισαν στη διάρκεια του μεσοπολέμου οι Αγλλοεβραίοι εκμεταλλευτές των λαών να κηρύξουν ανεξάρτητο κράτος με προφανή λόγο την απομύζηση των πλουσίων πετρελαιοφόρων κοιτασμάτων του. Καλώς λοιπόν έπραξε ο Σαντάμ Χουσεΐν και το κατέλαβε, όπως καλώς θα είχαμε πράξει και εμείς εάν είχαμε τη δύναμη να απελευθερώσουμε τις αλύτρωτες ελληνικές πατρίδες. Αυτό όμως που δημιουργεί πρωτοφανή κατάπληξη είναι η «στημένη αγανάκτηση» των ΗΠΑ και των λοιπών μεγάλων δυνάμεων, την ίδια στιγμή που όλοι γνωρίζουμε με πόση κυνική αδιαφορία αντιμετώπισαν και αντιμετωπίζουν τις σφαγές των Παλαιστινίων στα κατεχόμενα, το ολοκαύτωμα της Τσεχοσλοβακίας στα 1968, της Ουγγαρίας στα 1956, τη βάρβαρη εισβολή στην Κύπρο το 1974 και τόσες άλλες κατάφορες παραβιάσεις ανεξαρτησίας των λαών.

Δεν είναι λοιπόν ανθρωπισμός, ούτε δικαιοσύνη ο αποκλεισμός του Ιράκ, είναι ο κίνδυνος να χαθεί ο χρυσός μόσχος των εβραϊκών πολυεθνικών του πετρελαίου, το Κουβέιτ. Εδώ δεν μπορούμε παρά να αναφέρουμε την πολύ εύστοχη δήλωση σχετικά με το θέμα του Γάλλου ηγέτη Ζαν - Μαρί Λεπέν:

«Το Κουβέιτ θεωρείται από το Ιράκ ως εσωτερική του υπόθεση. Έχουμε να κάνουμε με ένα κράτος που είναι πολύ τεχνητό και αποτελεί θέμα που αφορά πρωτίστως τους Άραβες».

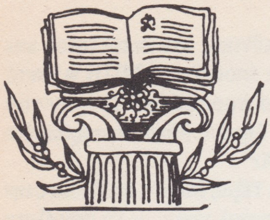
- Είναι, λοιπόν, σήμερα το Ιράκ ένας αντάρτης ενάντια στο παγκόσμιο σιωνιστικό κατεστημένο και η ποινή είναι μια και μοναδική, θάνατος! Πρώτη δουλειά του συστήματος να προετοιμάσει την κοινή γνώμη. Η επωδός γνωστή, βασανιστής, δικτάτορας κτλ. Κάτι γνωρίζουμε εμείς οι Έλληνες από διαστρέβλωση της αλήθειας με τους χιλιάδες ψευτοαντιστασιακούς της περιόδου 1967 - 1974. Ιερή αγανάκτηση, λοιπόν, κατέβαλε τους «ανθρωπιστές» δημοκράτες και σοσιαλιστές όλου του κόσμου για το Κουβέιτ τη στιγμή μάλιστα που σε τόσες ανάλογες περιπτώσεις, όπως στην Κύπρο το 1974 που μας αφορά άμεσα, έδειξαν και δείχνουν παγερή αδιαφορία. Αυτό που όμως πρέπει ιδιαιτέρως να τονισθεί είναι ότι από την κρίση στον Περσικό Κόλπο βλάπτεται κυρίως η οικονομία της Ευρώπης και της Ιαπωνίας και ωφελούνται οι εβραϊκές πολυεθνικές του πετρελαίου και ασφαλώς η Αμερική. Για όποιον αμφιβάλλει γι' αυτό παραθέτω απόσπασμα προσφάτου άρθρου του Newsweek, που μάλιστα δημοσιεύθηκε μεταφρασμένο στα ΝΕΑ της 27 - 8 - 1990:

«ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ του Τέξας έλεγαν, ότι βαθιά στην καρδιά τους, όλοι όσοι ασχολούνται με τα πετρέλαια πίστευαν πως η άνθηση του τομέα της εξόρυξης πετρελαίου, ήταν πολύ κοντά. Αυτά πριν την κρίση στη μέση της δεκαετίας του '80, που οδήγησε σχεδόν στην κατάρρευση του τραπεζικού συστήματος και των ακινήτων και οδήγησε σε κρίση την οικονομία της πολιτείας. Έτσι, ίσως κανείς σκεφτεί, ότι τα πρόσφατα γεγονότα - **αύξηση της τιμής του πετρελαίου κατά 40% από τον περασμένο χρόνο και η επικερδής προοπτική ενός πολέμου στη Μέση Ανατολή** - θα έφερνε χαρά στις πολιτείες των ΗΠΑ, όπου γίνεται η εξόρυξη πετρελαίου».

Επικερδής, λοιπόν, η προοπτική ενός πολέμου στη Μέση Ανατολή για τις ΗΠΑ. Αυτό νομίζουμε ότι τα λέει όλα...

- Αυτό όμως που πραγματικά καταντά εξοργιστικό για κάθε Έλληνα πατριώτη είναι η στάση της κυβερνήσεως της Ν.Δ. απέναντι στα γεγονότα του Κόλπου. Χωρίς κανένα δισταγμό απεφάσισε την αποστολή ναυτικής δυνάμεως στον Κόλπο χωρίς να εξασφαλίσει κανένα αντάλλαγμα, μόνο και μόνο για να δώσει δείγματα υψίστης «συμμαχο» - δουλείας. Η όλη ενέργεια μάλιστα συνοδεύτηκε από στομφώδεις δηλώσεις του τύπου: «πρέπει να στείλουμε την ελληνική Σημαία να είναι παρούσα στο πλευρό των συμμάχων» και όλα αυτά ενώ είναι γνωστό ότι κάποια άλλη κυβέρνηση της Ν.Δ. δεκαέξι χρόνια πριν δεν έστειλε την Ελληνική Σημαία να είναι παρούσα στο πλευρό των αδελφών μας Κυπρίων. Τότε στη «μακρινή» Κύπρο δεν έφταναν τα αεροπλάνα... Σήμερα στο «κοντινό» μας Κουβέιτ φθάνουν ακόμα και τα πλοία.

- Θυμάμαι ένα τραγούδι στων Ελλήνων Πατριωτών της Κύπρου, ένα τραγούδι γεμάτο πόθο για την ένωση με τη Μητέρα Πατρίδα, που έλεγε: «Την ημέρα καρτερούμε, πού καράβια ελληνικά, στ' ακρογυάλια θε να 'ρθουνε, να μας φέρουν Λευτεριά!». Τη φορά αυτή τα ελληνικά καράβια θα πλησιάσουν στα ακρογυάλια της Κύπρου, μα θα τα προσπεράσουν για να πάνε εκεί στον Περσικό Κόλπο να πολεμήσουν για τα συμφέροντα των εβραικων poολυεθνικών του πετρελαίου. Ναι! αυτά τα καράβια, που δεν πολέμησαν για την Κυρήνεια και την Αμμόχωστο θα πολεμήσουν τώρα με προθυμία για την SHELL, την MOBIL και την TEXACO...

Η ΗΘΙΚΗ

Σύμφωνα με την ιδεοκρατική θεώρηση, κλάδος της πρακτικής φιλοσοφίας, που ερευνά το πρόβλημα της ουσίας του αγαθού. Κατά τη θεώρηση αυτή, η Ηθική αποτελεί ένα από τα κατ' εξοχήν πεδία μελέτης του φιλοσόφου (Δογματική Ηθική). Σύμφωνα πάλι με την υλιστική αντίληψη, η Ηθική είναι μορφή της κοινωνικής συνείδησης, η αντανάκλαση της κοινωνικής πραγματικότητας στην θέσπιση κανόνων ζωής και κώδικα κοινωνικής συμπεριφοράς του ανθρώπου, που εξελίσσεται αντίστοιχα προς την εξέλιξη των κοινωνικών σχέσεων. (Υλιστική Ηθική).

Η Εθνικοσοσιαλιστική Ηθική υπερβαίνει αρμονικά τη δυϊστική σύγκρουση της Υλιστικής και της Δογματικής Ηθικής. Κατά τον Εθνικοσοσιαλισμό, τόπος της Ηθικής δεν είναι ούτε η φιλοσοφία ούτε η κοινωνία, παρά η Φύση και η Ιστορία: Η Ηθική αποτελεί το μέτρο του Λόγου και του Τρόπου Ζωής του Ανθρώπου. Ηηθική συνεπώς είναι φυσικό και ιστορικό φαινόμενο.

Ως φυσικό φαινόμενο, η ηθική εκδηλώνεται ως ένστικτο, δηλαδή ως πεποίθηση ριζωμένη στον βαθυβιολογικό πυρήνα της ύπαρξης και το φυλετικό αρχέτυπο, που αναγνωρίζει την αναγκαιότητα προσαρμογής στη Φυσική Νομοτέλεια. Η λειτουργία των ενστίκτων αυτοσυντηρησίας και αναπαραγωγής, η πίστη στην πρωταρχική σημασία των βιολογικών Αξιών, δηλαδή της Φυλετικής Ψυχής και της Αφθαρσίας του Αιωνίου Αίματος, συνιστούν εμβίωση και επίγνωση της Φυσικής Νομοτέλειας που υπαγορεύονται από τη Φυσική Ηθική και αποκρυσταλλώνονται σε βιολογικές αρετές της Φυλής.

Κώδικας της φυσικής διάστασης της Ηθικής είναι η Ιεράρχηση της συνειδήσεως ως δημιουργήματος του Φυλετικού Αρχετύπου και αναγορεύει ως φορέας της ηθικής τάξεως κατά φύσιν, την Αριστοκρατία του Αίματος, η οποία ενσαρκώνεται στα πρόσωπα των εκλεκτών Δημιουργών κάθε ιστορικής περιόδου.

Ως ιστορικό φαινόμενο, η εθνικοσοσιαλιστική Ηθική εκδηλώνεται ως Ηρωϊκός Τρόπος Ζωής, δηλαδή ως έξαρση του χρέους προς το συλλογικό πεπρωμένο της Λαϊκής Κοινότητας, υπεράνω του ατομικού πεπρωμένου, ως επικράτηση του ήρωος έναντι του αστού, όπως υπαγορεύει η Ιστορική Αναγκαιότητα. Η έξαψη της ευθύνης πάνω από το κοινό μέτρο και το πνεύμα θυσίας χάριν της καθολικής ζωής του λαού, συνιστούν το ήθος και συνθέτουν την προσωπικότητα του εθνικοσοσιαλιστή.

Κώδικας της ιστορικής διάστασης της ηθικής είναι η Τιμή, που ως απαράβατος κανόνας της συνειδήσεως, που διέπει την πρακτική ζωή του ανθρώπου, περιφρουρεί ως προς την ακεραιότητα και νοηματοδοτεί όλη την κλίμακα αξιών αναγορεύοντας ως φορέα της ηθικής τάξεως κατά ιστορία, την Αριστοκρατία του Ήθους, η οποία ενσαρκώνεται στα πρόσωπα των εκλεκτών Δημιουργών κάθε Λαϊκής Κοινότητας.

Η δυϊστική σύγκροση της Δογματικής και της Υλιστικής Ηθικής έχει την ρίζα της στην Χριστιανική Ηθική και εκείθεν, στην Εβραϊκή Αντίληψη Ζωής.

Το πρόβλημα της Ιουδαιοχριστιανικής Ηθικής είναι η δυϊστική σύγκροση του καλού και του κακού, τουτ Θεού και του Διάβολου, του Παραδείσου και της Κόλασης. Στη σύγκρουση αυτή το «καλό» θα επικρατήσει κατά νομοτελειακή βεβαιότητα, ο Θεός και ο

Παράδεισος θα θριαμβεύσουν. Η περί καλού και κακού ηθική διδασκαλία του Χριστιανισμού και των παραφυάδων του έρχεται σε πλήρη διάσταση με την Ηθική του Εθνικοσοσιαλισμού και κατ' επέκταση την ελληνική ηθική. Η Εθνικοσοσιαλιστική Ηθική, ως φυσικό φαινόμενο κείται πέραν του καλού και του κακού και βιώνεται διά της Φυσικής Νομοτέλειας, ως ιστορικό δε φαινόμενο είναι ρέουσα και υπαγορεύεται από την Ιστορική Αναγκαιότητα. Η Εθνικοσοσιαλιστική ηθική έχει ένα φυσικό - βιολογικό υπόβαθρο που είναι η Φυλή και ένα ιστορικό - πολιτιστικό φορέα που είναι η Λαϊκή Κοινότητα.

Για την Εθνικοσοσιαλιστική όπως και για την Ελληνική Ηθική, το πρόβλημα της ουσίας του Αγαθού είναι ταυτόσημο και αδιαίρετο με το πρόβλημα της ουσίας, τόσο του καλού (Ωραίο), όσο και του Αληθούς. Για τον Εθνικοσοσιαλιστή όπως και για τον Έλληνα, η Ηθική (Αγαθό - Ηθικές Αξίες) εκφέρεται και βιώνεται μόνον στους κόλπους της πόλεως (Λαϊκής Κοινότητας), ισοτίμως και συντόνως προς την Αισθητική (Καλό - Αισθητικές Αξίες) και την Γνωσιοθεωρία (Αληθές - Πνευματικές Αξίες). Οι τρεις ανωτέρω εκφάνσεις των Πολιτιστικών Αξιών εδράζονται στο κοινό θεμέλιο που ονομάζεται Φυλετική Ψυχή (Βιολογικές Αξίες). Έτσι, η ουσία του Αγαθού, του Αληθούς και του Καλού είναι η αυτή και ανιχνεύεται μόνο στην ιστορική ζωή και την πολιτιστική δημιουργία της Λαϊκής Κοινότητας και της Βιολογικής της σποράς: της Φυλής.

Κατά την Εθνικοσοσιαλιστική θεωρία, η ακμή ενός Λαού συμπίπτει με την περίοδο της σφιχτής ηθικής συνοχής του, τότε που οι πράξεις των ανθρώπων βρίσκονται σε συνειδητή και βιωματική αντιστοιχία προς το Αίσθημα, το Ήθος και το πνεύμα της Κοινότητας, βασισμένες στην σφυρηλάτηση ανορθόλογων δεσμών των μελών της με το συλλογικό πεπρωμένο της.

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΠΟΙΟ ΕΜΨΥΧΟ ΥΛΙΚΟ;

Εποχή χαράς για τους νεαρούς νεοέλληνες και τις οικογένειές τους. Τα νέα είναι καλά και φαίνονται οριστικά. Η στρατιωτική θητεία θα περικοπεί κι άλλο. Μέσα στους επόμενους λίγους μήνες του 1990 αναμένεται σε πρώτο στάδιο η μείωσή της κατά 1 - 2 μήνες και μόλις αυτό σταθεροποιηθεί κάπως, θ' ακολουθήσει και άλλη κατά 3 περίπου μήνες. Τελικό ζητούμενο είναι το 15μηνο, κάτι που αναμένεται να ολοκληρωθεί μέχρι τα τέλη του 1991. Ο κύριος υπουργός (ο ίδιος που μας απασχόλησε και στο τεύχος αρ. 50) φαίνεται αμετάκλητα αποφασισμένος να εκπληρώσει τις προεκλογικές εξαγγελίες του, κυβερνώντος πια, κόμματός του. Άλλωστε, απ' ότι έχουμε καταλάβει μέχρι τώρα, είναι οι μόνες εξαγγελίες που θα τηρηθούν.

Και γιατί να μην τηρηθούν; Τόσος κόσμος είναι που θα ευχαριστηθεί, αφήστε την εξαργύρωση που θα έχουν όσον αφορά το στ ενά κομματικό, αλλά και προσωπικό του υπουργού, όφελος. Οι κυβερνήτες μας το χρειάζονται αυτό. Παντού αλλού δείχνουν ανυποχώρητοι στα σκληρά αντιλαϊκά, καπιταλιστικά μέτρα λιτότητάς τους· από κάπου λοιπόν θα πρέπει να εξισορροπήσουν όσο περισσότερο γίνεται την πολιτική αβαρία που συνεπάγονται τα παραπάνω μέτρα. Ευτυχώς που έχουν λοιπόν και τον στρατό, αυτός θα τους βγάλει από την δύσκολη θέση, αυτή άλλωστε φαίνεται πως είναι και η σημαντικότερη αποστολή του: η εξυπηρέτησις σε δεδομένη στιγμή συγκεκριμένων μικροπολιτικών σκοπιμοτήτων. Τώρα μερικοί θα ισχυρισθούν πως ο στρατός, οι Ένοπλες Δυνάμεις μας, είναι όργανο μάχης και μηχανισμός υπεράσπισης της πατρίδας και συνεπώς θα διαφωνήσουν με την παραπέρα μείωση της θητείας. Αλλά αυτοί είναι « ναζιστές» και οι αντιρρήσεις τους είναι εκ των προτέρων απορριπτέες και εκτός αυτού είναι τόσοι που δεν μπορούν να μεταβάλλουν τα εκλογικά ποσοστά (ακόμα και αν ψήφιζαν οτιδήποτε άλλο, εκτός από λευκό).

Η δήλωσις μειώσεως της θητείας συνοδεύτηκε και από διάφορες πομπώδεις όσο και φαιδρές δηλώσεις του υπουργού, η σημαντικότερη των οποίων ήταν εκείνη που αναφερόταν στην αναβάθμιση του αξιομάχου (!) του στρατού μας και της μετατροπής του σ' ένα στρατό ευέλικτο, αποτελεσματικό και σύγχρονο (αυτό φοβόμασταν). Και βεβαίως, είδαμε πως εννοεί την «αναβάθμιση» αυτή. Απ' ότι καταλάβαμε η «αναβάθμισις» ουσιαστικώς συμπορεύεται της περικοπής μηνών θητείας. Όταν λοιπόν η θητεία (τουλάχιστον η υποχρεωτική) καταργηθεί πλήθως θα μπορούμε να λέμε πως ήταν το ιδεώδες! Ρωτήστε και τους αξιόλογους εκπροσώπους των πολυποίκιλων πολιτικών μας νεολαιών, αυτούς τους φερέλπιδες νέους και μελλοντικούς κυβερνήτες μας. Είμαστε σίγουροι πως η παραπάνω προοπτική θα τους βρει απολύτως σύμφωνους.

Αλλά, όπως και να το κάνουμε, δεν ήταν ανάγκη να κατηγορήσουμε και τόσο μεμονωμένα πρόσωπα για το γεγονός αυτό της μειώσεως. Εδώ πιστεύουμε πως ούτως ή άλλως σε μερικές δεκαετίες μάλλον δεν θα υπάρχει καν ελληνικός στρατός. Στρατός του Ελληνικού κράτους μπορεί να υπάρχει, αλλά δεν θα είναι Ελληνικός. Και χωρίς να χρειασθεί να φέρουμε μισθοφόρους από το εξωτερικό. Πώς γίνεται αυτό; Πολύ απλά. Σήμερα το ποσοστό των ανθρώπων που είναι υπεράνω των 65 ετών αποτελεί περίπου το 15% του συνόλου του Ευρωπαϊκού πληθυσμού και γρήγορα πιστεύεται πως θα ξεπεράσει το 20% (πιθανόν με το άγγιγμα του 2000). Η Ελλάδα, που για κάμποσες δεκαετίες είχε κατορθώσει να διατηρήσει έναν θετικό δείκτη γεννήσεων, μέσα στην εκατονταετία, τώρα κι αυτή απειλείται ΑΜΕΣΑ από την υπογεννητικότητα. Το ετήσιο άνοιγμα της ψαλίδας μεταξύ γεννήσε-

ων και θανάτων είναι κάτι παραπάνω από 10.000. Κάτι από μόνο του ιδιαιτέρως ανησυχητικό, αφού μέχρι το 2000 θα είναι 0 και κατόπιν αρνητικό εις βάρος των γεννήσεων. ΑΛΛΑ και ποιοι θα είναι αυτοί οι «Έλληνες πολίτες» που θα γεννοβολάνε αδιάκοπα και θα πληθαίνουν ενώ κάποιοι άλλοι «συμπολίτες» τους θα μαραζώνουν μαγκούφηδες και άτεκνοι μπροστά στα video τους; Σας παρουσιάζουμε λοιπόν το «εκλεκτό» αυ τό τμήμα της κοινωνίας μας που αυξάνεται και πληθύνεται ανεξέλεγκτ α εις βάρος μας και που ΔΕΝ έχει το ΠΑΡΑΜΙΚΡΟ ΚΟΙΝΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΥΛΗ. Είναι οι ορδές των γύφτων (κατ' ευφημισμόν «αθιγγάνων» ή «τσιγγάνων», των Τούρκων της Θράκης και των νέγρων λαθροπαροικούντων και μη «Ελλήνων πολιτών».

Εδώ θα πρέπει ν' ανοιχθεί κάποια απαραίτητος παρένθεσις όσον αφορά τον όρο «Τούρκοι της Θράκης». Με τον όρο αυτό εννοούμε αποκλειστικώς και μόνον τους φυλετικώς Τούρκους και τουρκόγυφτους που λυμαίνονται την γη μας της Δυτικής Θράκης. Δεν εννοούμε συλλήβδην όλους τους μουσουλμάνους, δεδομένου του ότι το 35% περίπου του μουσουλμανικού πληθυσμού είναι καθαρώς Ελληνικό φύλο, οι γνωστοί μας Πομάκοι. Αυτοί οι τελευταίοι, δυστυχώς, χάνουν όλο και περισσότερο την Ελληνική τους συνείδηση εξαιτίας της εγκληματικής εθνικώς αδιαφορίας του αστικού κράτους και της, αντιθέτως, ενεργητικοτάτης Τουρκικής προπαγάνδας που ανεμπόδιστα ασκείται από πληθώρα πρακτόρων της Άγκυρας μέχρι και το πιο απομακρυσμένο Πομάκικο χωριό. Δραστικά μέτρα εκ μέρους μας πρέπει να ληφθούν όσο το δυνατόν ταχύτερα, μέτρα που θα πρέπει οπωσδήποτε να συμπεριλάβουν και την υπερνίκηση της εθνικώς επιζήμιας εκκλησιαστικής μισαλλοδοξίας. Σε κάποιο άλλο άρθρο θα επεκταθούμε αρκούντως επί του συγκεκριμένου μείζονος θέματος.

Κάποτε, όχι πολλά χρόνια πριν, οι προαναφερθέντες «Έλληνες πολίτες» δεν στρατευόντουσαν (ορθώς) και εάν στρατευόντουσαν κατά τμήματα (εδώ συμπεριλαμβάνονται και οι συνέλληνες Πομάκοι), τοποθετούνταν σε βοηθητικές υπηρεσίες. Υπηρετούσαν άοπλη, μειωμένη θητεία σε «περιθωριακά» τάγματα και απολυόντουσαν. Τότε που ακόμα υπήρχαν άφθονοι καθαρόαιμοι Έλληνες, αρχετοί μήνες θητείας και λιγότερος «ανθρωπισμός» και «αντιρατσισμός». Σήμερα τα πράγματα αλλάζουν ραγδαίως. Γύφτοι κρατούν όπλο και αποστέλλονται σε συνοριακές περιοχές (!) για να φυλάξουν την Ελλάδα (!!!). Νέγροι εκπαιδεύονται στις ειδικές δυνάμεις και φέρουν τα σήματα των μονάδων αυτών όπως και οι Έλληνες (εδώ τα θαυμαστικά θα έπρεπε να γεμίσουν όλον τον υπόλοιπο χώρο του άρθρου). Τούρκοι τοποθετούνται όχι απλώς σε μάχιμες μονάδες, αλλά τοποθετούνται και σε θέσεις νευραλγικές, απ' όπου μεγάλη ζημιά θα μπορούσαν να προκαλέσουν στις Ένοπλες Δυνάμεις κάποια κρίσιμη ώρα. Ο θρίαμβος του «όλοι Έλληνες είμαστε», του αισχρότερου αντιρατσιστικού συνθήματος που ακούστηκε ποτέ παγκοσμίως από στόματα υπανθρώπων «συμπατριωτών» μας (και δεν εννοούμε τους Τούρκους, γύφτους ή νέγρους).

Το πρόβλημα είναι ιδιαιτέρως οξυμμένο και γίνεται χειρότερο κάθε χρόνο. Εμείς συρρικνωνόμαστε, οι άλλοι αυξάνονται. εμείς συμμαζευόμαστε, οι άλλοι αποθρασύνονται. Ποιος ο λόγος να φοβόμαστε την Τουρκία; Η άλωσις για μια ακόμα φορά θα γίνει εκ των έσω. Όταν οι «Ελληνικές» μεραρχίες θα είναι γεμάτες από αλλοφύλους (και σε μεγάλο βαθμό προαιωνίους εχθρούς του Ελληνισμού), τότε ας περιμένουν οι διάφοροι πολιτικάντηδες να εισπράξουν οριστικά τα μικροκομματικά τους κέρδη. Λύσεις υπάρχουν βεβαίως, αλλά πριν από αυτές πρέπει να υπάρξουν θελήσεις ισχυρές που θα τις εφαρμόσουν προς όφελος της πατρίδας. Θελήσεις Εθνικοσοσιαλιστικές.

Εδώ οι Γερμανοί από τον Ιούνιο του 1991, θα υπηρετούν τρεις μήνες παραπάνω, ως πρώτη προσπάθεια ν' αντιμετωπίσουν τις απώλειες εμψύχου υλικού λόγω υπογεννητικότητος. Εμείς εδώ κινούμαστε ανάποδα. Μα αφού το είπαμε: οι γύφτοι και οι Τούρκοι γεννάνε, προσφέρουν τόσο νέο αίμα στην πατρίδα πολλαπλασιαζόμενοι ανεξέλεγκτα. Εμείς δεν έχουμε λόγους ανησυχίας. Εάν ανησυχούσαμε δεν θα φτάναμε στα σημερινά μας χάλια. Σύντροφοι, πριν κάποιο έθνος χαθεί παρακμάζει σε όλους τους τομείς, αλλά κυρίως παρακμάζει ο στρατός του. Και το χειρότερο όριο παρακμής φθάνει όταν ο στρατός αυτός δεν είναι πια δικός του, παρά μόνο κατ' όνομα. Προς τα εκεί βαδίζουμε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΜΝΗΝΟΣ

ΦΥΛΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ: ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΕΙΣ

Κάθε συναγωνιστής οφείλει να μελετά τα φυλετικά θέματα και να αποκτά εξοικείωση με τις βιολογικές βάσεις της κοσμοθεωρίας μας. Ενδεχομένως, ο συνεπής αναγνώστης, παρ' όλη την καλή του θέληση και προσπάθεια, να έχει απορίες σχετικά με έννοιες, ορισμούς και ονόματα που ξενίζουν και κινδυνεύει να ξεχάσει ή κακοχωνέψει τα περισσότερα εξ' αυτών.

Πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι ο Εθνικοσοσιαλιστής, ο συνεπής και πραγματικός Πατριώτης του 1990, οφείλει να είναι σε εγρήγορση και να αισθάνεται, όχι επαναπαυμένος στη δήλωση της ιδιότητάς του, αλλά υπεύθυνος, μαχητής της Ιδέας του. Πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι διεξάγεται πόλεμος, ιδεολογικός, κοσμοθεωρητικός, πολιτιστικός, πόλεμος ψυχών, και ότι πριν μια πολιτική Νίκη, προϋποτίθεται μια πολιτιστική αντιπαράθεση, μια αντιπαράθεση ψυχικών και πνευματικών αξιών. Οι δικές μας αξίες είναι οι Φυλετικές Αξίες του Αίματος και η ΤΙΜΗ.

Τα τόσα ονόματα και έννοιες, υπάρχουν για να δώσουν ερεθίσματα σε περαιτέρω μελέτη των σχετικών με τις ιδέες μας απόψεων. Στο σημείο αυτό, τονίζεται ότι οι επικρατούσες απόψεις κάθε εποχής, είτε προέρχονται από ανεπαρκή γνώση, είτε από σκόπιμη διαστρέβλωση αντανακλούν και αντιστοιχούν τις απόψεις κάποιων αποδεκτών Σοφών, επιστημόνων ή ειδικών.

Βέβαια, εύκολα κανείς μπορεί να διερωτηθεί το από ποιούς και πόσους και γιατί είναι αποδεκτοί αυτοί οι «σοφοί» και οι απόψεις τους. Η αντίρρηση είναι ότι μάλλον διαφεύγει το ερώτημα αυτό από το πλήθος, που αρκείται αβασάνιστα στην υπηρεσία των κατεστημένων απόψεων.

Δεν θα ζητούσε κανείς από το πλήθος να αμφισβητήσει τις απόψεις των σοφών του, στη Γεωγραφία ή την Αστρονομία, ή τη Χειρουργική Ιατρική. Δεν ισχύει όμως το ίδιο για άλλες επιστήμες, όπου καθίσταται προφανής η υποταγή των αληθειών, η απόκρυψη και η παραμόρφωσή τους, υπό το πρίσμα μιας ιδεολογικής ή ηθικής απόψεως, όταν οι αλήθειες αυτές δεν συμφωνούν με τη θεωρία και τις ευχές.

Αν εξαιρέσει κανείς την Ιστορία, η επόμενη πλέον σκόπιμα παραχαραγμένη επιστήμη είναι η Βιολογία, κυρίως η Φυλετική, καθώς και η Φυσική Ανθρωπολογία, γιατί τολμούν να εξετάζουν τις φυλετικές διαφορές και να εισαγάγουν τον Φυλετικό Κληρονομικό παράγοντα, στην πολιτισμική Ιστορία των ανθρώπων.

Για τους Εθνικοσοσιαλιστές, δεν μπορεί να υπάρξει λύση στα προβλήματα της Γλωσσολογίας, Εθνολογίας, Ιστορίας, Αρχαιολογίας, Κοινωνιολογίας, αν δεν τοποθετηθεί στο κέντρο τους ο Φυλετικός Παράγοντας, δηλαδή η ιδιαίτερη, έμφυτη, κληρονομημένη, εξελικτικά δομημένη γενετική ιδιοσυστασία των ξεχωριστών ανθρώπινων ομάδων. Αυτή δεν καθορίζει μόνο τα εξωτερικά μορφολογικά γνωρίσματα, αλλά και τα εσωτερικά, ψυχοπνευματικά χαρακτηριστικά. Η αγωγή, το περιβάλλον εν γένει, (οι πολιτικοοικονομικές συνθήκες) επιδρούν μόνο, είτε θετικά είτε αρνητικά, στο γενετικά προγραμματισμένο σύνολο ιδιοτήτων των λαών ή των ατόμων και σχετίζονται μάλιστα μ' αυτό.

Όλα όσα περιγράφονται στα τελευταία τεύχη είναι χρήσιμα, για τον κάθε Πατριώ-

τη, για τον κάθε συναγωνιστή. Η χρήση ονομάτων γνωστών στους επιστημονικούς κύκλους, μα άγνωστων στο κοινό, ονομάτων καθηγητών και επιστημόνων, και η παράθεση ορισμών και απόψεών τους, κρίνεται απαραίτητη για δυό λόγους.

α) Γιατί έτσι παύει η προκατάληψη κατά των απόψεών μας, αφού αυτές δικαιώνονται από τη σημερινή επιστήμη.

β) Γιατί, έτσι ο αναγνώστης που ενδιαφέρεται, γνωρίζει τα ονόματα αυτών που υποστηρίζουν ανάλογες με τις δικές μας θέσεις και μπορεί να ψάξει στη σχετική βιβλιογραφία.

Εξάλλου, στην πληθώρα των Μαρξιστών και «Αντιρατσιστών» καθηγητών της σημερινής εποχής (που καθορίζουν και τις τρέχουσες απόψεις), δεν είναι δυνατό ν' αντιπαραθέσουμε παρά απόψεις εφάμμιλων και καλύτερων απ' αυτούς επιστημόνων, δανειζόμενοι το κύρος τους, για να μην αμφιβάλλουν οι κακόπιστοι, για τις απόψεις μας.

Για τον ίδιο λόγο, δεν είναι χρήσιμο ν' αντιπαραθέσουμε ούτε καν τους πιο διαπρεπείς εθνικοσοσιαλιστές επιστήμονες του μεσοπολέμου (π.χ. τους Baur, Fischer, Günther, Lenz, von Eichstedt, Weinert, Siemens κ.λπ.), γιατί βαρύνονται με το «στίγμα» της εποχής τους και γιατί οι τρέχουσες επιστημονικές υποθέσεις, απόψεις και ανακαλύψεις (π.χ. DNA) δεν καλύπτονται απ' αυτούς.

Μπορεί βέβαια, οι σύγχρονοι επιστήμονες, τους οποίους επικροτούμε εκ θέσεως (υποστηρίζουν ότι και εμείς), να μη δηλώνουν εθνικοσοσιαλιστές, προέρχονται όμως από την ίδια φύτρα τις περισσότερες φορές και συχνά οι απόψεις τους είναι απλά η συνέχεια, η ολοκλήρωση και η βελτίωση των εθνικοσοσιαλιστικών απόψεων του μεσοπολέμου.

Αρκετή απόδειξη γι' αυτό είναι οι λυσσαλέες «κατηγορίες» που εξαπολύουν οι επιστημονικοί τους αντίπαλοι για «ρατσισμό», «φασισμό», καθώς και ότι αντίθετα μ' ότι συμβαίνει με τους αντιρατσιστές, ανάμεσα σ' αυτούς σπάνια υπάρχουν Εβραίοι (π.χ. ο καθηγητής Hans Eysente, που παρ' όλη την εβραϊκή του καταγωγή, υπερασπίζει την άποψη της Φυλετικής Ανισότητος στην Ευφυΐα, και ίσως κάποιοι άλλοι).

Ισχυρίζονται, λοιπόν, οι μαρξιστές ή αντιρατσιστές επιστήμονες της εποχής μας ότι:

1) «Με βιολογικούς όρους η έννοια της Φυλής είναι άνευ σημασίας για ανθρώπινους πληθυσμούς» κι αυτό, λένε, γιατί μια Φυλή θα έπρεπε να διακρίνεται από άλλες ποικιλίες (του βιολογικού «είδους» της) λόγω κάποιων κοινών και κληρονομικών ιδιοτήτων.

Μια καλή απάντηση προέρχεται από ένα διακεκριμμένο Αμερικανό καθηγητή της Ζωολογίας, τον Prof. E. Raymont Hall (MA, Ph. D): «Κάτι που φαίνεται ότι δεν γνωρίζουν οι περισσότεροι μη ζωολόγοι, είναι ότι τα υποείδη του ανθρώπου, διακρίνονται το ένα από το άλλο, από το ίδιο είδος διαφορών - χαρακτηριστικών της ζωολογικής αιμολογίας - όπως τα υποείδη των άλλων θηλαστικών π.χ. τα υποείδη του τυφλοπόντικα, του σκιουροπίθηκου της Αμερικής, του ζαρκαδιού.

Για παράδειγμα, στο κρανίο ενός Εσκιμώου του Point Barrow, μιας από τις φυλές του υποείδους Homo Sapiens Asiaticus (Μογγολικής Φυλής - ή της Φυλής των Ινδιάνων της Αμερικής, Homo Sapiens Americanus, αν τη θεωρήσουμε ξεχωριστή) το μέγεθος και το σχήμα του οστικού ανοίγματος της μύτης είναι αξιοσημείωτα διαφορετικό από αυτά ενός Νέγρου Ζουλού, μιας από τις φυλές του υποείδους Homo Sapiens Afer. Στον Εσκιμώο το άνοιγμα είναι στενό (λιγότερο πλατύ από το μισό του ύψους), ενώ στον Νέγρο είναι πλατύ (περισσότερο πλατύ από το μισό του ύψους). Υπό το μικροσκόπιο, τα μαλ-

λιά της κεφαλής του Ζουλού, φαίνονται να έχουν χαρακτηριστικό σχήμα σε εγκάρσια τομή, ενώ και μόνο η επισκόπηση με γυμνό οφθαλμό αποκαλύπτει ότι τα μαλλιά του Ζουλού είναι σγουρά και το δέρμα του μαύρο και τα μαλλιά του Εσκιμώου είναι ίσα και το δέρμα του κίτρινο ή σκούρο κοκκινωπό. Και μια ταχεία σύγκριση ακόμη, θα χρησίμευε στο να πολλαπλασιάσει τον κατάλογο των διαφορών. Συγκριτικά στο ζαρκάδι, το υποείδος του Alces alces alces της Ευρώπης έχει επιμηκυσμένο προς τα πίσω το μεσογνάθιο, κάτω από το ρινικό οστούν και το χρώμα του τριχώματος είναι γκριζωπό, ενώ το υποείδος Alces alces gigar της Αλάσκας, διαφέρει στο ότι το μεσογνάθιο δεν επιμηκύνεται τόσο πολύ προς τα πίσω και το χρώμα είναι μελανωπό».

Βλέπει κανείς ότι οι φυλετικές διαφορές οδηγούν τους ζωολόγους στο να θεωρήσουν ότι οι φυλές είναι πραγματικά υποείδη, μ' ανάλογες ονομασίες (π.χ. οι Λευκοί Καυκάσιοι γίνονται Homo Sapiens sapiens, οι Νέγροι Homo Sapiens afer κτλ. και οι υποφυλές ανέρχονται στο στάδιο των φυλών. Το παραπάνω απόσπασμα δημοσιεύτηκε στο περίφημο περιοδικό «Mankind Quarterly» (2) με τίτλο Hall Raymend, 1960, «Zoological Subspecies of Man».

Οι διαπρεπείς επιστήμονες της Γενετικής του Ανθρώπου, ο καθηγητής Luigi Cavalli Sforza του Stanford University κι ο καθηγητής Willian Bodner του Oxford University (αμφότεροι, γνωστοί αντίπαλοι της απόψεώς μας, για την κληρονομική βάση των φυλετικών διαφορών στην ευφυΐα), γράφουν στο κλασσικό σύγγραμά τους «The genetics of Human Populations» στη σελίδα 698. «Οι διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα στις μείζονες φυλετικές ομάδες, είναι τέτοιες που οι φυλές θα μπορούσαν να αποκληθούν υποείδη, εάν υιοθετούσαμε για τον άνθρωπο ένα κριτήριο που προτάθηκε από τον Ernst Mayr (1963) για τη συστηματική Ζωολογίας. [Δες και Coon (1969), Clarck (1964)]. Το κριτήριο του E. Mayr λέει ότι δύο ή περισσότερες ομάδες γίνονται υποείδη όταν το 75% ή περισσότερο των ατόμων που συνιστούν τις ομάδες, μπορούν σαφώς να ταξινομηθούν ως ανήκοντα σε μια ιδιαίτερη ομάδα. Ως εκ τούτου, καθώς οι ανθρώπινες φυλές ορίζονται αρκούντως ευρέως, θα επιτελούσαμε ένα ταξινομικό σφάλμα, πολύ μικρότερο του 25%, συμπεραίνοντας, σύμφωνα με τον E. Mayr, την ύπαρξη ανθρώπινων υποειδών. Το μεγαλύτερο μέρος του σφάλματος θα προέρχονταν από τα υβρίδια πρόσφατης προέλευσης.

Άλλοι επιστήμονες, όπως ο Βρετανός βιολόγος, καθηγητής C. H. Waddington [CBE, MA, ScP, FRS] πάνε μακρύτερα. Γράφει, λοιπόν, στο σύγγραμμά του «Εισαγωγή στη σύγχρονη Γενετική»: «Ο άνθρωπος είναι ένα πολύ μεταβλητό (ποικίλλο) ζώο. Ένας Αυστραλός Ιθαγενής, ένας Κινέζος κι ένας Δυτικοευρωπαίος διαφέρουν τόσο πολύ μεταξύ τους, όσο και πολλά συγγενικά είδη μαϊμούδων».

Συνεπώς, οι «κοινές και κληρονομικές ιδιότητες» υπάρχουν ανάμεσα στις Φυλές. Όχι μόνο δικαιολογούν βιολογικά την ύπαρξη Φυλών, αλλά και την ύπαρξη ακόμη υποειδών, χώρια που μια μικρή ακόμη ομάδα επιστημόνων πιστεύει στην ύπαρξη διαφορετικών ανθρώπινων ειδών!!!

2) Ένας δεύτερος ισχυρισμός των μαρξιστών ή αντιρατσιστών επιστημόνων είναι ο εξής: «Μια διακριτή ανθρώπινη "φυλή" με τη βιολογική έννοια, θα υπήρχε, αν η συχνότητα με την οποία ένα ξεχωριστό αλληλόμορφο γονίδιο (ένα γονίδιο έχει πολλούς αλληλόμορφους- δηλαδή παραλλαγές του π.χ. γονίδιο για μπλε μάτια, για καστανά κ.λπ.) απαντούσε σ' αυτή την ομάδα, ήταν πολύ διαφορετική από τη συχνότητα με την οποία θα απαντούσε μιαν άλλη».

Πάλι οι Cavalli και Bodner δίνουν μια απάντηση:

«Η ανάλυση των γονιδιακών συχνοτήτων σε διαφορετικούς πληθυσμούς... δείχνει ότι οι ανθρώπινες ομάδες που θεωρούνται διαφορετικές από ανθρωπολογικής απόψεως είναι επίσης διακριτές όσον αφορά τις γονιδιακές συχνότητες».

Για περισσότερη πληροφόρηση, ο αναγνώστης θα κατανοήσει τη βιολογική σημασία του όρου "Φυλή" στα έργα των εξχόντων επιστημόνων όπως ο C.D. Darlington, ο Dr J.K. Baker (αμφότεροι καθηγητές στο πανεπιστήμιο της Οξφόρδης), ο Dr F. Crick (ο νομπελίστας καθηγητής που ανακάλυψε με τον Watson, το DNA), ο Sir Peter Medawar, ο Dr R. Gayre, ο Prof. Waddington και πολλοί άλλοι, χωρίς να αποκλείσουμε και διάσημους αντιπάλους της απόψεώς μας για την κληρονομική φυλετική βάση των διαφορών στην ευφυΐα, όπως τους L. Cavalli Sfotza, Bocher και Th. Dobzgansty.

3). Ένας άλλος ισχυρισμός των αντιρατσιστών γενετιστών είναι ότι το 94% των γενετικών διαφορών ανάμεσα στα άτομα που μελετήθηκαν απαντούν μεταξύ ατόμων της ίδιας Φυλής, όχι ανάμεσα στις φυλές. Οι διάσημοι μαρξιστές γενετιστές R. Lewontin (Αμερικανός) και A. Jacquard (Γάλλος) εννοούν μ' αυτό ότι αν πάρουμε δύο τυχαία άτομα και βρούμε διαφορές στις συχνότητες των γονιδιακών αλληλομόρφων τότε μόνο ένα 6% οφείλεται στη διαφορετική Φυλετική καταγωγή, ενώ το 94% των διαφορών παρουσιάζεται ανάμεσα σε άτομα της ίδιας φυλής. Μ' άλλα λόγια, από γενετικής απόψεως οι διαφορές ανάμεσα στις φυλές είναι φτωχές, συγκριτικά με τις διαφορές ανάμεσα σε άτομα της ίδιας Φυλής.

Αρχικά, εντυπωσιακή διαπίστωση, που όμως χωλαίνει σε βαθμό πλήρους ασημαντότητος. Γιατί α) δεν γνωρίζουμε, βέβαια ποιες γενετικές διαφορές επισημάνθηκαν ανάμεσα στα άτομα, αλλά είναι εύκολο να συμπεριλαμβάνονται πολλές άσχετες ή ασήμαντες εξελικτικά. β) Αν στο 100% των γονιδιακών διαφορών (εννοείται ύπαρξη διαφορετικών αλληλομόρφων) μόνο το 6% είναι λόγω της διαφορετικής «φυλής», αυτό δεν σημαίνει ότι οι λευκοί και οι μαύροι έχουν ελάχιστη γενετική διαφορά (ισχυρίζονται ότι π.χ. ένας Άγγλος μπορεί να διαφέρει από τον γείτονά του γενετικά, περισσότερο απ' ότι μ' έναν Νέγρο). Και δεν σημαίνει αυτό γιατί ανάλογες μελέτες δείχνουν τη φτωχή γενετική διαφορά ανάμεσα στον άνθρωπο και τον χιμπαντζή (έχουν πάνω από 98% το ίδιο γενετικό υλικό).

γ) Αν υποθέσει κανείς ότι το μεγαλύτερο μέρος του γονιδιακού μας συνόλου παρουσιάζει αλληλόμορφους (παραλλαγές), τότε αν κάνουμε μια αναγωγή εκείνου του 6% στο γενετικό απόθεμα (που κατά τις πλέον συντηρητικές απόψεις αποτελείται από 100.000 γονίδια, κατά άλλες πολλαπλάσιου αριθμού θα σήμαινε 6.000 διαφορετικούς αλληλόμορφους, που οι Λευκοί έχουν και οι Μαύροι δεν έχουν ή και το ανάποδο. Εδώ θα βρίσκεται και η απάντηση, για όλες τις φυλετικές διαφορές. Ακόμη κι αν ο αριθμός 6.000 είναι υπερβολικός (μπορεί να είναι στην πραγματικότητα φτωχός), τονίζεται ότι για σημαντικές διαφορές δεν αρκούν παρά ένα ή λίγα γονίδια. Π.χ. αρκεί ένα «χαλασμένο» αλληλόμορφο για να γεννηθεί ένας αχονδροπλαστικός νάνος, ένας με χορεία του Huntigton, ένας υποψήφιος ψυχοπαθής, ένα νεκρό έμβρυο ή κι ένας με πρώιμο θάνατο στα 50, ένας σοβαρά άρρωστος λόγω έλλειψης ενός ενζύμου κ.λπ.

Εξάλλου, η εξελικτικά σημαντική διαφορά του χρώματος μεταξύ Νέγρων και Λευκών (η οποία βοηθά στην αναγνώριση του ομοίου και στην αναπαραγωγή του ομοίου) βασίζεται σε 4 μόνο γονίδια. Σε πολυγονιδιακές εκδηλώσεις όπως η ευφυΐα, έλλειψη κάποιων αλληλομόρφων και του συνδυασμού τους, μπορεί να εξη-

γήσει π.χ. τις φυλετικές διαφορές στην ευφυΐα».

4) Άλλος ισχυρισμός των «αντιρατσιστών» επιστημόνων, αφορά τα test ευφυΐας (IQ). Ναι μεν παραδέχονται ότι τα τεστ ευφυΐας συμφωνούν στα αποτελέσματά τους με τη σχολική επίδοση των παιδιών, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι υπάρχει κάποια ενδογενής βιολογική δυνατότητα στο άτομο.

Η αλήθεια είναι ότι όχι μόνο τα αποτελέσματα συμφωνούν, αλλά για την ακρίβεια συσχετίζονται με τη σχολική επίδοση. Κι όχι μόνο οι επιδόσεις στα IQ - tests έχουν σχέση με την επίδοση στο σχολείο, αλλά και με βιολογικές παραμέτρους της εγκεφαλικής λειτουργίας, όπως η ταχύτητα των εγκεφαλικών κυμάτων στο ηλεκτροεγκεφαλογράφημα, λόγω εμφανίσεως μιας ξαφνικής αναλαμπής φωτός.

Μια άλλη διατύπωση για το βιολογικό δυναμικό στην ευφυΐα δηλώνει ότι είναι χωρίς σημασία ή και αδύνατη η προσπάθεια να μοιραστεί η σχολική επίδοση ενός παιδιού σ' ένα γενετικό και σε ένα περιβαλλοντικό παράγοντα.

Από τη μια μεριά, εμείς που πιστεύουμε πως οι διαφορές στην ευφυΐα οφείλονται κυρίως σε ενδογενείς γενετικούς παράγοντες, είναι δηλαδή κληρονομικό χάρισμα η ευφυΐα, ενώ οι αντίπαλοί μας (μαρξιστές, αντιρατσιστές κ.λπ.) θεωρούν ότι οι διαφορές οφείλονται σε κοινωνικές, οικονομικές και μορφωτικές ανισότητες.

Για μας τα γονίδια καθορίζουν τον μέγιστο βαθμό ευφυΐας μας (οι συνθήκες απλά μπορεί να περιορίσουν ή όχι τη δυνατότητα αυτή). Να τι λέει επακριβώς ο καθηγητής της Οξφόρδης Dr J.K. Baker, στο πολύκροτο βιβλίο του «Race»: «Μόλις και είναι αναγκαίο να επιμείνει κανείς ότι το περιβάλλον παίζει ρόλο στην ανάπτυξη της γνωστικής ικανότητος. Θεωρητικά θα ήταν δυνατόν να αναθρέψει κανείς ένα παιδί χωρίς ποτέ να το αφήσει να δει τίποτε ή να μετακινηθεί τριγύρω, ώστε να μην αποκτήσει αίσθηση του χώρου, ή να χειρίζεται ξεχωριστά αντικείμενα κι έτσι να γίνουν αντιληπτοί οι αριθμοί, ή να ακούει εξωτερικούς ήχους ή ακόμη και να είναι ενήμερος της ύπαρξης άλλων ανθρώπινων όντων. Είναι ασύλληπτο ότι θα μπορούσε ένα τέτοιο παιδί να δείξει περισσότερο από τη στοιχειωδέστερη γνωστική ικανότητα. Τα γονίδιά του θα μπορούσε να είναι τέτοια ώστε αν είχε δεχτεί τη συνηθισμένη ανατροφή της μεγάλης πλειοψηφίας των παιδιών του κόσμου, να καταδείκνυε ένα I.Q. ακόμη και πάνω από 140. Κατά τις περιστάσεις η πνευματική του δυνατότητα θα παρέμεινε κρυμμένη. Ότι έχουμε μπροστά μας σε κάθε οργανισμό, συμπεριλαμβανομένου και του ανθρώπου, είναι το αποτέλεσμα της αλληλεπίδρασης ανάμεσα στην κληρονομικότητα και το περιβάλλον».

Η επιστημονική μέθοδος που χρησιμοποιείται για να δοθεί μια απάντηση είναι η μελέτη με διδύμους (μονοζυγωτικούς, δηλαδή 100% ίδιους γενετικά ή διζυγωτικούς δηλαδή 50% ίδιους) ή με πλησιέστερους συγγενείς, όπως γονείς, παιδιά, αδέρφια, ανήψια, κ.λπ., όπου η γενετική συγγένεια είναι κυμαινόμενη από 50% (αδέρφια, γονείς, παιδιά), σε 25% (παππούδες, εγγόνια) ή 12,5% (πρώτα ξαδέλφια).

Γίνεται έτσι διακριτή (εφόσον υπάρχει γενετική συγγένεια, τουτέστιν η ίδια κληρονομική προδιάθεση), οποιαδήποτε περιβαλλοντική επίδραση. Μελετώντας πολλά άτομα, μετρώντας την ευφυΐα και τον βαθμό γενετικής συγγένειας, με διάφορες μεθόδους της Στατιστικής, είναι δυνατός ο υπολογισμός του ποσοστού της κληρονομικότητος στο τελικό αποτέλεσμα.

Εδείχθη, λοιπόν, πως κατά 80% η ευφυΐα οφείλεται στον κληρονομικό παράγοντα και κατά 20% στις περιβαλλοντικές επιδράσεις.

Το αποτέλεσμα αυτό δεν γίνεται αποδεκτό από τους «αντιρατσιστές» επιστημο-

νες, οι οποίοι εθελοτυφλούν στα πορίσματα των συναδέλφων τους, για καθαρά εξωεπιστημονικούς λόγους, βασιζόμενοι σε επιχειρήματα του τύπου «ότι τα αποτελέσματα και οι μετρήσεις είναι χαλκευμένα» παίρνουν ως αφορμή το σκάνδαλο που ξέσπασε στην Αγγλία κατά του καθηγητού Cyril Burt, μετά το θάνατό του.

Μολονότι σίγουρα άγνωστος στο ευρύ κοινό της Ελλάδος, ο Cyril Burt υπήρξε για 50 χρόνια ο αναμορφωτής του Αγγλικού Εκπαιδευτικού Συστήματος (που ως γνωστό αντανακλάται σε πάμπολλες χώρες). Ο Cyril Burt ήταν αυτός που εισήγαγε τα I.Q. test στην εκπαίδευση (του ιδίου είναι το γνωστό Binet - Burt - test), με σκοπό να δώσει την ευκαιρία στους Άγγλους, ανεξάρτητα οικονομικής τάξεως ή γονικού επαγγέλματος, να λάβουν ανώτατες σπουδές εφόσον είχαν την ικανότητα αυτή (κάτι που το I.Q. test αναμφίβολα καταδεικνύει). Μετά τον θάνατό του, το 1971, κάποιοι ισχυρίστηκαν ότι τα αποτελέσματα του Burt ήταν χαλκευμένα για ν' αποδείξει τους ισχυρισμούς του, ότι μάλιστα οι συνεργάτες του ήταν ανύπαρκτοι κ.λπ., πράγμα που δημιούργησε σκάνδαλο στη Βρεττανία, αλλά και τις Ηνωμένες Πολιτείες, που έδειχναν ενδιαφέρον στο θέμα. Πρωτεργάτης της ανακάλυψης ήταν κάποιος Εβραίος, ο Leon Kamin, μαζί με μερικούς άλλους νεομαρξιστές ψευδοεπιστήμονες. Η κατηγορία βασίστηκε σε κάποια λάθη των τελευταίων, λίγο πριν τον θάνατό του, ερευνών, σε κάποιους στατιστικούς πίνακες. (Όσο βέβαια ήταν ο ίδιος ζωντανός κανείς δεν θα τολμούσε να επιτεθεί εναντίον του).

Παρ' όλα αυτά, ο πασίγνωστος καθηγητής του Berkeley, Arthur Jensen, έδειξε ότι τα αποτελέσματα του καθηγητή Burt, συμφωνούσαν με άλλες ανεξάρτητες έρευνες, ώστε να μην τίθεται ζήτημα πλαστογράφησης.

Η «ρετσινιά» όμως έμεινε, και σήμερα, η πληθώρα των νεομαρξιστών αντιρατσιστών που λυμαίνονται τα πανεπιστήμια της Αμερικής, μιλούν για «χαλκευμένα αποτελέσματα» του C. Burt και αναξιοπιστία τέτοιων ερευνών.

Στην Ελλάδα, ανάμεσα στα λίγα βιβλία που ασχολούνται με συναφή θέματα, το βιβλίο «Δαρβινικά» του 1986, του καθηγητού βιολογίας Κριμπά, παρουσιάζει ακριβώς τα ίδια επιχειρήματα (ο C. Burt χάλκευσε τα επιχειρήματά του), μαζί με μια άλλη σειρά άρθρων, στα οποία ο φιλομαρξιστής καθηγητής Κριμπάς παίρνει θέση κατά της Κοινωνιοβιολογίας, κατά της κληρονομικότητος στην ευφυΐα, κατά της έννοιας Φυλή, ακόμη κατά της Φυσικής Ανθρωπολογίας και τέλος κατά του εθνικισμού, πατριωτισμού, επιπλέον και κατά κάθε βιολογικού καθορισμού, κάθε ίχνος φυλετικής καταγωγής (και εθνικής). Ακόμη και κατά του μαρξιστού ανθρωπολόγου Πουλιανού, παίρνει θέση, γιατί ο τελευταίος τόλμησε να μιλήσει για βιολογική συνέχεια της Ελληνικής Φυλής στην Ιστορία.

Το παραπάνω, απλώς θέλει να υποδηλώσει ότι οι επικρατούσες απόψεις που φτάνουν στον λαό, έχουν τους συγκεκριμένους φορείς τους. Μπορεί π.χ. ο εν λόγω καθηγητής να έχει επιτελέσει ένα άριστο έργο στον τομέα του, της Γενετικής Πληθυσμών, οι απόψεις του όμως (που είναι αυτές των δασκάλων του, Th. Dobrhausley, R. Lewontin και άλλων που έχουν αναφερθεί στα διάφορα άρθρα του περιοδικού, στο θέμα) αντικρούονται, τουλάχιστον από μια πληθώρα αντίθετων του καθηγητών, διασημότατων μάλιστα, αλλά μόνο σε επιστημονικούς κύκλους, καθότι οι εφημερίδες φροντίζουν για την άποψη που θα πληροφορηθεί ο λαός.

Αξίζει πάντως να σημειωθεί πως ακόμη και επιστήμονες που θεώρησαν «ύποπτα» κάποια αποτελέσματα του C. Burt τελικά δεν αμφισβητούν και τη βάση της θεωρίας του, για τη σημασία της κληρονομικότητος

στην ευφυΐα, όπως κάνει ο καθηγητής Cr. Jenks του Χάρβαρντ, ο οποίος λέει ότι «η ευφυΐα είναι τουλάχιστον κατά 60% καθορισμένη από γενετικούς παράγοντες».

Όσο για τον άγνωστο Leon Kamin, λέκτορος στο όχι αξιόλογο πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, που επαναξιολόγησε τις μετρήσεις του C. Burt, μόνο ο τίτλος του συκοφάντη νεκρών επιστημόνων θα άρμοζε. Την πιο εγκεκριμένη επαναξιολόγηση των μετρήσεων έκανε ο καθηγητής του πανεπιστημίου της Καλλιφόρνιας H. Munsinger. Τον Σεπτέμβριο του 1979, στο περιοδικό «Phsychological Bulletin» που εκδίδει η Αμερικανική Ψυχολογική Εταιρεία, ο H. Munsinger κατέληξε να πει: «τα διαθέσιμα στοιχεία, υποδηλώνουν ισχυρά, κάτω από τις υπάρχουσες περιστάσεις, ότι η κληρονομικότητα είναι κατά πολύ σημαντικότερη του περιβάλλοντος, στην παραγωγή των ατομικών διαφορών στα I.Q. tests».

Υπάρχει, ένας ακόμη λόγος που αναφέρθηκαν όλα τα παραπάνω σχετικά με τον C. Burt. Οι κοινωνιολόγοι κατηγόρησαν τον καθηγητή ότι με τα test του και τις ιδέες του έγινε η αιτία της πιο κατάφορης αδικίας στα εκπαιδευτικά χρονικά της Αγγλίας. Κι αυτό γιατί, είναι άδικο κατ'

αυτούς να δίνονται ίσες ευκαιρίες σ' όλους τους μαθητές (όπως επέβαλλε ο Burt για μισό αιώνα) γιατί έτσι οι λιγότερο έξυπνοι, η έχοντες ειδικές ανάγκες θα έμειναν πίσω από τους καλύτερούς τους. Το σωστό γι' αυτούς θα ήταν να δοθεί ιδιαίτερη πρόσθετη εκπαίδευση στα παιδιά που υστερούσαν, ώστε να εξισώνεται το αποτέλεσμα σ' όλους τους μαθητές.

Σίγουρα ήταν άδικο το σύστημα του Burt. Για άλλο λόγο. Αφού υπήρχε διάθεση για επιπλέον προσπάθεια του εκπαιδευτικού δυναμικού, αυτή θα έπρεπε να στραφεί προς τους καλύτερους, να τους οδηγήσει στο όριο των ικανοτήτων τους, αδιαφορώντας για τη συνεπακόλουθη υστέρηση των μη προικισμένων.

Περισσότερα για το θέμα «κληρονομικότης και ευφυΐα» περιγράφουν πολλά έργα, όπως το πολύκροτο «How much can we boost I.Q. and schelastic achievement» του A. Jensen.

Όσον αφορά τους τόσο σημαντικούς κοινωνικοοικονομικούς καθορισμούς, που αρέσκονται να τοποθετούν παντού και πάντα οι μαρξιστές, δεν δικαιολογούν τις διαφορές στα test ευφυΐας Λευκών και Νέγρων.

Στο μνημειώδες «The Testing of Negro Intelliqence» του καθ. Audrey M. Shuey, που αποτελεί το πόρισμα 50 χρόνων ερευνών στο θέμα, γράφεται: «Μεγάλες και αξιοσημείωτες διαφορές στα test ευφυΐας ανάμεσα σε Νέγρους και Λευκούς, αναφέρονται ακόμη κι όταν το κοινωνικοοικονομικό περιβάλλον ήταν το ίδιο για αμφότερες τις ομάδες... Οι διαφορές μεταξύ Νέγρων και Λευκών επιμένουν καθ' όλη τη διάρκεια των 44 χρόνων (από 1913 - 1957), παρ' όλη την αύξηση στις κοινωνικοοικονομικές ευκαιρίες που προσφέρθηκαν στον νέγρο, παραπλήσιες με των Λευκών.

Άλλη ανεξάρτητη εργασία από τον F.C.J. M. Gurck, επιβεβαίωσε τα ίδια. Ο H. Eysenk, του πανεπιστημίου του Λονδίνου, στο βιβλίο του «Race, intelligence and Education» συμπληρώνει: «Είναι γεγονός ότι οι Νέγροι της υψηλότερης κοινωνικοοικονομικής κατάστασης βρέθηκε να έχουν χαμηλότερο μέσο όρο I.Q. από τους Λευκούς της χαμηλότερης κοινωνικοοικονομικής κατάστασης».

Εξάλλου, οι Ινδιάνοι, οι Πορτορικανοί, οι Μεξικάνοι, οι Κινέζοι της Αμερικής, που συχνά είναι σε χειρότερη κοινωνική και οικονομική μοίρα από τους Μαύρους, δείχνουν πολύ υψηλότερο δείκτη ευφυΐας, από αυτούς. Γράφει ο A. Jensen: «Παρ' όλα τα μεγαλύτερα περιβαλλοντικά μειονεκτήματα, όπως δείχνουν 12 μελέτες, τα παιδιά των Ινδιάνων της Αμερικής, κατά μέσον όρο, υπερτερούν των Νέγρων στο δείκτη ευφυΐας και την επίδοση. Δεν συγκεντρώνω εγώ τις περιβαλλοντικές ενδείξεις. Οι κοινωνιολόγοι τις συγκεντρώνουν. Αυτοί είναι όλοι εκείνοι οι περιβαλλοντικοί παράγοντες που πολύ συχνά τοποθετούνται από κοινωνιολόγους ως η αιτία της φτωχής επίδοσης των Νέγρων σε I.Q. test και τη σχολική απόδοση».

Ακόμη και οι φτωχότεροι Μεξικανοί των ΗΠΑ, που δεν μιλούν Αγγλικά παρά μόνο κατά 15% (σχετικά με το 99% των Νέγρων), σημειώνουν υψηλότερα αποτελέσματα και μόλις χειρότερα των Λευκών, τόσο στα I.Q. test που λαμβάνουν τον παράγοντα μόρφωση, όσο και στα I.Q. test που λαμβάνουν και είναι ανεξάρτητα του μορφωτικού επιπέδου. Απόγονοι των άγρια κατατρεγμένων Κινέζων των ΗΠΑ σημειώνουν υψηλά, εφάμιλλα και καλύτερα και των Λευκών αποτελέσματα.

Κάποιοι ψυχολόγοι, δίνουν μια άλλη εξήγηση. Ότι δηλαδή οι Νέγροι υστερούν γιατί: α) Έχουν έλλειψη κινήτρου και β) έχουν έλλειψη αυτοσεβασμού. Όμως ο Prof Shuey δηλώνει: «Δεν υπάρχει συνεπής απόδειξη χαμηλότερου αυτοσεβασμού στους Νέγρους. Εάν υπάρχει διαφορά μάλλον θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι

οι Νέγροι έχουν μια μεγαλύτερη αίσθηση της προσωπικής τους αξίας, παρά το αντίστροφο».

Οι πνευματικές διαφορές περικλείονται, λοιπόν, στον παράγοντα Φυλή. Το έγραφε ο Δαρβίνος, 100 χρόνια πριν. Στο «η καταγωγή του ανθρώπου», λέει: «Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι διάφορες φυλές όταν συγκρίνονται και μετρούνται προσεκτικά διαφέρουν πολύ μεταξύ τους - όπως στη δομή των μαλλιών τους, τις σχετικές αναλογίες των τμημάτων του σώματός τους, στη χωρητικότητα των πνευμόνων, στο σχήμα και τη χωρητικότητα του κρανίου, ακόμη και στην ελίκωση του εγκεφάλου. Θα ήταν μια ατέλειωτη αγγαρεία να εξειδικεύσει κανείς τα πολυάριθμα σημεία των διαφορών... Τα πνευματικά χαρακτηριστικά είναι επιπλέον πολύ ευκρινή».

Και η άποψη του πατέρα της συγκριτικής Εθνολογίας, του Sir E. B. Taylor, όπως γράφτηκε στο περιοδικό «Anthropology»: «Η ανθρωπολογία βρίσκει φυλετικές διαφορές πιο καθαρά στο ανάστημα και τις αναλογίες των άκρων, στη διαμόρφωση του κρανίου και του εγκεφάλου μέσα του, στα χαρακτηριστικά του προσώπου, του δέρματος, των ματιών και των μαλλιών, ιδιορρυθμίες της κράσεως, καθώς και στην πνευματική και ηθική ιδιοσυγκρασία.

Στη σύγκριση των φυλών, ένα από τα πρώτα ερωτήματα που προκύπτουν είναι το εάν άνθρωποι που διαφέρουν τόσο πολύ διανοητικά, όπως οι άγριες φυλές και τα πολιτισμένα έθνη, δείχνουν κάποιες αντίστοιχες διαφορές στον εγκέφαλό τους. Υπάρχει, πράγματι μια αξιοσημείωτη διαφορά».

Αναλόγως, ο Βρεττανός ανθρωπολόγος Sir Arthur Keith λέε «οι πρωταρχικές σημάνσεις μιας φυλής είναι οι ψυχολογικές».

Κι ο πολύς πράγματι Ronald Fisher, κορυφαίος Γενετιστής του πανεπιστημίου του Cambridge δηλώνει: «Οι ανθρώπινες ομάδες διαφέρουν στην ενδογενή ικανότητα για διανοητική και συναισθηματική ανάπτυξη».

Κι ας μην ξεχνάμε τον μέγα Carleton Coon, που ισχυρίζεται ότι οι σημερινές φυλετικές διαφορές, κι άλλες ενδείξεις, είναι τέτοιες που οι σημερινές φυλές του Homo Sapiens μάλλον εξελίχθηκαν χωριστά, σε διαφορετικές εποχές από τον πιθηκάνθρωπο «Homo erectus». Οι πιο ευφυείς σημερινές φυλές, οι Λευκοί και οι Μογγολοειδείς, έφτασαν στο επίπεδο του sapiens (σοφού), 200.000 χρόνια πριν τον Νέγρο.

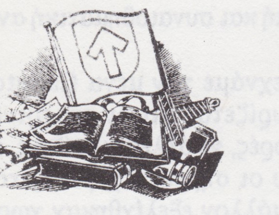
Όσον αφορά την πολιτιστική ικανότητα, και εκεί ο φυλετικός παράγοντας παίζει τον κύριο λόγο.

Ο κορυφαίος Ιστορικός Arnold Toynbee γράφει: «Είναι φανερό, όταν ταξινομούμε την ανθρωπότητα με βάση το χρώμα, η μόνη από τις πρωταρχικές φυλές... που δεν έχει καμμιά συνεισφορά σε κανέναν από τους 21 πολιτισμούς της Ιστορίας είναι η Μαύρη Φυλή».

Για όσους ενδιαφέρονται περαιτέρω στο θέμα «Πολιτισμός και ανθρώπινη Φύση», αν δηλαδή είναι κοινωνική ή βιολογική η βάσις του πολιτισμού, οι K. Lorenz, D. Morris, R. Ardrey, E.O. Wilson και άλλοι δείχνουν τον δρόμο.

Ως τότε, ο κάθε συναγωνιστής ας ξαναδιαβάσει όλα τα σχετικά άρθρα: Όταν λαμπροί επιστήμονες, όπως ο H. Eysenk, ο A. Jensen και ο Hernstein, ξυλοφορτώνονται για απόψεις που είναι και δικές μας, ή απειλείται σοβαρά η ζωή τους όπως του E.O. Wilson του Χάρβαρντ, πρωτοπόρου της κοινωνιοβιολογίας, με την κατηγορία του «ναζισμού» ή του «ρατσισμού», είναι καθήκον κάθε Πατριώτη τουλάχιστον να γνωρίζει την αλήθεια, για τη βιολογική αξία του Αίματός του, που έδωσε ένα λαμπρό πολιτισμό και μπορεί αναλλοίωτο ακόμη, να δώσει ένα μεγαλύτερο που εξαρτάται πρώτα από τη δική μας μάχη γι' αυτό.

Φ. ΤΖΙΜΑΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙ Η ΤΕΧΝΗ

Αν θεωρήσουμε πως το ωραίο προκύπτει από το αληθινό, τότε εκείνο που είναι ουσία της τέχνης είναι το αληθινό. Και ένας καλλιτέχνης δεν το πλησιάζει αν η προσπάθειά του η καλλιτεχνική δεν περιστρέφεται γύρω από το αγωνιώδες ερώτημα, τι το ον, τι είναι το αληθινό και πώς τούτο υπάρχει. Αυτό το ερώτημα είναι η αγνή πηγή της τέχνης, που προσδιορίζει το ταλέντο. Ένας πολιτισμός που δεν περιέχει αυτό το ερώτημα στερείται των μεγάλων αξιών της Τέχνης. Διότι το ερώτημα τούτο συνεπάγει την προσέγγιση της βουλήσεως στο Ον, μια προσέγγιση που εξωβελίζει κάθε αυθαιρεσία του υποκειμένου, που απαιτεί την εσωτερική πειθαρχία για την κατάκτηση αυτού που είναι αιώνιο και άφθαρτο, αυτού που είναι ο ύπατος στόχος της ψυχής, ο ύπατος στόχος της καθολικής βουλήσεως.

Σε μια εποχή όπου το αληθινό είναι κάτι το ζητούμενο, είναι το κάτι δυνάμει του οποίου αποκτά αξία η ανθρώπινη ζωή, σ' αυτή την εποχή ενυπάρχει η δυνατότητα να γεννηθεί η τέχνη. Αλλά σε μιάν άλλη εποχή, όπου η αλήθεια είναι κάτι το δεδομένο, κάτι που δεν απαιτεί την ανόρθωση της βουλήσεως, όπως είναι η Χριστιανική εποχή, τότε η τέχνη δεν εμφανίζεται εκεί, παρά σαν μια περιττή ενασχόληση ενός υποκειμένου που δεν έχει τίποτα να κατακτήσει, να αναχαλύψει, να μορφώσει. Η Τέχνη αποσυνδέεται από τη σκέψη που ολοκληρώνει το αισθητό, που οικοδομεί τον διάκοσμο της ψυχής.

Ο Χριστιανισμός είναι εκείνος που ευθύνεται για την παρακμή της τέχνης, μιας τέχνης που δεν καταγράφει παρά μόνο τα παθήματα ενός υποκειμένου, που έχει χάσει το νόημα της υπάρξεώς του και πολύ περισσότερο που έχει υποκύψει στην άρνηση της ζωής. Η συναίνεση στον Χριστιανικό «πολιτισμό» ισοδυναμεί με την καταστροφή της βουλήσεως και κατ' επέκταση της Τέχνης.

Ο Χριστιανισμός διόγκωσε την αξία του υποκειμένου εις βάρος της πραγματικότητος και του ενυπάρχοντος εις αυτήν Νόμου. Έτσι όχι μόνο η Τέχνη απογυμνώθηκε των αξιών της, αλλά και αυτή ακόμα η κοινωνικοπολιτική ζωή.

Αλλά μια κοινωνία που χάνει τις αξίες της και αμαυρώνει την πολιτιστική της ταυτότητα, γίνεται έρμαιο κάθε είδους τυράννων, διότι έπαυσε πια να οδεύει στον δικό της Νόμο. Εκείνοι δε που επωφελήθηκαν από αυτή την άθλια κατάσταση είναι κυρίως οι Εβραίοι. Ένας λαός που σε πείσμα κάθε πραγματικότητος προβάλλει την εκτρωματική εσωτερικότητά του, εισβάλλει στον Ευρωπαϊκό πολιτισμό διά μέσου των ιδεολογικών και των διαφόρων ρευμάτων της Τέχνης και γίνεται ο κύριος του πνευματικού μας κόσμου.

Η σύγχρονη Δημοκρατία, ο σοσιαλισμός, ο φιλελευθερισμός, ο σουρεαλισμός, ο νταντaϊσμός είναι τέτοια εκτρώματα της εβραϊκής παρεμβάσεως στον πολιτισμό μας.

Ένας λαός απόλεμος, απωθημένος από όλες τις πατρίδες, εκδικείται τώρα γινόμενος ο κύριος όλων των πατρίδων. Οκαταστροφέας της φυλετικής βουλήσεως. Ο Εβραϊσμός, από τον οποίον επήγασε και ο Χριστιανισμός είναι το μαύρο σύννεφο που καλύπτει τον ουρανό του πολιτισμού μας.

Παντού όπου βασιλεύει η ασχήμια και η δυσαρμονία, κρύβεται η εβραϊκή ψυχή που για αιώνες τώρα πραγματοποιεί την εκδίκησή της κατά του Ρωμαλέου Άριου ελληνικού πολιτισμού.

Δεν συγκαταλεγόμαστε σε εκείνους που ονομάζονται αντιεβραϊστές ωθούμενοι από περιστασιακές αντιδικίες, οικονομικής ή πολιτικής φύσεως. Θεωρούμε τον Αντιεβραϊσμό σαν μια πνευματική στάση ζωής. Σε έναν κόσμο όπου δεν θα υπήρχαν οι Εβραίοι, αλλά θα υπήρχε η εβραϊκή κουλτούρα θα ήταν εξίσου άθλιος με τον σημερινό. Αν εμείς σαν φυλή αποδεσμευθούμε από τον εβραϊκό τρόπο σκέψεως και αξιολογήσεως και επανεύρουμε την οδόν του πεπρωμένου μας, τότε ας υπάρχουν Εβραίοι όπως υπάρχουν οι γύφτοι και κάθε είδους τσάνταλα, περιφρονημένοι πνευματικά και απωθημένοι από την γη των πατέρων μας. Ένας απαστράπτων πολιτισμός θα είναι ένας αντιεβραϊκός πολιτισμός, θα εκπηγάσει μέσα από τον αντιεβραϊσμό. Τότε μόνο η ψυχή της φυλής θα επανεύρη την αγνότητά της και αμεσότητά της με το Ον, με το Αληθινό και το Ωραίο. Κάθε συνειδητή ζωή είναι αντιεβραϊκή, προκύπτει μέσα από την άρνηση της αρνήσεως, για να χρησιμοποιήσουμε τη διαλεκτική ορολογία. Η επιστροφή στις ρίζες μας διέρχεται μέσα από την απόρριψη ολόκληρου του Εβραιογενούς πο-

λιτισμού. Αλλά ας μη νομισθεί ότι ο αντιεβραϊσμός καθ' αυτός μπορεί να δώσει έναν νέο πολιτισμό αν αυτός δεν είναι ένα παράγωγο της βουλήσεως που αναζητεί το Ον και το πεπρωμένο της μέσα στον Κόσμο. Διότι δυνάμει αυτής της αναζητήσεως θα αξιολογηθεί η παράδοση με πνεύμα κριτικό.

Η τοποθέτηση του αληθινού σε έναν κόσμο απρόσιτο στη ζώσα βούληση της δυνάμεως, κατέλυσε την ενότητα της φυλετικής κοινότητος - εντός της οποίας ανθούσε η Τέχνη σαν κάλεσμα του σώματος και του πνεύματος στο ιστορικό πεπρωμένο .

Αλλά αν επιθυμούμε ακόμη την αναγέννηση αυτή της Τέχνης που δεν θα καταγράφει τους πόθους ενός υποκειμένου αποξενωμένου από την ολότητα, αλλά θα δίνει ύφος και μορφή στη μακραίωνη φυλετική βούληση, οφείλουμε να αναζητήσουμε το αληθινό μέσα στη Δύναμη του Έθνους και τη δύναμη του έθνους μέσα στο αληθινό. Οφείλουμε να τσακίσουμε αμείλικτα ότι εξασθενεί τη θέληση του λαού, ό,τι θραύει την ενότητά του, ότι τυραννά το σώμα και την ψυχή του. Δεν μπορεί να υπάρξει αναγέννηση στην τέχνη και στη Σκέψη έξω από την Επανάσταση.

Όταν κάτω από τα πέλματα της σιδηρόφρακτης φρουράς θα ποδοπατείται το τέρας που απομυζά το αίμα και το σθένος του λαού, όταν οι σημερινοί τύραννοι και εκμεταλλευτές μας θα σκύβουν ταπεινωμένοι για να ζητούν έλεος κάτω από την κόψη του διπέλεκυ, τότε, αλλά τότε μόνον, θα ανατείλει μέσα από το αίμα της φυλής η υπόσχεση ενός νέου Πολιτισμού.

Α. ΜΟΔΙΝΟΣ

ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ

Είναι πράγματι τραγική η συνειδητοποίηση των ομολογιών που ακολουθούν και προέρχονται σχεδόν στο σύνολό τους από φανατικούς Εβραιοσιωνιστές. Ο Σιωνισμός δεν έπαψε ποτέ να αποτελεί τη δύναμη εκμετάλλευσης και καταστροφής, από καταβολής κόσμου!

Είναι το αλλαζονικό παράσιτο που πάντοτε εύρισκε τρόπο να απομυζά τον κόπο και τον μόχθο των πολιτισμένων εθνών. Οι ομολογίες που παρατίθενται εδώ συμπληρώνουν τα γνωστά μας «ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ» - αυτό το συνταρακτικό κείμενο που πριν έναν αιώνα περίπου, έφτασε στα χέρια των Λαών. Χωρίς να υπάρξει εκείνη η δύναμη - με Μια και Μόνη φωτεινή εξαίρεση που όλοι γνωρίζετε - που θα εμποδίσει οριστικά και τελεσίδικα τα όσα προφήτευε...

«Με το χρυσάφι μπορούμε ν' αγοράσουμε τις πιο ανεξάρτητες συνειδήσεις» ομολογεί ο Ραββίνος Reichorn - μπορούμε να τον βεβαιώσουμε ότι η παρουσία μας σημαίνει τη μεγάλη του διάψευση!

Συναγωνιστές,

Μελετήστε με προσοχή τα όσα ακολουθούν και μελετάτε πάντοτε με προσοχή, ότι έχει σχέση με τον Εβραίο μέσα στους αιώνες...

Σας προτρέπω...

ΓΝΩΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΕΒΡΑΙΟ
ΘΑ 'ΝΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ
ΤΥΧΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΑΣ

«Το μεγάλο ιδανικό του Εβραϊσμού είναι ότι ολόκληρος ο κόσμος θα εμποτιστεί με Εβραϊκές διδασκαλίες και ότι σε μια Παγκόσμια Αδελφότητα των εθνών - στην ουσία ένας μεγαλύτερος Εβραϊσμός - όλες οι ξεχωριστές φυλές και θρησκείες θα εξαφανιστούν». **(Ο Εβραϊκός κόσμος, 9/2/1883).**

«Εμείς, οι Εβραίοι, είμαστε ένας λαός - ένας και μοναδικός λαός. Όταν καταποντιζόμαστε γινόμαστε επαναστατικοί προλεταριακοί, οι υπάκουοι αξιωματούχοι ενός επαναστατικού κόμματος· όταν προοδεύουμε, εκεί υψώνεται επίσης η τρομακτική δύναμη του πορτοφολιού μας». **(Theodore Herzl, Το Εβραϊκό κράτος, 1896)**1.

«Με το χρυσάφι μπορούμε να αγοράσουμε τις πιο ανεξάρτητες συνειδήσεις, μπορούμε να χορηγούμε όλα τα κρατικά δάνεια και μετέπειτα να κρατάμε τα κράτη στο έλεός μας. Ήδη οι κύριες τράπεζες, οι συναλλαγές ολόκληρου του κόσμου, οι πιστώσεις όλων των κυβερνήσεων, είναι στα χέρια μας». **(Ραββίνος Reichorn).**

«Δεν είμαι ένας Αμερικανός πολίτης με Εβραϊκή πίστη. Είμαι Εβραίος. Είμαι Αμερικανός για εξήντα τρία χρόνια, αλλά είμαι Εβραίος εδώ και 4.000 χρόνια». **(Ραββίνος Stephen S. Wise).**

«Οι Εβραίοι της Ρωσσίας, στο σύνολό τους, ήταν υπεύθυνοι για την Επανάσταση». **(Angelo S. Rappaport, Οι Πρωτοπόροι της Ρωσσικής Επανάστασης, σελ. 250, Εκδόσεις Stanley, Paul and C., Λονδίνο, 1918).**

«Κρύβονται πολλά στην ουσία του ίδιου του Μπολσεβικισμού, απ' το γεγονός ότι πάρα πολλοί Εβραίοι είναι Μπολσεβίκοι. Τα ιδανικά του Μπολσεβικισμού συμβιβάζονται με πολλά από τα υψηλότερα ιδανικά του Εβραϊσμού». **(Εβραϊκά Χρονικά, Λονδίνο, 4 Απριλίου 1919).**

«Η Μπολσεβίκικη επανάσταση στην Ρωσσία, ήταν δουλειά Εβραϊκών εγκεφάλων, Εβραϊκής δυσαρέσκειας, Εβραϊκού σχεδιασμού, του οποίου

σκοπός ήταν να εγκαθιδρύσει μια νέα τάξη στον κόσμο. Ότι διαπράχθηκε με τόσο υπέροχο τρόπο στη Ρωσσία, χάρις σε Εβραϊκούς εγκεφάλους και εξαιτίας Εβραϊκής δυσαρέσκειας και σχεδιασμού, θα γίνει επίσης διαμέσου των ίδιων Εβραϊκών διανοητικών και φυσικών δυνάμεων, μια πραγματικότητα σε ολόκληρο τον κόσμο». (**Ο Αμερικάνος Εβραίος, 10 Σεπτεμβρίου 1920**).

«Ο Μπολσεβικισμός είναι μια θρησκεία και μια πίστις. Πώς μπορούν αυτοί οι ημιδιαμορφωμένοι πιστοί να ονειρεύονται να καταβάλλουν το "Αληθινό" και το "Πιστό" του ίδιου τους του δόγματος, αυτοί οι ιεροί σταυροφόροι που συγκεντρώθηκαν γύρω από το Κόκκινο έμβλημα του προφήτη Καρλ Μαρξ και που πολέμησαν κάτω από την τολμηρή καθοδήγηση εκείνων των έμπειρων ηγετών όλων των μετέπειτα Επαναστάσεων - τους Εβραίους;». (**Δρ. OSCAR LEVY, Εισαγωγή στο «Η Παγκόσμια Σημασία της Ρωσσικής Επαναστάσεως», Εκδ. George Pitt - Rivers, 1920**).

«Εμείς οι Εβραίοι, οι καταστροφείς, θα παραμείνουμε καταστροφείς για πάντα. Τίποτα απ' ότι και να κάνετε, θα ικανοποιήσουν τις ανάγκες και τις απαιτήσεις μας. Θα καταστρέφουμε για πάντα, γιατί χρειαζόμαστε έναν κόσμο δικό μας». (**Maurice Samuel, Εσείς Εθνικοί! Σελ. 155, Εκδ. Harcourt, Brace, 1924**).

«Εμείς οι Εβραίοι, που έχουμε παρουσιαστεί σαν οι Σωτήρες του κόσμου, δεν είμαστε σήμερα τίποτε άλλο από τους διαφθορείς, τους καταστροφείς, τους εμπρηστές και τους εκτελεστές αυτού του ίδιου κόσμου». (**Oscar Levy**).

«Έχει συχνά αναφερθεί ότι ο Εβραϊσμός είναι η ηγετική δύναμη του κομμουνισμού· αυτό δεν αποδεικνύει τίποτε άλλο εκτός από αυτό που είναι ήδη αναμενόμενο και φυσικό... Αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι ο Εβραϊσμός θα γίνει το στοιχείο αναβρασμού και καταστροφής σε χώρες όπου έχει πάντοτε μισηθεί και καταδιωχθεί; Αυτή η περίεργη ικανότητα ίντριγκας, δολιοπλοκιών, συνομωσιών και αυτή η υπομονετική και σχεδόν αδρανής αναμονή της ώρας της αδιάψευστης εκδίκησης, είναι όλα χαρακτηριστικά του εκλεκτού λαού». (**Καθ. F. A. Ossendowski, Από τον 19ο αιώνα και έπειτα (Λονδίνο), σελ. 29, Ιανουάριος 1926**).

«Ας μας επιτραπεί να αναγνωρίσουμε ότι εμείς οι Εβραίοι είμαστε μια ξεχωριστή εθνότητα, στην οποία κάθε Εβραίος, ανεξαρτήτως χώρας, θέσεως και ιδεολογίας, είναι απαραίτητα μέλος. Οργανώνουμε, οργανώνουμε, μέχρι κάθε Εβραίος να σηκωθεί και να μετρηθεί - να μετρηθεί μαζί μας ή να μας αποδείξει με ή χωρίς δική του επίγνωση ότι ανήκει σ' αυτούς τους λίγους που είναι ενάντια στον ίδιο τον λαό του». (**Louis B. Brandeis**).

«Δεν έχετε αρχίσει να συνειδητοποιείτε το βάθος της ενοχής μας. Είμαστε ανατροπείς. Είμαστε εισβολείς. Έχουμε καταλάβει τον φυσικό σας κόσμο, τα ιδανικά σας, τη μοίρα σας και παίζουμε μ' αυτά την καταστροφή. Είμασταν στο βάθος του όχι μοναδικού, τελευταίου μεγάλου πολέμου, αλλά και σε κάθε κύρια επανάσταση της ιστορίας σας. Έχουμε φέρει ασυμφωνία, σύγχυση και ματαιότητα στην προσωπική και δημόσια ζωή σας. Το κάνουμε ακόμα. Κανείς δεν μπορεί να πει για πόσο καιρό θα το κάνουμε ακόμα. Ποιος ξέρει ποια μεγάλη και δοξασμένη μοίρα θα ήταν δικιά σας αν σας είχαμε αφήσει ήσυχους». (**Marcus Eli Ravage, Περιοδικό Century, Φεβρουάριος 1928**).

«Ο Εβραϊκός λαός σαν ένα σύνολο θα γίνει ο δικός του Μεσσίας. Θα κατακτήσει την παγκόσμια κυριαρχία με τη διάλυση των άλλων φυλών, με την κατάργηση των συνόρων, τη συντριβή της μοναρχίας και με την εγκαθίδρυση μιας διεθνούς δημοκρατίας στην οποία οι Εβραίοι θα διατηρούν παντού το προνόμιο του πολίτη. Σ' αυτόν τον νέο κόσμο τα παιδιά του Ισραήλ θα διορίζουν όλους τους ηγέτες χωρίς απειλητική αντίδραση. Οι κυβερνήσεις των διαφορετικών λαών που θα σχηματίζουν τη διεθνή δημοκρατία θα πέσουν χωρίς δυσκολία στα χέρια των Εβραίων. Τότε θα είναι δυνατό για τους Εβραίους ηγεμόνες να καταργήσουν την ιδιοκτησία και να χρησιμοποιήσουν παντού τα αποθέματα του κράτους. Έτσι θα εκπληρωθεί η υπόσχεση του Talmud, στο οποίο λέγεται ότι όταν ο χρόνος του Μεσσία έρθει, οι Εβραίοι θα έχουν όλη την ιδιοκτησία ολόκληρου του κόσμου στα χέρια τους». (**Baruch Levy, Γράμμα στον Κάρολο Μαρξ, Η Παρισινή Επιθεώρηση, σελ. 574, 1 Ιουνίου 1928**).

«Μόλις πρόσφατα, η φυλή μας έχει δώσει στον κόσμο έναν νέο προφήτη, αλλά έχει δύο πρόσωπα και δύο ονόματα· στην μια πλευρά, το όνομά του είναι Ρότσιλντ, αρχηγός όλων των καπιταλιστών και στην άλλη πλευρά Καρλ Μαρξ, ο απόστολος εκείνων που θέλουν να καταστρέψουν τον πρώτο». (**Μπλούμενταλ, Judisk Tidskrift, No 57**).

«ΟΜαρξισμός είναι η μοντέρνα μορφή της Εβραϊκής προφητείας». (**Reinhold Niebur, Λόγος προς το Εβραϊκό Θρησκευτικό Ινστιτούτο, Νέα Υόρκη, 3 Οκτωβρίου 1934**).

«Πώς λογαριάζετε το γεγονός ότι τόσο πολλοί νέοι Εβραίοι βρίσκονται στις ριζοσπαστικές κινήσεις όλων των χωρών;». (**Michael Gold, Καινούργιες Μάζες, σελ. 15, 7 Μαΐου 1935**).

«Μερικοί το αποκαλούν Μαρξισμό - εγώ το αποκαλώ Εβραϊσμό». (**Ραββίνος Stephen S. Wise, Το Αμερικανικόν Δελτίον, 15 Μαΐου 1935**).

«Ο Μαρξισμός, λέτε, ότι είναι ο χειρότερος αντίπαλος του καπιταλισμού, που είναι ιερός για μας. Για τον απλούστατο λόγο ότι είναι αντίθετοι πόλοι, μας παραδίδουν τους δύο πόλους της γης και μας επιτρέπουν να γίνουμε ο άξονάς της. Αυτά τα δύο αντίθετα, ο Μπολσεβικισμός και εμείς, βρίσκουμε την ταυτότητά μας στη Διεθνή. Και αυτά τα δύο αντίθετα, το δόγμα των δύο πόλων της κοινωνίας, συναντώνται στην ενότητα του σκοπού τους, την ανανέωση του κόσμου από ψηλά με τον έλεγχο του πλούτου και από χαμηλά με την επανάσταση». **(Παραπομπή από έναν Εβραίο τραπεζίτη από την Comte de Saint - Aupaire στην Geneve coutre Pa Paix, Libraire Plan, Παρίσι 1936).**

«Εάν η ροή της ιστορίας δεν γυρίσει προς τον Διεθνισμό, τότε η Εβραϊκή φυλή είναι χαμένη». **(George Marlen, Στάλιν, Λένιν ή Τρότσκυ, σελ. 414, Νέα Υόρκη 1937).**

«Δεν είναι ατύχημα ότι ο Εβραϊσμός γέννησε τον Μαρξισμό και δεν είναι ατύχημα ότι οι Εβραίοι υιοθέτησαν τον Μαρξισμό με ετοιμότητα. Όλα αυτά είναι σε τέλεια αρμονία με την πρόοδο του Εβραϊσμού και των Εβραίων». **(Harry Waton, Ένα Πρόγραμμα για τους Εβραίους και μια Απάντηση σε όλους τους Αντισημίτες, σελ. 148, 1939).**

«Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι το πιο δυνατό όπλο του κόμματός μας είναι η φυλετική ένταση. Με την υποβολή στη συνείδηση των εγχρώμων φυλών ότι για αιώνες καταπιέζονταν από τους λευκούς, μπορούμε να τους ενσωματώσουμε στο πρόγραμμα του Κομμουνιστικού Κόμματος. Στην Αμερική θα στοχεύσουμε σε επιφανή νίκη. Ενώ θα πυροδοτούμε τη Νέγρικη μειονότητα εναντίον των Λευκών, θα επιτύχουμε να υποβάλλουμε στους Λευκούς σύμπλεγμα ενοχής για την εκμετάλλευση των Νέγρων. Θα υποστηρίξουμε τους Νέγρους στην άνοδό τους σε κάθε βήμα της ζωής, στα επαγγέλματα και στον κόσμο των σπορ και της ψυχαγωγίας. Μ' αυτό το γόητρο, ο Νέγρος θα είναι ικανός να συναγωνίζεται και να ξεπερνά τους Λευκούς και να αρχίσει μια διαδικασία η οποία θα παραδώσει την Αμερική στον σκοπό μας». **(Israel Cohen, Ένα Φυλετικό Πρόγραμμα για τον 20ο Αιώνα, ρ. 8557, 1957).**

«Είμαστε ένας λαός παρά τα αδιαφιλονίκητα ρήγματα, χάσματα και διαφορές ανάμεσα στην Αμερικανική και Σοβιετική δημοκρατία. Είμαστε ένας λαός και δεν βρίσκεται στα συμφέροντά μας η απελευθέρωση της Ανατολής από τη Δύση, γιατί πράττοντας έτσι και ελευθερώνοντας τα σκλαβωμένα έθνη, η Δύση αναπόφευκτα θα στερήσει τον Εβραϊσμό του Ανατολικού μισού της παγκόσμιάς του δύναμης». **(Chaimj Weizmans, Παγκόσμιοι κατακτητές, σελ. 227 από τον Louis Marchalko, Εκδ. Joseph Sueli, Λονδίνο 1958)2.**

«Οι Εβραίοι θα μπορούσαν να είχαν την Ουγκάντα, τη Μαδαγασκάρη και άλλες περιοχές για την ίδρυση της Εβραϊκής Πατρίδας, αλλά ήθελαν οπωσδήποτε την Παλαιστίνη. Όχι επειδή το νερό της Νεκράς Θάλασσας μέσω απόσταξης μπορεί να αποδώσει 5 τρισεκατομμύρια δολλάρια σε μεταλλοειδή και μέταλλα σε σκόνη· όχι επειδή το υπέδαφος της Παλαιστίνης περιέχει είκοσι φορές περισσότερο πετρέλαιο απ' όλα τα συνδυασμένα αποθέματα ολόκληρης της Αμερικανικής Ηπείρου. Αλλά επειδή η Παλαιστίνη είναι το σταυροδρόμι της Ευρώπης, της Ασίας και της Αφρικής, επειδή η Παλαιστίνη αποτελεί το αδιαφιλονίκητο κέντρο της παγκόσμιας πολιτικής δύναμης, το στρατηγικό κέντρο για παγκόσμιο έλεγχο». **(Nahum Goldman, Πρόεδρος Διεθνούς Εβραϊκού Κονγκρέσου).**

«Οι Πατέρες μας έφτασαν τα σύνορα τα οποία είχαν αναγνωριστεί στο Σχέδιο Διαχωρισμού της Παλαιστίνης. Η γενιά μας έφτασε στα σύνορα του 1949. Τώρα η γενιά των Έξι Ημερών έχει καταφέρει να φτάσει το Σουέζ, την Ιορδανία και τα Υψώματα του Γκολάν. Αυτό δεν είναι το τέλος. Μετά την τωρινή ανακωχή θα δημιουργηθούν νέες γραμμές, μακρύτερα από τις τωρινές. Θα επεκτείνονται πέρα από την Ιορδανία. Ίσως στον Λίβανο και ίσως ακόμα και στην κεντρική Συρία». **(Στρατηγός Μοσέ Νταγιάν)3.**

«Ξέρω ότι δεν είμαι υποχρεωμένος να το πω, αλλά με το να φέρουμε όλους κάτω από το έμβλημα του Σιωνισμού, δεν ξεχνάμε ποτέ ότι οι σκοποί μας είναι η ασφάλεια και η τάξη στο κράτος του Ισραήλ, πάνω απ' όλα. Ο σκοπός μας θα πραγματοποιηθεί στο Yiddishkeit, σε μια Εβραϊκή ζωή που βιώθηκε σ' οποιοδήποτε μέρος του κόσμου· και οι σκοποί μας θα πρέπει να συνειδητοποιηθούν όχι μόνο σε ότι αναγκάζουμε τους άλλους να κάνουν. Και εδώ σ' αυτήν τη χώρα, εννοείται συχνά ότι δουλεύοντας κάτω από την ομπρέλλα της Προεδρικής Συνδιάσκεψης (των Εβραϊκών Οργανώσεων), ή ότι μπορεί να δουλεύουν με συνεργασία άλλων ομάδων που νοιώθουν όπως εμείς. Αλλά αυτό, επίσης, είναι μέρος αυτού που νομίζουμε ότι σημαίνει ο Σιωνισμός και αυτού που είναι πρόκληση για μας». **(Ραββίνος Israel Miller, The American Jewish Ecaminer, σελ. 14, 5 Μαρτίου 1970).**

«Η παγκόσμιος Σιωνιστική κίνηση είναι μεγάλη υπόθεση. Στις πρώτες δύο δεκαετίες μετά την αβέβαιη γέννηση του Ισραήλ το 1948, διοχέτευσε περίπου 4 δισεκατομμύρια δολλάρια σε δωρεές στη χώρα. Ακολουθώντας, ο Αραβοϊσραλινός πόλεμος του 1967, οι Σιωνιστές μάζεψαν ακόμα 730 εκατομ-

μύρια δολλάρια μόνο σε δύο χρόνια. Αυτόν τον χρόνο, 1970, η κίνηση μαζεύει εκατό εκατομμύρια δολλάρια. Ο Gottlied Hammar, επικεφαλής Σιωνιστής στη συγκέντρωση χρημάτων, είπε: Όταν ρέει το αίμα, ρέει και το χρήμα». (**Lawrence Masher, Εθνικός Παρατηρητής, 18 Μαΐου 1970**).

«Αφιερώνω τη διάλεξή μου σ' αυτό το σεμινάριο, με μια συζήτηση της πιθανότητα ότι τώρα εισερχόμεθα σ' ένα Εβραϊκό αιώνα, μια εποχή όπου το πνεύμα της κοινότητας, το μη ιδεολογικό κράμα των αισθημάτων λογικής και η αντίσταση σε κατηγορίες και μορφές, θα ξεπροβάλλουν διαμέσου των δυνάμεων του αντιεθνικισμού για να μας προμηθεύσουν με ένα νέο είδος κοινωνίας. Αποκαλώ αυτή τη διαδικασία ως Εβραιοποίηση της Χριστιανοσύνης, γιατί η Χριστιανοσύνη θα είναι το όχημα με το οποίο αυτή η κοινωνία θα γίνει Εβραϊκή». (**Ραββίνος Martin Sipgel, New York Magazine, σελ. 32, 8 Ιανουαρίου 1972**).

«Ηεικόνα του κόσμου στα 1987 όπως διαμορφώθηκε στη φαντασία μου - η αναπτυσσόμενη επιρροή των αγροτών και των εργατών και η ανερχόμενη πολιτική επιρροή των ανθρώπων της επιστήμης, μπορεί να μεταμορφώσει τις Ηνωμένες Πολιτείες σε μια ευημερούσα πολιτεία με σχεδιαζόμενη οικονομία. Η Δυτική και Ανατολική Ευρώπη θα γίνει μια ομοσπονδία από αυτόνομα κράτη με σοσιαλιστικά και δημοκρατικά καθεστώτα. Με την εξαίρεση της ΕΣΣΔ σαν ένα ομοσπονδιοποιημένο Ευρασιατικό κράτος, όλες οι άλλες περιοχές θα γίνουν μέλη μιας διεθνούς συμμαχίας, στη διάθεση της οποίας θα είναι μια διεθνής αστυνομική δύναμη. Όλοι οι στρατοί θα καταργηθούν και δεν θα υπάρχουν καθόλου πόλεμοι. Στην Ιερουσαλήμ, τα Ηνωμένα Έθνη (πραγματικά ηνωμένα έθνη) θα κτίσουν έναν ναό των Προφητών για να υπηρετούν την ομοσπονδιακή ένωση όλων των ηπείρων· αυτό θα είναι η έδρα του Ανώτατου Δικαστηρίου της Ανθρωπότητας, το οποίο θα διευθετεί όλες τις διαφορές ανάμεσα στις ομοσπονδιοποιημένες ηπείρους». (**Δαβίδ Μπεν Γκουριόν**).

«Πιστεύω ότι οι δραστήριοι Εβραίοι του σήμερα έχουν μια τάση να νομίζουν ότι οι Χριστιανοί έχουν οργανώσει, διαμορφώσει και κυβερνούν έναν κόσμο αδικίας, σκληρότητας, μιζέριας και ατιμίας. Δεν παίρνω θέση σ' αυτό, αλλά το έχω ακούσει να εκφράζεται και πιστεύω ότι έτσι νοιώθουν. Οι Εβραίοι έχουν ζήσει εδώ και 2000 χρόνια και αναπτύχθηκαν σ' έναν χριστιανικό κόσμο. Αποτελούν μέρος αυτού του χριστιανικού κόσμου, ακόμα και όταν υποφέρουν απ' αυτόν ή όταν βρίσκονται σ' αντιπαράθεση μ' αυτόν και δεν μπορούν να αποκοινωνικοποιήσουν εαυτούς από αυτόν τον χριστιανικό κόσμο και απ' αυτά που έχει πράξει. Και νομίζω ότι οι Εβραίοι είναι φαντασμένοι αρκετά για να νομίζουν ότι ίσως κάποια μορφή Εβραϊκής λύσης ΣΤΑ διεθνή προβλήματα θα μπορούσε να βρεθεί, η οποία θα ήταν καλύτερη, θα ήταν μια βελτίωση. Απ' αυτούς εξαρτάται να βρουν μια Εβραϊκή απάντηση ΣΤΑ διεθνή προβλήματα, τα προβλήματα του σήμερα». (**Βαρώνος Guy de Rothschild, NBC - TV The Remnant, 18 Αυγούστου 1974**).

«Η ομοσπονδιοποίηση παίζει έναν κύριο ρόλο στην Εβραϊκή ζωή σ' ολόκληρο τον κόσμο. Υπάρχει μια ομοσπονδία σε κάθε κοινότητα του κόσμου όπου υπάρχει ικανοποιητικός αριθμός Εβραίων. Σήμερα υπάρχει μια κεντρική κίνηση, η οποία είναι ικανή να διαφεντεύει ολόκληρο τον σχεδιασμό, τα οικονομικά και πολιτικά αποθέματα μέσα σε εικοσιτέσσερις ώρες, κατευθυνόμενη να κουμαντάρει όποιο συγκεκριμένο θέμα. Αναλογικά, έχουμε περισσότερη δύναμη από οποιαδήποτε άλλη συγκρίσιμη ομάδα, πολύ μεγαλύτερη των αριθμών μας. Ο λόγος που οφείλεται αυτό είναι ότι πιθανώς είμαστε η πιο καλά οργανωμένη μειονότητα σ' όλο τον κόσμο». (**Nat Rosenberg, Εβραϊκή Συμμαχική Ομοσπονδία του Ντένβερ, Διεθνή Εβραϊκή Νέα, 30 Ιανουαρίου 1976)4.**

«Η τηλεόραση μας έχει επιτρέψει να δημιουργήσουμε μια κοινή κουλτούρα, χωρίς την οποία δεν θα μπορούσαμε να πραγματοποιήσουμε τον σκοπό μας». (**«Αμερικάνικη ιστορία», Δημόσια Τηλεόραση, Δρ. Morris Janowitz, καθηγητής Ψυχολογίας, Πανεπιστήμιο του Σικάγο, 1 Δεκεμβρίου 1984**).

«Ο Εβραϊσμός που ηθελημένα βρισκόταν κάτω από την επιφάνεια της ιστορίας, είναι έτοιμος να ανέβει στην επιφάνεια». (**Max Dimonts, «Οι Άθικτοι Ιουδαίοι» Νέα Αμερικάνικη Βιβλιοθήκη, 1971**).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. **Theodore Herzl:** Άλλος ένας από τους κυριώτερους ηγέτες του σιωνισμού. Το 1879 συνεκάλεσε το πρώτο επίσημο σιωνιστικό συμβούλιο. Ίδρυσε την Εθνική Εβραϊκή Τράπεζα που προέβη σε αγορές εδαφών στην Παλαιστίνη.

2. **Chaim Weizman:** Σιωνιστής, πρώτος πρόεδρος του κράτους του Ισραήλ.

3. **Μοσέ Νταγιάν:** Ο γνωστός μονόφθαλμος Ισραηλινός στρατηγός και πολιτικός, που τα κατευθυνόμενα μέσα ενημέρωσης μας τον παρουσίαζαν ως στρατιωτική ιδιοφυία.

4. **Guy de Rothschild:** Της πανίσχυρης Εβραϊκής οικογενείας των Ρότσιλντ, που τα παρακλάδια της είναι απλωμένα σ' όλη την Ευρώπη, ιδίως σε Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία.

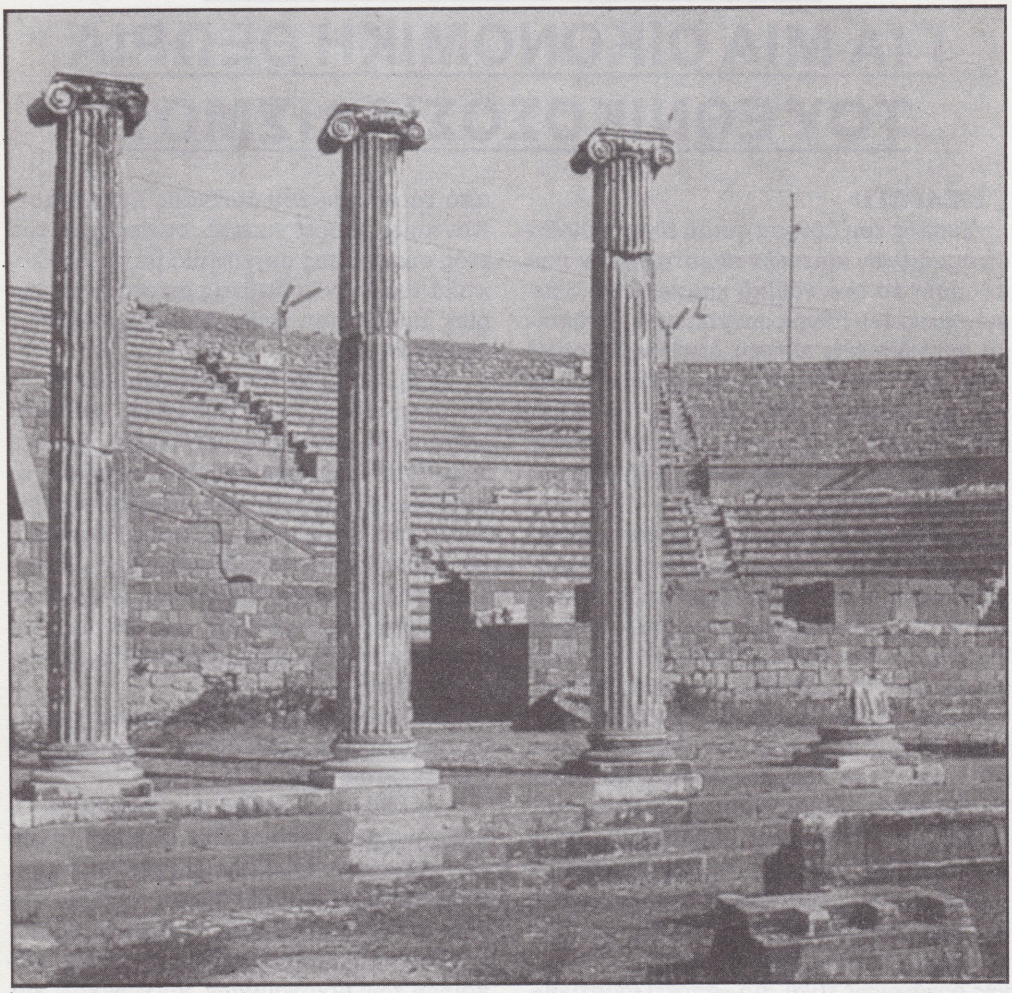
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1922 – ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1990

1922: Έλληνες Στρατιώτες στη Σμύρνη

- Σεπτέμβριος 1922, Σεπτέμβριος 1990, εξηνταοκτώ χρόνια ένοχης σιωπής. Μα το όνειρο της Μεγάλης Ιδέας ζει και θα ζει για πάντα στις καρδιές των δυνατών. Ναι! Σήμερα στην εποχή της κακομοιριάς και της ισοπέδωσης, σήμερα, στην εποχή της ΑΤΑ, του ΦΑΠ, της COCA - COLA, των COMPUTER και των μάνατζερς, ναι σήμερα, ακόμη και σήμερα υπάρχουν Έλληνες πατριώτες που δεν ξεχνούνε τη Μικρασία. Σήμερα στην εποχή του Νταβός, της ελληνοτουρκικής «φιλίας», σήμερα, στην εποχή της μίζερης πολιτικής του εφικτού υπάρχουν Έλληνες πατριώτες, Πιστοί στη Μεγάλη Ιδέα! Στα τεφτέρια των λογιστάδων της κακομοιριάς μας και στους λογαριασμούς των ξεπουλημένων στους ξένους πολιτικάντηδες που κυβερνούν τη δύσμοιρη χώρα μας ας απαντήσουμε με τα Μεγάλα και φωτισμένα λόγια του ποιητή:

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑ!

Πέργαμος

«ΙΩΝΙΚΟΝ
Γιατί τα σπάσαμε τ' αγάλματά των,
γιατί τους διώξαμεν απ' τους ναούς των,
διόλου δεν πέθαναν γι' αυτό οι θεοί.
Ω γη της Ιωνίας, σένα αγαπούν ακόμη,
σένα οι ψυχές των ενθυμούνται ακόμη.
Σαν ξημερώνει επάνω σου πρωί αυγουστιάτικο
την ατμοσφαίρα σου περνά σφρίγος απ' τη ζωή των·
και κάποτ' αιθερία εφηβική μορφή,
αόριστη, με διάβα γρήγορο
επάνω από τους λόφους σου περνά».

ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ ΘΕΣΕΩΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Ι. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σκοπός του άρθρου αυτού είναι η σύνθεση ορισμένων κριτικών παρατηρήσεων που αφορούν το οικονομικό και κοινωνικό περιεχόμενο του Εθνικοσοσιαλισμού. Το ζήτημα αυτό δεν έχει πλήρως διερευνηθεί ουδέποτε, παρ' όλο που ενέχει προφανή σημασία για την ταυτότητα του πολιτικού του λόγου, αλλά και (κυρίως) για την αποτελεσματική αντιμετώπιση των Εβραιογενών δογμάτων σε όλα τα επίπεδα.

Οι φορείς του Εβραϊκού κατεστημένου, έχουν αναπτύξει έναν θεωρητικό και πρακτικό λόγο, ο οποίος είναι κατευθείαν ανάλογος με τα οικονομικά τους συμφέροντα. Ταυτόχρονα, ένα ολόκληρο πλέγμα σχέσεων και θεσμών έχουν τεθεί στην υπηρεσία αυτών των συμφερόντων. Η Εβραϊκή κοινωνία, είναι μια κοινωνία «ελευθερίας» και «επιλογών»: Ο λαός είναι ελεύθερος να επιλέξει όχι μόνον τα πολιτιστικά πρότυπα, την Ηθική και τον τρόπο διακυβέρνησης αλλά και τη μορφή της οργάνωσης της οικονομίας.

Ατέρμονες συζητήσεις έχουν διεξαχθεί στο παρελθόν (και εξακολουθούν να διεξάγονται) σχετικά με το ποια μορφή οικονομικής οργάνωσης είναι πιο «αποτελεσματική», «κοινωνικά δίκαιη» κ.ο.κ. Οι συζητήσεις αυτές (που άλλωστε αδιάκοπα τροφοδοτούν τα οπλοστάσια του πολιτικαντισμού) είναι στην ουσία τους κενές περιεχομένου και ψευδεπίγραφες.

Ποιο μπορεί να είναι το πραγματικό αποτέλεσμα των διαφορών ανάμεσα στις μορφές (συστήματα) της οικονομικής οργάνωσης όταν οι ρυθμιστικές δικλείδες (οι μηχανισμοί του εξωτερικού εμπορίου, το διεθνές νομισματικό και τραπεζικό σύστημα, ο μηχανισμός των ισοτιμιών κ.λπ.) ελέγχονται από τα κέντρα του διεθνούς Εβραϊσμού; Και ποιες μπορεί να είναι οι επιτυχίες του ενός συστήματος συγκριτικά με τα εναλλακτικά του όταν οι διεθνείς σχέσεις είναι κυρίως εκείνες που καθορίζουν τις επιδόσεις της οικονομίας;

Το άρθρο αυτό, δεν αποτελεί μια συστηματική ανάλυση όλων αυτών των παραγόντων, αλλά μόνον μια κριτική επισήμανση των θέσεων εκείνων, που θα μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο συζήτησης και διαμόρφωσης μιας ουσιαστικής Εθνικοσοσιαλιστικής οικονομικής θεωρίας - ασφαλώς terra incognita για αρκετούς, εφόσον μια τέτοια θεωρητική σύνθεση, ούτε καν στις θεμελιώδεις αρχές της δεν έχει επί του παρόντος αναπτυχθεί.

Συνοπτικά, οι γενικές θέσεις στις οποίες θα επικεντρωθεί η ανάλυση θα ήταν δυνατόν να δοθούν ως εξής:

1) Το δίλημμα μεταξύ των θεσμών της «ελεύθερης αγοράς» και του «σοσιαλιστικού κράτους», είναι εν πολλοίς κενόν νοήματος. Περισσότερη σημασία έχει η συγκρότηση μιας οικονομικής δομής που να επιτρέπει κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο την υλοποίηση των οικονομικών, κοινωνικών και εθνικών στόχων.

2) Πέραν των ψευδεπίγραφων διλημμάτων, υφίσταται η αδυσώπητη οικονομική πραγματικότητα ενός διεθνούς Εβραϊκού μηχανισμού, που έχει υπό τον έλεγχό του το σύνολο των λειτουργιών του εμπορίου, των συναλλαγών και του τραπεζικού - βιομηχανικού συστήματος.

3) Η πραγματικότητα των οικονομικών ανταγωνισμών μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων (ΗΠΑ, Ευρώπη και Ιαπωνία) λειτουργεί μέσα στα πλαίσια του συστήματος και είναι

φυσική του εκδήλωση. Οι τριγμοί που αναπόφευκτα εμφανίζονται περιοδικά, είναι ασφαλώς η μοναδική διαφαινόμενη δυνατότητα στην πολιτική κατάρρευση του συστήματος αυτού.

4) Ο στόχος του Εθνικοσοσιαλισμού, θα πρέπει να είναι η χρησιμοποίηση του οικονομικού μηχανισμού, για τις επιδιώξεις που θεωρεί ως ευρύτερης σημασίας: Η εδραίωση της κυριαρχίας του, η διάσωση του Ελληνισμού, η αντιμετώπιση των εχθρών προ των πυλών (πλέον) και η Ιδέα της Μεγάλης Ελλάδας σε μια Μεγάλη Ευρώπη.

5) Μια εθνικοσοσιαλιστική οικονομία, είναι ακριβώς ο αντίποδας της οικονομίας των συναλλαγών (του νόμου της ζήτησης και προσφοράς) και της σοσιαλιστικής οικονομίας της γενικής ισοιπέδωσης. Τα βασικά μεγέθη της εθνικοσοσιαλιστικής οικονομίας είναι καθορισμένα εκ των προτέρων από τους στόχους της κοινωνίας στο πνευματικό, ηθικό και πολιτικό επίπεδο. Αυτό που απομένει είναι η υλοποίηση και όχι ο καθορισμός αυτών των μεγεθών.

6) Το μέτρο της οικονομικής ανάπτυξης είναι η δικαιοσύνη που απορρέει από την έννοια και την πραγματικότητα του γενικού συμφέροντος. Σε αντίθεση με τη δικαιοσύνη του εμπόρου ή το συμφέρον του «σοσιαλιστή» γραφειοκράτη, αναδεικνύεται η δικαιοσύνη της Ηθικής, του Έθνους και του Ικανού.

7) Στον τομέα του διεθνούς εμπορίου, αποφασιστικής σημασίας είναι η επέκταση των εθνικοσοσιαλιστικών ιδεών στην Ευρώπη. Χωρίς αυτήν την επέκταση, ο Εβραϊσμός μπορεί να στραγγαλίσει οικονομικά οποιαδήποτε μεμονωμένη Ευρωπαϊκή χώρα1. Αντίθετα, οι χώρες που σήμερα αποτελούν την ΕΟΚ, συγκροτούν ένα σύστημα ολικά αυτάρκες και δυναμικό από κάθε άποψη. Σε ένα σύστημα χωρών με εθνικοσοσιαλιστική δομή, ο μηχανισμός του εξωτερικού εμπορίου θα έχει ως βασικό του σκοπό ό,τι ακριβώς δεν αποτελεί σκοπό των υφιστάμενων οικονομικών ενώσεων: Την γενίκευση της οικονομικής ανάπτυξης, τον εξορθολογισμό της βιομηχανικής εξειδίκευσης και την εξουδετέρωση του ρόλου του χρήματος και των συναλλαγματικών ισοτιμιών στον καθορισμό του όγκου του διεθνούς εμπορίου.

8) Αυτό μπορεί να επιτευχθεί με το σύστημα clearing, που εφαρμόσθηκε για πρώτη φορά από την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία. Με το σύστημα clearing, εξουδετερώνονται οι διακυμάνσεις του διεθνούς εμπορίου και τίθενται η βάσεις για την πραγματική οικονομική σύγκλιση των επί μέρους εταίρων. Τρόπος άλλος δεν υπάρχει και επομένως η φιλολογία περί του «Ευρωπαϊκού Νομισματικού Συστήματος» (EMS) που θα μηδενίσει (μεταξύ πολλών άλλων) τους εθνικούς πληθωρισμούς, αναμένεται να αποδειχθεί ένας ακόμη χάρτινος πύργος. Ποιος αμφιβάλλει ότι ο καλύτερος τρόπος για να ελέγξει κανείς (πόσο μάλλον ο Σιωνισμός) μια οικονομία είναι να την ρίξει σε μια εξαντλητική διαδικασία οικονομικών διακυμάνσεων;

II. ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Τα κατεξοχήν εβραιογενή οικονομικά συστήματα, είναι ο φιλελευθερισμός και ο σοσιαλισμός. Η τελική και ουσιαστική τους ιδεολογική διαφορά είναι ασήμαντη - απλώς καλύπτουν ένα φάσμα αντιλήψεων, έναν αριθμό περιπτώσεων, πράγμα που είναι sine qua non για την πολιτική και οικονομική στρατηγική του «διαίρει και βασίλευε».

Η ευρύτατα διατυμπανιζόμενη επωδός, η σχετική με τη διαφορά των δύο οικονομικών συστημάτων, είναι η εξής: Στο σύστημα της αγοράς, τα οικονομικά αποτελέσματα είναι εκ των προτέρων αβέβαια και εξαρτώνται από τις προσπάθειες και επιλογές των ατόμων. Στο σοσιαλιστικό σύστημα αντίθετα, τα οικονομικά αποτελέσματα τίθενται από το κράτος.

Εφόσον οι στόχοι του Εθνικοσοσιαλισμού είναι κατά κύριο λόγο πολιτικοί, φυλετικοί και ηθικοί, τότε prima faciae θα επέλεγε κανείς τη σοσιαλιστική μορφή οικονομικής οργάνωσης ως το ιδεώδες του Εθνικοσοσιαλισμού, μέσω του οποίου θα ήταν δυνατόν να προωθήσει τους στόχους του. Η επιλογή

αυτή, θα ήταν ωστόσο λανθασμένη, για τον λόγο ότι και μέσω του συστήματος της αγοράς, τα οικονομικά κέντρα του Σιωνισμού μπορούν εύκολα να προωθήσουν τους στόχους τους. Δεν αφήνουν την αγορά να τους πάει εκεί που θέλει αυτή, αλλά αντίθετα: Είναι αυτά τα κέντρα που χαράσσουν τις κατευθύνσεις που θα ακολουθήσει η αγορά.

Ποια λοιπόν θα έπρεπε να είναι η επιλογή του Εθνικοσοσιαλισμού; Η επιλογή αυτή πρέπει να αναπτυχθεί σε δύο επίπεδα:

1) Μέσα από ένα σύστημα ανταγωνισμού, οι μικρές επιχειρήσεις θα πρέπει είτε να αφεθούν να λειτουργήσουν ελεύθερα είτε να συνενωθούν σε συνεταιριστικές επιχειρήσεις ώστε να εκμεταλλευθούν όλα τα πλεονεκτήματα που απορρέουν από τη μεγάλη κλίμακα λειτουργίας.

2) Σε σχέση με τις μεγάλες μονάδες, ο έλεγχος του κράτους θα πρέπει να είναι σαφής σε ότι αφορά την τιμολογιακή πολιτική και την παραγωγική κατεύθυνση της επιχείρησης. Αποφασιστικής σημασίας είναι το γεγονός ότι η ρύθμιση της οικονομίας είναι πρωτίστως ζήτημα πολιτικό. Η επιτυχία των στόχων που έχουν τεθεί, δεν εξαρτάται από το ποια είναι η μορφή της οικονομικής οργάνωσης, αλλά από το ποια είναι η ποιότητα και πόσο συντονισμένη είναι η πολιτική παρέμβαση του κράτους.

Στην περίπτωση της Ελλάδας, υπάρχουν ορισμένες κρίσιμες ιδιομορφίες, χωρίς την ανάλυση των οποίων η θεωρητική οικονομική καταντά φιλολογία. Για τον διεθνή Εβραϊσμό, η Ελλάδα έπρεπε να παραμείνει πάντα μια καθυστερημένη και εξαρτημένη χώρα. Τρία γεγονότα είναι εδώ μεγάλης σημασίας:

1) Ότι η Ελλάδα δεν παράγει σήμερα κανένα προϊόν αιχμής στο διεθνές εμπόριο.

2) Ότι οι δυνάμεις του Ελληνισμού παρά ταύτα είναι τεράστιες: Παρ' όλο που ήταν σε πολύ χειρότερη μοίρα στην εικοσαετία 1910 - 1930, μια ευνοϊκή συγκυρία ήταν αρκετή για να τη μετατρέψει σε μεγάλο πολιτικό και οικονομικό κέντρο της Ν. Ευρώπης και της Μέσης Ανατολής.

3) Ότι η Ελλάδα διαθέτει σημαντικές πρώτες ύλες (και κυρίως πετρέλαιο) που με το πρόσχημα της μη - συμφέρουσας εκμετάλλευσης παραμένουν διαρκώς ανεκμετάλλευτες (πράγμα ακατανόητο και ύποπτο).

Γίνεται, λοιπόν, φανερό ότι η «πολιτική οικονομία της Ελλάδας» είναι συνάρτηση της πολιτικής. Όσον ο Ελληνισμός είναι «υπάκουος σαν πτώμα» καμμία δυνατότητα οικονομικής και βιομηχανικής ανάπτυξης δεν είναι δυνατή. Χωρίς μια Εθνική πολιτική, η οικονομική θεωρία είναι απλώς λόγος κενός και ανεξάντλητη πηγή συζητήσεων για τους περί την οικονομία και την πολιτική φιλολογούντες.

III. ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Θεωρητικά, το διεθνές οικονομικό σύστημα είναι μια επέκταση του βασικού μηχανισμού της προσφοράς και ζήτησης στην απλή, κλειστή οικονομία. Ωστόσο, η πραγματικότητα είναι διαφορετική, υπό την έννοια ότι η διεθνής οικονομία είναι ισχυρά μονοπωλιακή: Ο σιωνιστικός μηχανισμός, έχοντας στα χέρια του όλες τις εξουσίες, δεν είναι καθόλου δύσκολο να οδηγήσει τις διεθνείς οικονομικές εξελίξεις στην επιθυμητή κατεύθυνση. Άρα η οικονομία είναι και εδώ πολιτική υπόθεση.

Οι μηχανισμοί του διεθνούς οικονομικού συστήματος, λειτουργούν κυρίως σε δύο επίπεδα: 1) Μέσω του τραπεζικού συστήματος κεφάλαια διοχετεύονται σε συγκεκριμένες μόνον χώρες και 2) μέσω του διεθνούς εμπορίου και των κέντρων του σιωνισμού, καθορίζεται ποιες πρώτες ύλες και σε ποιες χώρες η εκμετάλλευσή τους είναι «συμφέρουσα». Έτσι η διεθνής βιομηχανική ανάπτυξη είναι εκ των προτέρων καθορισμένη.

Το διεθνές αυτό βιομηχανικό - τραπεζικό σύμπλεγμα, θα πρέπει ασφαλώς να χτυπηθεί στο μελλοντικό κέντρο των εξελίξεων, την Ευρώπη. Η πρόσφατη «κατάρρευση» στην Αν. Ευρώπη έχει μια ιδιαίτερη σημασία. Ο βασικός λόγος είναι ότι τεράστια κεφάλαια θα πρέπει να διοχετευθούν στις χώρες αυτές,

πράγμα που θα καθυστερήσει σημαντικά την ανάπτυξη στις ΗΠΑ και τη Δ. Ευρώπη. Το γεγονός ότι στις χώρες της Αν. Ευρώπης η βιομηχανία χρειάζεται μεγάλο εκσυγχρονισμό (αλλά όχι εκ βάθρων συγκρότηση) συνεπάγεται ότι πιθανότατα τα θετικά αποτελέσματα (για τις δυτικές βιομηχανικές χώρες) μέσω των πιο επικερδών εξαγωγών δεν αναμένονται να είναι ιδιαίτερα σημαντικά. Κατά συνέπειαν, θα είναι αναπόφευκτη η επιδείνωση των εμπορικών ισοζυγίων και η χειροτέρευση των οικονομικών διακυμάνσεων στις βιομηχανικές χώρες. Δυνητικά λοιπόν, μια επιθετική οικονομική πολιτική στην Αν. Ευρώπη θα έχει αποφασιστικό πολιτικό αντίκτυπο στη διεθνή οικονομική δύναμη του Σιωνισμού στα επόμενα 10 - 15 χρόνια.

Από την άλλη μεριά, ο σιωνισμός έχει στη γενική στρατηγική του δύο μελλοντικές εξελίξεις: 1) Τη μετατόπιση του κέντρου της οικονομικής ζωής από τις ΗΠΑ στην Ευρώπη. Αυτό γίνεται φανερό από τις προσπάθειες για την ολοκλήρωση της κοινοτικής αγοράς (μετά το 1992), την εδώ και αρκετά χρόνια μεγαλύτερη ένταση των οικονομικών διακυμάνσεων στις ΗΠΑ και τέλος την αύξουσα τάση στο εξωτερικό εμπόριο της Ευρώπης. Η μετατόπιση του οικονομικού βάρους προς την Ευρώπη, συνδέεται ασφαλώς με την άνοδο του ρόλου του Αγγλογαλλικού κεφαλαίου σε βάρος του Γερμανικού: Η Γερμανική ενοποίηση, επιδιώκει ακριβώς την αποδυνάμωση της Γερμανίας και την τοποθέτησή της στο περιθώριο στα επόμενα 10 χρόνια.

2) Την παράλληλη προώθηση της Ιαπωνίας στην Ανατολή και της Τουρκίας στη Μέση Ανατολή και τα Βαλκάνια. Και οι δύο αυτές επιλογές είναι αρκετά προφανείς. Και θα ήταν παραλογισμός, αν αγνοούσε κανείς τους τεράστιους κινδύνους που τέτοιες εξελίξεις συνεπάγονται για τον Ελληνισμό, τόσο από την Τουρκία, όσο και από τον Σλαβικό εθνικισμό που χωρίς αμφιβολία θα αναγεννηθεί υπό τις ευλογίες του Σιωνισμού.

IV. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΙ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Οι συνήθεις οικονομικοί ανταγωνισμοί είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα των διακυμάνσεων του διεθνούς εμπορίου και της διαφορετικής οικονομικής πολιτικής που ακολουθείται σε κάθε χώρα. Δεν αποτελούν κατά συνέπεια άμεσο αποτέλεσμα των πολιτικών επιλογών αλλά μόνον πηγές διαταραχών που προέρχονται από τον τρόπο λειτουργίας της καπιταλιστικής οικονομίας. Στο πλαίσιο αυτό ισχύει για τις μεγάλες οικονομικές δυνάμεις ο νόμος της «ελεύθερης αγοράς». Μπορούν ελεύθερα να ανταγωνίζονται για την επέκταση της οικονομικής δύναμης εφόσον δεν διακυβεύονται τα συμφέροντα των Στοών και του Σιωνισμού. Για όλους όμως τους κοινούς αντιπάλους, ισχύει ο νόμος της εξουδετέρωσης με κάθε μέσον.

Αντίθετα, οι μεγάλοι οικονομικοί ανταγωνισμοί που βυθίζουν αυτοκρατορίες και ανυψώνουν άλλες, είναι επιλογές μη - οικονομικές. Οι τρόποι υλοποίησής τους είναι αρκετοί: Ηδιάλυση του εμπορικού ισοζυγίου με μαζικές μετακινήσεις κεφαλαίων, χειροτέρευση των συναλλαγματικών ισοτιμιών ή διαθεσίμων με κατάλληλους χειρισμούς στα διεθνή χρηματιστήρια, η αύξηση των τιμών βασικών πρώτων υλών κ.ο.κ.

Ηιστορία των οικονομικών ανταγωνισμών μπορεί ωστόσο να είναι εξαιρετικά αποκαλυπτική για τον προσεκτικό μελετητή. Η ιστορία αυτή δεν είναι παρά η εκδήλωση του διεθνούς οικονομικού σχεδίου του Σιωνισμού. Συγκεκριμένα, υπάρχει μια γεωγραφία των οικονομικών διακυμάνσεως: Έντονες, εκεί που θα πρέπει να διαλυθεί μια αυτοκρατορία; σχεδόν ασήμαντες στις χώρες που θα αποτελέσουν τους διαδόχους των οικονομικών αυτοκρατοριών.

Είναι σημαντικό ότι μια πολιτική οικονομία του Εθνικοσοσιαλισμού, σχετικά μικρή σημασία θα έπρεπε να δώσει σε μια θεωρία των οικονομικών διακυμάνσεων. Περισσότερη σημασία έχουν ασφαλώς οι μακροχρόνιες κυκλικές διακυμάνσεις της οικονομίας. Αυτές οι διακυμάσεις είναι ιστορικά κύματα ανάπτυξης και ύφεσης, συνυφασμένα με τους νόμους και τον τρόπο λειτουρ-

γίας της οικονομίας. Η μελέτη των θεμάτων αυτών στα πλαίσια της καθιερωμένης θεωρίας είναι σχεδόν αμελητέα. Προφανώς, ανάμεσα στις διακυμάνσεις αυτές και τις μακροχρόνιες πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις υπάρχει μια σαφής συσχέτιση. Ωστόσο, η διαπραγμάτευση αυτού του θέματος, θα μπορούσε να απολέσει αντικείμενο ξεχωριστής μελέτης.

V. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Για τον Εθνικοσοσιαλισμό, κατάλληλη και αποτελεσματική οικονομική πολιτική, είναι εκείνη που επιτρέπει την επίτευξη των πολιτικών και ιδεολογικών του σκοπών. Δεν υπάρχει επομένως εδώ η έννοια της αποτελεσματικότητας που μπορεί να ορισθεί μονοσήμαντα. Η αποτελεσματικότητα μπορεί να ορισθεί μόνον σε σχέση με ένα (αναπόφευκτα) εξωγενές σύστημα στόχων. Οι βασικοί μηχανισμοί της κρατικής παρέμβασης είναι η δημοσιονομική και νομισματική πολιτική. Με τη δημόσιονομική πολιτική, το Εθνικοσοσιαλιστικό κράτος θα επικεντρωθεί:

1) Στην άσκηση κοινωνικής πολιτικής στην έκταση και προς την κατεύθυνση που είναι σύμφωνη με τον ιδεολογικό του προσανατολισμό,

2) στον προσδιορισμό της κατανομής του φορολογικού βάρους,

3) στην επιδότηση της τιμής ορισμένων προϊόντων ή ενδιάμεσων υλικών που χρησιμοποιούνται στη βιομηχανία και τέλος,

4) στη δημιουργία νέων παραγωγικών δραστηριοτήτων, με σκοπό τον περιορισμό της ανεργίας στις περιόδους οικονομικής ύφεσης.

Με τους μηχανισμούς της νομισματικής πολιτικής, επιδιώκεται κυρίως η ρύθμιση του πληθωρισμού και κυρίως ο έλεγχος της κίνησης του κεφαλαίου ανάμεσα στις διάφορες γραμμές παραγωγής. Θα πρέπει να τονισθεί ότι οι βασικοί αυτοί μηχανισμοί λειτουργούν δευτερογενώς, διότι είναι προφανές ότι η κρατική συγκέντρωση του κεφαλαίου και της παραγωγικής δραστηριότητας, είναι τελείως αναπόφευκτη στα πλαίσια του Εθνικοσοσιαλισμού.

Η ελεύθερη αγορά, θα πρέπει να θεωρείται ως ένα σύστημα που (με τη μορφή του clearing και όχι των χρηματικών συναλλαγών) είναι εφαρμόσιμο αποκλειστικά στα πλαίσια ενός ευρύτερου συνασπισμού εθνικοσοσιαλιστικών χωρών. Δύο παραδείγματα είναι ίσως εξαιρετικά διδακτικά:

1) Η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία προχώρησε αμέσως στην καθιέρωση του συστήματος clearing με τις συμμαχικές της χώρες, μόνον αφού απέκτησε τον κεντρικό πολιτικό έλεγχο της οικονομίας της και

2) το σύστημα της ελεύθερης αγοράς, επεκράτησε (στην πράξη αλλά και στα συγγράμματα) μόνον όταν οι έμποροι απέκτησαν όχι μόνον τον πλούτο των Ευρωπαϊκών χωρών, αλλά (κυρίως) την πολιτική εξουσία και αρκετούς από τους τίτλους ευγενείας3.

Η συγκέντρωση, λοιπόν, του κεφαλαίου από το κράτος, είναι ο πρωταρχικός και ουσιώδης στόχος της πολιτικής του εθνικοσοσιαλισμού προς τον έλεγχο της οικοινομικής εξουσίας. Δεν είναι αποδεκτό αυτό που λέγεται συχνά, ότι στόχος είναι να γίνει το κεφάλαιο «εθνικό». Αυτό που έχει την αποφασιστική σημασία είναι ο έλεγχος των οικονομικών κέντρων της εξουσίας. Στη συνέχεια, η νομισματική πολιτική πρέπει να χρησιμοποιηθεί για τη χρηματοδότηση των παραγωγικών δραστηριοτήτων, που τό κράτος θεωρεί σημαντικές, η δε δημοσιονομική πολιτική για την άσκηση κοινωνικής πολιτικής και την υλοποίηση των βασικών τιμολογιακών αποφάσεων.

Ένα κεντρικό ζήτημα στη λειτουργία του κρατικού τομέα, είναι η τιμολογιακή πολιτική να έχει αντικειμενική βάση, δηλ. να εξασφαλίζεται ότι δεν σπαταλώνται άσκοπα, σπάνιοι οικονομικοί πόροι. Ένα μεγάλο μέρος των παραγωγικών δραστηριοτήτων (ίσως και πάνω από το 80%) δεν είναι απαραίτητο να γίνονται από το ίδιο το κράτος. Δηλ. εναλλακτικά, η συγκέντρωση του κεφαλαίου θα μπορούσε να περιορισθεί στους τομείς κλειδιά της οικονομίας4.

Είναι γεγονός, ότι η τεράστια κλίμακα

της εθνικής παραγωγής καθιστά αδύνατο τον άμεσο έλεγχο του κράτους σε κάθε ξεχωριστό τομέα της παραγωγής. Αρκετοί λόγοι, μπορούν εύκολα να οδηγήσουν σε παραγωγή που δεν γίνεται με το ελάχιστο κόστος ή δεν ικανοποιεί βασικές τεχνικές απαιτήσεις. Για τον λόγο αυτό, τα βήματα που θα έπρεπε να ακολουθήσει μια συνεπής και λογική πολιτική, είναι τα εξής:

1) Καταμέτρηση των υπαρκτών και δυνητικών πόρων της οικονομίας,

2) κατάστρωση ενός σχεδίου ανάπτυξης με προκαθορισμένη κλαδική παραγωγή,

3) ανάθεση των στόχων στις ιδιωτικές επιχειρήσεις με ταυτόχρονη επιτήρηση από κρατικούς υπευθύνους.

4) καθορισμός της τιμολογιακής πολιτικής που καθιστά εφικτούς τους κλαδικούς στόχους.

Σε περιπτώσεις στις οποίες είναι δύσκολη η άμεση κρατική συγκέντρωση του κεφαλαίου, η στρατηγική του κράτους θα προχωρήσει σε δύο στάδια: Πρώτον, συσσωρεύεται το αρχικό κεφάλαιο με τη μέθοδο της μέσω στόχων ανάθεσης του προγράμματος στον ιδιωτικό τομέα. Δεύτερον, με βάση αυτό το κεφάλαιο το κράτος παρεμβαίνει στις λειτουργίες της οικονομίας και αναπτύσσεται σταδιακά η συσσώρευση στους υπόλοιπους κλάδους της οικονομίας.

Είναι λογικό, ότι τομείς με υψηλά ποσοστά κέρδους θα πρέπει να περάσουν στα χέρια του κράτους σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα. Ένας τρόπος με τον οποίο αρκετά οργανωτικά και διοικητικά προβλήματα μπορούν να ξεπερασθούν σε πρώτη φάση, είναι και η μεταβίβαση ενός μέρος της ιδιοκτησίας στους εργαζομένους.

VI. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Το μέτρο της εθνικοσοσιαλιστικής δικαιοσύνης, είναι το γενικό συμφέρον. Το γενικό συμφέρον, είναι αυτό που καθορίζει τα κριτήρια της κοινωνικής πολιτικής, τα οποία συνοπτικά είναι τα εξής:

1) Η εξασφάλιση ενός ελαχίστου βιοτικού επιπέδου,

2) η επιδότηση κάθε αξιόλογης προσπάθειας που γίνεται πέρα από τις τυπικές απαιτήσεις της εργασίας και

3) η εξασφάλιση των ίδιων ευκαιριών στον κάθε πολίτη, σε ότι αφορά τη μόρφωση και την απασχόληση.

Γενικά μιλώντας, παρά την προφανή τους σημασία, κανένα από τα κριτήρια αυτά δεν έχει αποτελέσει γνώμονα διαμόρφωσης της κοινωνικής πολιτικής στα καπιταλιστικά και κομμουνιστικά κράτη. Αντίθετα, άλλοι είναι οι σκοποί των οργανισμών κοινωνικής πολιτικής, δηλ. η εξασφάλιση της κοινωνικής και οικονομικής θέσης των αρμόδιων γραφειοκρατών και η αύξηση των κερδών των βιομηχανιών που ωφελούνται από την κοινωνική πολιτική (οικοδομικές εταιρείες, θεάματα, βιομηχανία τροφίμων στις χώρες που έχει ασκηθεί η λεγόμενη poverty war policy κ.ο.κ.). το γεγονός ότι τελικά οι άμεσοι αποδέκτες της κοινωνικής πολιτικής ελάχιστα ωφελούνται από αυτήν την απάτη, έχει επανηλειμμένα δειχθεί από αρκετούς οικονομολόγους.

Όσον αφορά τον καθορισμό των εργατικών μισθών, δεν υπάρχει αντίρρηση ότι θα πρέπει να συνδεθεί με ένα σύστημα που επιτρέποντας τη μέτρηση της αποδοτικότητας, να εξατομικεύσει πλήρως τις αμοιβές. Επίσης, οιανδήποτε μέτρηση θα πρέπει να είναι στενά συνυφασμένη με τη γενίκευση ενός συστήματος κινήτρων και μεταφοράς μέρους της ιδιοκτησίας στους φορείς της παραγωγής5.

Δύο θέματα θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε ως κεφαλαιώδους σημασίας για την έννοια της εθνικοσοσιαλιστικής δικαιοσύνης στην οικονομία και την κοινωνία:

1) Την ισότητα στις ευκαιρίες: Που σημαίνει εξίσωση των (φυσικών) αρχικών συνθηκών για κάθε πολίτη και την ενθάρρυνση της δημιουργίας και του ατομικού ταλέντου.

2) Την ανισότητα στις υποχρεώσεις: Το εθνικοσοσιαλιστικό ιδεώδες είναι μια κοινωνία βαθειά ταξική, με κριτήριο τις ικανότητες και τις κλίσεις του ατόμου. Μια «Πολιτεία» αραγής, συγκροτημένη και σταθερή,

όπου τα δημόσια αξιώματα είναι καθ' αυτά η υψίστη τιμή, χωρίς άλλα δικαιώματα, αλλά μόνον μεγαλύτερες υποχρεώσεις. Δηλ. μια Αριστοκρατία φυσική, δυναμική, μη - κληρονομική με μόνο στόχο της την πρόοδο του Έθνους και του Λαού.

Δεν χρειάζεται να τονίσουμε ότι ο μόνος εχθρός μιας τέτοιας κοινωνικής και οικονομικής οργάνωσης, δεν είναι παρά μόνον ο κίνδυνος να μεταβληθούν τα διοικητικά στρώμματα σε στεγανά κέντρα εξουσίας, σε κλειστές αρχηγικές κάστες. Οι τρόποι με τους οποίους μπορεί να αντιμετωπισθεί μια τέτοιου είδους εξέλιξη δεν μπορούν να εκτεθούν συστηματικά εδώ.

VII. ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τα βασικά σημεία της οικονομικής και κοινωνικής στρατηγικής του Εθνικοσοσιαλισμού, θα πρέπει να έχουν ήδη γίνει αρκετά σαφή. Η έκθεση που δόθηκε εδώ, παρασάγγας βέβαια απέχει από το να είναι συστηματική, πλήρης και επιστημονικά αυστηρή. Ο στόχος της εξάλλου ήταν απλώς να αποτελέσει προλεγόμενο σε μια Οικονομική θεωρία του Εθνικοσοσιαλισμού της οποίας τα βασικά κεφάλαια θα ήταν: Η κριτική στην παραδοσιακή Ρικαρδιανή - Σμιθσονιανή σχολή του φιλελευθερισμού και μαρξισμού, η ανάλυση της διάρθρωσης της Εβραϊκής οικονομίας όπως αντιπαρατίθεται στην αριστοκρατική κοινωνία που απετέλεσε το οργανωτικό πρότυπο των Ευρωπαϊκών Λαών, η θεωρητική θεμελίωση του εθνικοσοσιαλιστικού οικονομικού προτύπου και η θεωρία της οικονομικής πολιτικής σε ένα τέτοιο πρότυπο.

Ιδιαίτερη σημασία έχει η ανάλυση της επίδρασης της Εβραϊκής νοοτροπίας και σκέψης στη σύγχρονη οικονομική θεωρία, οργάνωση και άσκηση πολιτικής. Πρόκειται για μια ανάλυση εξαιρετικά χρήσιμη στην πολιτική προπαγάνδα αλλά και στην επιστημονική οικονομική θεωρία του Εθνικοσοσιαλισμού. Το ίδιο ισχύει ασφαλώς και για τη θεωρία των μακροχρόνιων οικονομικών κύκλων, ένα θέμα με τεράστιο θεωρητικό αλλά και «καλλι - τεχνικό» ενδιαφέρον.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Το θέμα αυτό δεν φαίνεται ατυχώς να έχει κατανοηθεί επαρκώς από τα Εθνικοσοσιαλιστικά κινήματα. Και αυτό παρ' όλο που το σύστημα clearing απετέλεσε μια πρωτοποριακή για την εποχή της μορφή διεθνούς οικονομικής συνεργασίας. Δεν είναι τυχαίο ότι το clearing ήδη από τη δεκαετία του 1930 αποτελούσε για τους οικονομολόγους του NSDAP θεμελιώδη στόχο και μέσον άσκησης οικονομικής πολιτικής.

2. Το EMS είναι ο αντίποδας του συστήματος clearing. Η νομισματική ένωση στην ουσία της, δεν μπορεί να αντιμετωπίσει την ενδογενή αστάθεια του συστήματος που προέρχεται από τον πληθωρισμό και το χρήμα. Η αστάθεια αυτή επιτυγχάνεται από τα πολλαπλά αποτελέσματα που θα έχει μια (παροδική έστω) ύφεση που θα πρέπει να αντιμετωπισθεί με μειώσεις της προσφοράς χρήματος. Δεδομένου όμως ότι τα συναλλαγματικά αποθέματα κάθε χώρας σε ECU δεν είναι τα ίδια, θα υπάρχει μια συγκαλυμμένη κατάσταση ανισορροπίας με διαφορές στις πραγματικές ισοτιμίες, πράγμα που σημαίνει την σε πρώτη ευκαιρία διάλυση της νομισματικής ένωσης.

3. Η περίπτωση π.χ. της οικογένειας Fugger.

4. Το θέμα της πρακτικής εξεύρεσης των κλάδων - κλειδιά με βάση ένα ποιοτικό και ποσοτικό σύστημα κριτηρίων, συνεπές με τους στόχους του Εθνικοσοσιαλισμού, είναι θέμα που πολλές φορές έχει απασχολήσει τον συγγραφέα του παρόντος. Ελπίζεται κάποτε οι σχετικές έρευνες να δουν το φως της δημοσιότητας μέσω του «Λαϊκού Συνδέσμου».

5. Χωρίς κατοχή μέρους της ιδιοκτησίας, δεν υπάρχει προφανής εναλλακτικός τρόπος που να καθιστά δυνατή την πλήρη ανάπτυξη των δυνατοτήτων της παραγωγής και ταυτόχρονα να μην είναι στηριγμένος στην αστυνομική επιτήρηση. Σε ότι αφορά το σύστημα μέτρησης, η μέθοδος Taylor είναι η μόνη γνωστή αποτελεσματική τεχνική.

'ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΙΣ'

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΥΣΤΡΙΑ

Αντιγράφουμε από το μηνιαίο έντυπο των Αυστριακών Εθνικοσοσιαλιστών «Kommeutare zum Zeitgeschehen»:

«Ποιος είναι υπέρ της μαζικής εισροής ξένων; Οι ίδιες δυνάμεις οι οποίες εύχονται τη μαζική εισροή ξένων στην αυστρία έχουν επίσης ανακαλύψει τον όρο "ξενοφοβία". Αυτό είναι ένα ψέμα! Κανένας Αυστριακός δεν είναι "ξενόφοβος" εξαρχής. Είμαστε μια τουριστική χώρα, έρχονται πολλοί αλλοδαποί τουρίστες, αισθάνονται πολύ ωραία εδώ και γίνονται εγκάρδια αποδεκτοί. Εμείς οι Αυστριακοί έχουμε συμπεριφερθεί υποδειγματικά σε πολιτικές καταστροφές. Βοηθήσαμε και προστατεύσαμε. Αυτό συνέβη στα 1956 (Ουγγαρία), 1968 (Τσεχοσλοβακία) και κατά της διάρκεια της καταστάσεως έκτακτης ανάγκης στην Πολωνία. Και όσον αφορά την ιδιαίτερα εγκάρδια υποδοχή την οποία είχαν οι Γερμανοί πρόσφυγες από τη "Λαοκρατική Δημοκρατία", γι' αυτό μόνο ηλίθιοι και τελείως κακόπιστοι θα μπορούσαν να αμφιβάλλουν. Εκείνο εναντίον του οποίου οι Αυστριακοί αμύνονται ενεργητικά είναι μια προσχεδιασμένη εισροή ξένων στη γη μας. Και υπάρχουν δυνάμεις οι οποίες εύχονται και υποστηρίζουν μια τέτοια εισροή ξένων.Και ακούει κανείς συχνά την ερώτηση ανυποψίαστων συμπατριωτών μας: Τι είδους άνθρωποι είναι αυτοί;

»Επώνυμες δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι το 79 τοις εκατό του πληθυσμού είναι τελείως αντίθετοι μ' αυτή την εισροή ξένων. Αυός ο αριθμός είναι πλαστός γιατί κατά τις δημοσκοπήσεις ερωτούνται εκατοντάδες χιλιάδες αλλοδαποί που ζουν εδώ. Στον πραγματικά γηγενή πληθυσμό το ποσοστό αυτό είναι σίγουρα 90 τοις εκατό. Ποιος ενδιαφέρεται όμως για μια μαζική εισροή ξένων στην Αυστρία και γιατί;

1. Οι ξένοι που ζουν εδώ και έχουν πάρει την υπηκοότητα (αυτό έχει γίνει μέχρι και σε ποδοσφαιριστές που μένουν στη χώρα λίγους μόνο μήνες). Είναι αυτονόητο ότι αυτοί δεν θα στραφούν εναντίον των ομοίων τους.

2. Οι πολιτικοί στη χώρα μας, που έτσι κι αλλιώς ζουν σε βάρος της κοινωνίας (και θα ήθελαν να κάνουν τη βόλεψή τους ακόμη μεγαλύτερη).

3. Οι Πράσινοι - εναλλακτικοί, επειδή στην πραγματικότητα είναι όλοι κατακόκκινοι Μαρξιστές, και οι οποίοι ελπίζουν σε περισσότερες ψήφους στις εκλογές.

4. Τμήματα της καθολικής εκκλησίας για τα οποία θα ήταν ευκαιρία να μαζέψουν μερικά προβατάκια.

5. Οι καπιταλιστές, για τους οποίους μετρά μόνο η φτηνή εργατική δύναμη.

»Αμυνθείτε! Δεν είμαστε ενάντια στους ξένους, αλλά ενάντια στα παράσιτα!».

ΓΑΛΛΙΑ

*1600 αντιπρόσωποι έλαβαν μέρος στο συνέδριο του Εθνικού Μετώπου που έγινε στη Νίκαια. Ο Jean Marie LePen επανεκλέχθηκε με συντριπτική πλειοψηφία. Αποφασίστηκε να ενισχυθεί η εκστρατεία στρατολογήσεως νέων μελών ώστε ο αριθμός τους να αυξηθεί ακόμη περισσότερο από 75000 που είναι σήμερα. Εξάλλου, ένα μεγάλο ποσοστό των μελών είναι κάτω των 35 χρονών και αυτό δείχνει ότι ο LePen έχει μεγάλο ρεύμα και στη νεολαία.

Στις τελευταίες εκλογικές αναμετρήσεις έγινε προφανές ότι το κόμμα βρίσκεται σε συνεχή άνοδο. Βρίσκεται πάντοτε μπροστά από τους Πράσινους και ελάχιστα πίσω από τους Γκωλικούς και τους Ζισκαρικούς. Ο πρώην πρόεδρος Giscard d' Estaing τάχθηκε υπέρ του κλεισίματος των συνόρων, της διακοπής της εισόδου μεταναστών και της μεταρρυθμίσεως του δικαίου όσον αφορά τους αλλοδαπούς σε μια προσπάθεια να περιορίσει τη διαρροή των οπαδών του προς το Εθνικό Μέτωπο.

*Όπως όλος ο κόσμος ξέρει πια, έγιναν καταστροφές σε ένα εβραϊκό νεκροταφείο στο Carpentras της Ν. Γαλλίας. Μια άνευ πρηγουμένου εκστρατεία μίσους εξαπολύθηκε κατά του J.M. LePen και του FN. Οι Εβραίοι της Γαλλίας και το λόμπυ τους κινητοποιήθηκαν. Σε μια συνέντευξη στη γαλλική εβδομαδιαία εφημερίδα «Rivavol» ο Le Pen είπε ότι η εξέλιξη αυτή «μας αφήνει να ελπίσουμε ότι θα έρθουν περί τα 400 νέα μέλη». Το FN έκανε έκκληση στις 31 Μαΐου για «υπεράσπιση των ελευθεριών», αφού αναμένονται νέοι δρακόντειοι νόμοι «ενάντια στον ρατσισμό και τον αντισημιτισμό» μετά το Carpentras.

Παρά τις διάφορες εκστρατείες ενάντια στον LePen και στο FNοι ίδιοι οι αριστεροί στις δηλώσεις και στις συζητήσεις τους περιγράφουν το FNσαν «το κέντρο βάρους της γαλλικής πολιτικούς». Σε εκπομπές συζητήσεων στην τηλεόραση όπου παίρνουν μέρος υποστηρικτές του FNη πλειοψηφία των τηλεφωνημάτων υποστηρίζουν τους Λεπενιστές.

Στο μεταξύ, επιβεβαιώθηκε ότι οι πατριωτικές

δυνάμεις δεν είχαν καμμία ανάμιξη με ότι συνέβη στο Carpentras: συγελήφθηκαν μερικοί νεαροί (οι οποίοι δεν έχουν σχέση με κανέναν κόμμα) οι οποίοι, όπως αποδείχθηκε, είχαν οργανώσει στο νεκροταφείο μια τελετή «μαύρης μαγείας».

*Βιαιότητες σημειώθηκαν στο γαλλικό τηλεοπτική κανάλι «TF - 1». Σε μια συζήτηση ο νέος Γάλλος αναθεωρητής ιστορικός Olivier Mathieu υποστήριξε ότι οι «θάλαμοι αερίων για την εξόντωση Εβραίων« δεν υπήρξαν ποτέ. Ρώτησε επίσης τον παριστάμενο πρόεδρο του « Συνδέσμου ενάντια στον Ρατσισμό και τον Αντισηματισμό» J.P. Bloch εάν θα ήταν έτοιμος να προτείνει να καθιερωθεί σιγή ενός λεπτού για τα εκατομμύρια των Γερμανών που έπεσαν θύματα

The Conservative Party (C.P.) holds the biggest protest march in memory opposing the government's negotiations with Mandela and Joe Slovo.

Διαδήλωση Λευκών Πατριωτών στη Νότιο Αφρική εναντίον της κυβερνητικής συμφωνίας με τον δολοφόνο Μαντέλα.

των μπολσεβίκων. Τότε ένας Εβραίος με σιωνιστικό σκουφάκι όρμησε, ουρλιάζοντας και βγάζοντας αφρούς, από τὶς θέσεις του ακροατηρίου και χτύπησε τον Mathieu στο κεφάλι. Ανταλλάχθηκαν πολλές γροθιές μεταξύ των δύο όπως και μεταξύ περισσοτέρων από 20 από τους περισταμένους μέχρι να κατορθωθεί τελικά να τους χωρίσουν.

ΗΠΑ

Τα πανεπιστήμια στις ΗΠΑ έχουν πολλές «Ενώσεις Μαύρων Σπουδαστών», ομάδες μελέτης της ίστορίας των μαύρων, ομάδες «μαύρου πολιτισμού», κ.τλ. Τον τελευταίο καιρό, για πρώτη φορά οι Λευκοί σπουδαστές απαίτησαν να οργανώσουν «Ενώσεις Λευκών Σπουδαστών». Τέτοιες ενώσεις υπάρχουν τώρα στο πανεπιστήμιο της Florida, στο πανεπιστήμιο Temple, στο πανεπιστήμιο του Mississippi, στο πανεπιστήμιο Tulane, στο πανεπιστήμιο της Nebraska, στο πανεπιστήμιο Bradley, στο πανεπιστήμιο της· New Orleans και στο πανεπσιτήμιο Southwestern Louisiana.

Ο Mark Wright, 23 ετών, ακολούθησε όλες τις νομότυπες διαδικασίες για να ιδρύσει μια Ένωση Λευκών Σπουδαστών στο πανεπιστήμιο της Florida. Έφτιαξε καταστατικό και εξασφάλισε την υποστήριξη του καθηγητή Russ C. Schneider. Αναγνωρίστηκαν επίσημα από τη διοίκηση του πανεπιστημίου. Αυτό δίνει το δικαίωμα στον wright να διοργανώνει συγκεντρώσεις μέσα στο κολλέγιο, να παίρνει μια μικρή οικονομική ενίσχυση και διάφορα άλλα προνόμια. Όλα αυτά γίνονται, όπως λέει, στο όνομα των δικαιωμάτων για τους Λευκούς σπουδαστές και της ελευθερίας του λόγου για τους Λευκούς σπουδαστές. Όμως όλα αυτά δεν κερδήθηκαν χωρίς έντονη αντίδραση από τους αριστερίζοντες του πανεπιστημίου. Προσπάθησαν να εμποδίσουν την ίδρυση της ενώσεως και τώρα χρησιμοποιούν απειλές και βία για να παρενοχλούν τις συγκεντρώσεις της και να κάμψουν το ηθικό των μελών της. Απέτυχαν όμως και απόδειξη γι' αυτό είναι ότι παρόμοιες οργανώσεις αυξάναν συνέχεια την επιρροή τους.

Ο Mark Wright λέει ότι είναι εξοργισμένοι από την ευκολία με την οποία οι μαύροι γίνονται δεκτοί στα πανεπιστήμια αλλά και παίρνουν οικονομική βοήθεια. Προσθέτει ότι οι Λευκοί πολλές φορές αποκλείονται εξαρχής από προγράμματα υποτροφιών μόνο και μόνο γιατί είναι Λευκοί.

Ένας άλλος πρόεδρος Ενώσεως Λευκών Σπουδαστών, ο Doug F. Hernandez του πανεπιστημίου Southwestern Loyisiana λέει: «Πρόσπησα πολλές φορές για υποτροφία αλλά δεν τα κατάφερα, κι αυτό για λόγους που καμμιά σχέση δεν έχουν με τις ακαδημαϊκές μου επιδόσεις. Αλλά αυτό δεν συμβαίνει μόνο μέσα στα πανεπιστήμια. Οι Λευκοί πτυχιούχοι βλέπουν ότι έχουν πολύ λίγες ευκαιρίες. Το να είσαι Λευκός έχει γίνει πλέον μειονέκτημα γιατί ένας εργοδότης θα διστάσει να σε προσλάβει φοβούμενος τις αντιστάσεις των πανίσχυρων λόμπυ. Γιατί αυτοί μπορούν να λένε ότι είναι μαύροι κι υπερήφανοι γι' αυτό ενώ εάν εμείς πούμε ότι είμαστε Λευκοί και υπερήφανοι γι' αυτό μας αποκαλούν "ρατσιστές", που γι' αυτούς είναι βέβαια η χειρότερη βρισιά;».

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ LEON DEGRELLE

Με μεγάλη μας χαρά παρουσιάζουμε στους αναγνώστες μας συνέντευξη με τον Leon Degrelle. Τη συνέντευξη έλαβαν στελέχη του Κινήματός μας στην οικία του Στρατηγού στη Μαδρίτη.

Ποιές είναι οι απόψεις σας για τις κοσμογονικές εξελίξεις στην Ανατολική Ευρώπη και τι προβλέπετε για το μέλλον της γηραιάς ηπείρου;

Πιστεύετε, τέλος, ότι είμεθα μάρτυρες της τελικής Σιωνιστικής επιθέσεως για την επίτευξη της παγκοσμίου κυριαρχίας;

Εγώ παραμένω πολύ δύσπιστος. Είναι πιθανόν ο Γκορμπατσώφ να είναι ένας τίμιος άνθρωπος· είναι πολύ περισσότερο πιθανόν να είναι ένας άνθρωπος που βλέπει ότι η Σοβιετική Αυτοκρατορία είχε χαθεί.

Η Σοβιετική Ένωση έχει καταστραφεί. Και η καταστροφή αυτή είχε αρχίσει ουσιαστικά από την εποχή του πολέμου. Η Μαρξιστική συνταγή καταστρέφει τους λαούς, είναι μια συνταγή που έχει σαν βάση της την πάλη των τάξεων, πάλη που δεν είναι δυνατόν να διεξάγεται πλέον στην εποχή μας. Εξάλλου, ας μην ξεχνάμε ότι η πάλη των τάξεων είχε δύο μορφές, αφού δεν υπάρχει μόνο η πάλη των τάξεων της αριστεράς, αλλά υπήρχε και αυτή που εφάρμοζε η δεξιά. Γι' αυτό κι εμείς δεν είμαστε ούτε δεξιοί ούτε αριστεροί. Η δεξιά εφάρμοζε μια στυγνή πολιτική η οποία τσάκισε την εργατική τάξη. Τελικά κι οι δύο παρατάξεις είναι υπεύθυνες.

Η μαρξιστική πάλη είχε καταλήξει σε μια κατάκτηση της Ρωσίας, πολιτικά απόλυτα αντιδημοκρατική και οικονομικά καταστροφική. Πολιτικά μεν, όλοι αυτοί μιλούσαν συνεχώς για δημοκρατία, όμως ο

Λένιν δεν είχε ούτε το 1% των Ρώσων με το μέρος του. Δεν έγινε παρά μια και μοναδική ψηφοφορία, στην αρχή του 1918, όταν κλήθηκαν οι Ρώσοι να ψηφίσουν τον Λένιν, που τελικά έχασε τις εκλογές. Πήρε μόνο το 1/3 των ψήφων, κι ήταν ένα τόσο περιορισμένο κοινό που την ημέρα της συνεδρίασης των νεοεκλεγμένων Σοβιέτ, επενέβει ο Στρατός για νὰ τα διαλύσει, με αποτέλεσμα να υπάρξουν 17 νεκροί.

Αυτή είναι η θαυμάσια δημοκρατία τους. Το πολιτικό τους σύστημα ήταν λάθος, ήταν μια στυγνή δικτατορία, η πιο αιματηρή καταπίεση που γνώρισε ποτέ ο κόσμος· πέθαναν δεκάδες εκατομμύρια άνθρωποι.

Η συνταγή της περίφημης πάλης των τάξεων και του οικονομικού κομμουνισμού δεν επέφερε καμιά βιομηχανική εξέλιξη. Υπήρξε μια εξέλιξη μόνο στον πολεμικό τομέα και αυτό επειδή τους βοήθησαν οι Αμερικάνοι. Η Σοβιετική Βιομηχανία είναι η ίδια μ' αυτή που ήταν και πριν 75 χρόνια, εξοπλισμένη με απαρχαιωμένα μηχανήματα που δεν αξίζουν πλέον τίποτα. Για τους λαούς που υπέταξαν στην Ευρώπη ισχύει το ίδιο. Από το 1950 και μετά έχουν τους ίδιους παλιούς και πλέον άχρηστους εξοπλισμούς.

Έτσι οι χώρες αυτές είναι ολοκληρωτικά κατεστραμένες χωρίς καμιά πιθανότητα άμεσης ανασυγκρότησης. Για να εκσυγχρονισθούν χρειάζονται τουλάχιστον 10 χρόνια, για να χτισθούν εργοστάσια χρειάζεται βοήθεια απ' όλη την Ευρώπη και από τις ΗΠΑ, που πρέπει να δώσουν εκατομμύρια εκατομμυρίων δολάρια. Και το άλλο που είναι τρομερό, είναι ότι δεν υπάρχουν στελέχη. Για 75 χρόνια στη Σοβιετική Ένωση και για 50 χρόνια στην Ανατολική Ευρώπη δεν δημιουργήθηκαν ούτε οικονομικά ούτε πολιτικά στελέχη. Σήμερα λοιπόν αντικρύζουμε έναν κόσμο τετρακοσίων εκατομμυρίων, μέσα σε μια τεράστια έκταση, όπου όλα πρέπει να ξαναγίνουν απ' την αρχή.

Στη Σοβιετική Ρωσία, όχι μόνο είναι κατεστραμένη, όχι μόνο δεν υπάρχουν στελέχη, αλλά υπάρχει και το τεράστιο πρόβλημα του διασκορπισμού των εθνοτήτων.

Σήμερα υπάρχουν πάμπολλες πιθανότητες ενός εμφύλιου πολέμου. Οι χώρες της Βαλτικής δεν θέλουν πλέον να παραμείνουν Σοβιετικές, θέλουν να ξαναβρεθούν στην ελευθερία τους, αλλά δεν μπορούν να το επιτύχουν, μόνες δεν έχουν τις προϋποθέσεις να επιζήσουν. Το ίδιο ισχύει και για ολόκληρη την περιοχή του Καυκάσου, που είναι εντελώς διαφορετική απ' την κανονική Ρωσία, μια χώρα πιο πλούσια κι απ' τη Γαλλία και με τον ίδιο αρχαίο πολιτισμό. Η Ουκρανια έχει επίσης έναν αρχαίο πολιτισμό με ελληνικές ρίζες, καθ' ότι υπήρξε παράρτημα της Ελλάδας· υπήρξε η Ελλάδα της μεταϊστορικής εποχής, η προέκταση της Ελλάδας του Μεσαίωνα, που έφερνε μαζί της τη Χριστιανική θρησκεία, τον Πολιτισμό, την αρχιτεκτονική, τις εικαστικές τέχνες, με δύο λόγια, μια χώρα με μεγάλη ελληνική και ιταλική επιρροή.

Αυτές οι χώρες, λοιπόν, αργά ή γρήγορα, θα αποχωρήσουν, και τι θα απομείνει απ' αυτή τη Σοβιετική Αυτοκρατορία;

Και όλα αυτά δεν είναι παρά ένα μέρος του προβλήματος. Υπάρχει κι ο Μουσουλμανικός κόσμος που αντιστοιχεί σε 80 εκατομμύρια και που θα φτάσει στο τέλος του αιώνα τα 100 εκατομμύρια. Και αυτός ο κόσμος δεν έχει τίποτα το κοινό με τη Σοβιετική Ρωσία. Όλα αυτά σημαίνουν ότι αυτή η τεράστια χώρα είναι καταδικασμένη να διαιρεθεί σε 20 περίπου κομμάτια.

Από τη μια μεριά δεν έχει χρήματα, ούτε πιθανότητες ανασυγκρότησης πριν περάσουν 10 τουλάχιστον χρόνια, με την προϋπόθεση ότι θα βοηθήσει η Δύση, κάτι που όμως δεν είναι καθόλου σίγουρο.

Από την άλλη μεριά οι λαοί αυτοί είναι ευκολόπιστοι, νομίζουν ότι από τη στιγμή που έχουν το δικαίωμα να ψηφίζουν όλα θα διορθωθούν, δηλαδή ότι η ψευτο - δημοκρατία των ημερών μας είναι πανάκεια. Αντίθετα, εμείς υπήρξαμε πραγματικοί δημοκράτες. Ο Χίτλερ ανέβηκε στην εξουσία με εκλογές, κατακτώντας τον λαό έναν προς έναν και μπόρεσε να πραγματοποιήσει τη λαϊκή ενότητα· μια πραγματική ενότητα. Αυτό είναι το θαύμα του Χίτλερ, ενώ οι άλλοι κάνουν ασήμαντες εκλογές που δεν αξίζουν φράγκο, και αυτό το αποκαλούν δημοκρατία. Νομίζουν δε ότι αυτή η ψευδοδημοκρατία θα κάνει θαύματα. Αυτοί οι λαοί πεινάνε, δεν έχουν τίποτα, είναι 400 εκατομμύρια και θα φθάσουν τελικά στην αναρχία. Δεν θα έχουν πια τη Σοβιετική Δικτατορία και Τρομοκρατία, αλλά ούτε και τίποτα άλλο. Θα υπάρξει τεράστια αποσύνθεση εκτός κι αν εμφανισθεί ένας νέος ρώσος Βοναπάρτης και πάρει την κατάσταση στα χέρια του.

Αυτό είναι ακόμα πιθανό διότι υπάρχει και ο Στρατός που είναι 5 εκατομμύρια και που ζει απ' αυτό το επάγγελμα.

Βέβαια, δεν μπορούμε να περιμένουμε τίποτα απ' αυτούς τους γέρους, κοιλαράδες, παραφορτωμένους με μετάλλια στρατηγούς. Πρέπει να βγει κάποιος νέος, όπως νέοι ήσαν και ο Ναπολέων και ο Χίτλερ, και να κινηθεί. Αυτό μπορεί να προέλθει εξίσου από την Ανατολή και απ' τη Δύση. Διότι η παλιά Ρωσία, όπως η Ουκρανία, είναι πολιτισμένες χώρες, όπως οι δικές μας. Μπορεί να λιμοκτονούν, όμως είναι ενδιαφέροντες άνθρωποι και αυτό είναι απαραίτητο για την Ευρώπη.

Κι εδώ θα σταθούμε σε μια σειρά τεραστίων προβλημάτων που υπάρχουν και που ξεπερνούν την ανθρώπινη φαντασία.

Έχουμε πρώτα το πρόβλημα της Γερμανίας. Αυτό το πρόβλημα μπορεί να διορθωθεί. Η Δυτική Γερμανία μπορεί να σώσει την ανατολική, είναι στα όρια του εφικτού. Οι Ανατολικογερμανοί έχουν οικονομικές δυνατότητες, είναι πλούσια χώρα και διαθέτει στελέχη.

Στο οικονομικό επίπεδο οι Γερμανοί μπορούν να τα τακτοποιήσουν όλα και σε 5 χρόνια να πηγαίνουν όλα θαυμάσια.

Στο πολιτικό επίπεδο όμως, η Δυτική Γερμανία έχει αυτή τη βλακώδη δημοκρατία που δεν οδηγεί πουθενά.

Υλικά λοιπόν, μπορεί η Γερμανία να σωθεί αλλά για όλα τα υπόλοιπα παραμένει ένα τεράστιο ερωτηματικό. Πώς αυτή η Γερμανία θα ελευθερωθεί από τους Εβραίους οι οποίοι, ακόμα και ολιγάριθμοι, τσακίζουν τον Γερμανικό Λαό;

Οι Γερμανοί πολιτικοί τους τρέμουν και δεν τολμούν να κάνουν την παραμικρή κίνηση που θα τους δυσαρεστούσε, διότι πίσω από τους Εβραίους υπάρχει η τεράστια αμερικανική δύναμη.

Στην πραγματικότητα δύο ήσαν οι μεγάλοι νικητές του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου. Η Σοβιετική τυραννία και η τυραννία του υπερκαπιταλισμού. Ο Χίτλερ ήταν η μοναδική και αληθινή λύση. Εξουδετέρωσε τον κομμουνισμό τακτοποιώντας συγχρόνως το κεφάλαιο διότι πλέον επικρατούσε η εργασία κι όχι ο Χρυσός. Και αυτό πρέπει να ξαναεπικρατήσει. Εγώ όμως έχω εμπιστοσύνη, βλέποντας την εξέλιξη παιδιών σαν κι εσάς σ' όλες τις χώρες.

Παράδειγμα, η Γαλλία με τον Λεπέν.

Στην προχθεσινή «Le Monde», που θεωρείται η πιο έγκυρη Γαλλική εφημερίδα, υπάρχει μια ολόκληρη σελίδα αφιερωμένη στον Λεπέν, κάτι που θα ήταν αδιανόητο πριν δύο χρόνια.

Υπάρχει μια έρευνα που έγινε σ' ολόκληρη τη Γαλλία σ' όλους τους ανθρώπους του Εθνικού Μετώπου, που είναι 4 εκατομμύρια. Ερωτήθηκαν λοιπόν αν οι Εβραίοι έχουν πολλή δύναμη στη Γαλλία, δύναμη που είναι υπερβολική και που

μπορεί να γίνει επικίνδυνη.

Το 61% των ερωτηθέντων απάντησε ανεπιφύλακτα ΝΑΙ. Μάλλον ΝΑΙ απάντησε το 26% των ερωτηθέντων, που σημαίνει ότι το 87% των ερωτηθέντων είναι εναντίον των Εβραίων. Πριν μερικά χρόνια ούτε το 1% του δείγματος δεν θα απαντούσε έτσι.

Ερωτήθηκαν έπειτα εάν σε μια κοινωνία χρειάζεται ιεραρχία και αρχηγοί. Εάν δηλαδή μια κοινωνία έχει ανάγκη από ένα ισχυρό αυταρχικό καθεστώς. Το 79% απάντησε ΝΑΙ και το 17% μάλλον ΝΑΙ. Δηλαδή το 96% των ερωτηθέντων λένε ΝΑΙ. Υπήρχε και 1% που είπε όχι και 3% που δεν εξέφρασε γνώμη.

Είναι καταπληκτικό! Δε σημαίνει βέβαια ότι νικήσαμε αλλά υπάρχει μια θαυμαστή πρόοδος.

Εδώ στην Ισπανία όταν δείχουν από την τηλεόραση σημαντικές συζητήσεις στη Βουλή κανείς δεν τις παρακολουθεί. Μια έρευνα απέδειξε ότι 2 μόνο στους 100 Ισπανούς παρακολουθούν τέτοιες εκπομπές. Αλλά οι 20 στους 100 παρακολουθούν ποδόσφαιρο.

Οι σημερινοί πολιτικοί προκαλούν απέχθεια στον κόσμο που δεν θέλει πλέον να τους ακούει.

Παρουσιάζεται λοιπόν μια μεγάλη ευκαιρία για την Ανατολή, ενώ τώρα άμεσα υπάρχει μόνο αναρχία και σε ολόκληρη τη γηραιά ήπειρο υπάρχει ένα μεγάλο ρεύμα. Είναι ολοφάνερο πως υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι που σιχάθηκαν πλέον τη δημοκρατία και ευνοούν την αλλαγή.

Οι Γερμανοί λοιπόν, θα φθάσουν σε κάποια προσωρινή οικονομική λύση. Όμως τι θα γίνει με τις άλλες Ανατολικές χώρες;

Πώς θα πληρώσει παραδείγματος χάριν η Πολωνία τα 43 δις δολάρια χρέος της; Θα πρέπει να επανεκκινήσει όλη της την οικονομική δραστηριότητα, όμως γι' αυτό χρειάζονται πάνω από 300 δις δολάρια.

Οι Γερμανοί δεν έχουν τόσα χρήματα για να τους βοηθήσουν και επιπλέον οι Πολωνοί τους έχουν προσβάλλει. Πριν λίγο καιρό ο Βαλέσα δήλωσε στον Τύπο πως αν ποτέ οι Γερμανοί δείξουν ότι θέλουν να ξαναποκτήσουν δύναμη πρέπει να εκμηδενιστούν με ατομική βόμβα! Και απ' την άλλη θέλουν η Γερμανία να τους βοηθήσει. Πρόκειται για αστείο.

Επιπλέον, έχουν κλέψει 110.000 τ. χλμ απ' τη Γερμανία, έχουν ήδη, με τη συνθήκη των Βερσαλιών, ληστέψει έδαφος της Σιλεσίας, διαιρέσει την Ανατολική Πρωσία και πάρει το Δάντσιχ με 89% γερμανικό πληθυσμό. Αυτά άλλωστε τα πράγματα οδήγησαν στον πόλεμο.

Οι Ρώσοι υποχρέωσαν την Πολωνία να τους δώσει 180.000 τ. χλμ που ανήκουν πλέον στη Σοβιετική Ένωση και δήλωσαν ότι η Πολωνία θα ανταμειφθεί από τη δυτική πλευρά όπως κι έγινε. Όμως το λιγότερο που έχουν να κάνουν είναι να ξαναπάρουν τη γη που τους πήραν οι Σοβιετικοί και ν' αφήσουν ήσυχους τους Γερμανούς.

Θέλω να σας πω δηλαδή ότι η περίπτωση της Πολωνίας είναι σοβαρή.

Ο Βαλέσα περιστοιχίζεται από Εβραίους που υποτίθεται ότι εξοντώθηκαν στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως, αλλά που τελικά βρίσκονται παντού. Δεν υπάρχει ούτε μια απ' τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης που να μην βρίσκεται στα χέρια των Εβραίων. Στην Πολωνία ο περίγυρος του Βαλέσα και ο υπουργός των Εξωτερικών είναι Εβραίοι.

Ο πρόεδρος της Τσεχοσλοβακίας αρνήθηκε να επισκεφθεί την Αυστρία για να μην σφίξει το χέρι του Βαλντχάιμ. Ο ηγέτης της Ρουμανίας είναι Εβραίος, γιός ραββίνου. Δεν είναι παράξενο λοιπόν όλοι αυτοί οι νεκροί Εβραίοι να είναι ζωντανοί και να εμφανίζονται παντού;

Οι Εβραίοι της Πολωνίας, παραδείγματος χάριν, υποτίθεται ότι εξολοθρεύτηκαν ολοκληρωτικά, αλλά πάνω από ένα εκατομμύριο απ' αυτούς μετανάστευσαν στο Ισραήλ και παρ' όλα αυτά τους βρίσκεις παντού στην Πολωνία.

Στη Ρουμανία ο Χίτλερ δεν πείραξε ούτε έναν Εβραίο, ούτε ένας δεν στάλθηκε σε στρατόπεδο και τώρα βρίσκονται σε στρατηγικά και διευθυντικά πόστα. Κι αυτό είναι πολύ επικίνδυνο πολιτικά, διότι είναι όλοι τους πρώην κομμουνιστές. Μπορεί κανείς λοιπόν να έχει εμπιστοσύνη σ' αυτά τα κράτη; Μπορεί κανείς να τους χαρίσει τα χρέη τους;

Πρέπει να τους δοθούν εκατοντάδες δις για να ανασυγκροτηθούν, αλλά όλα αυτά είναι αμφίβολα. Στη Σοβιετική Ένωση μπορεί κάλλιστα σε έξι μήνες να ξεσπάσει εμφύλιος πόλεμος. Ο Γκορμπατσώφ μπορεί να πέσει ανά πάσα στιγμή. Άλλωστε στη Σοβιετική ένωση δεν ήταν ποτέ τόσο δημοφιλής όσο νομίζουν. Φυσικά στη Δύση, που ο κόσμος είναι ανόητος και διαβρωμένος από τη δημοκρατία, ανέβασε τον Γκορμπατσώφ σε θεϊκό βάθροθρο, αλλά (χαριτολογώντας) δεν πιστεύουμε πια στο Θεό!

Βλέπουμε απλώς το παράδειγμα της Λιθουανίας, που είναι μια χώρα που δεν ανήκει στη Σοβιετική Ένωση με τη θέλησή της, μια χώρα που την άρπαξε η Ρωσία. Στο Σύνταγμα της Σοβιετικής Ένωσης προβλέπεται ότι οποιοδήποτε μέλος της μπορεί να αποχωρήσει· ο ίδιος ο Λένιν το είχε κατοχυρώσει. Ακόμα κι αν πρόκειται για χώρα που μόνη της προσχώρησε στα Σοβιέτ μπορεί όποτε θέλει να αποχωρήσει.

Και τώρα βλέπουμε τα τανκς στους δρόμους της πρωτεύουσας της Λιθουανίας και τους Λιθουανούς στρατιώτες να συλλαμβάνονται επειδή δεν θέλουν να υπηρετήσουν στο Σοβιετικό Στρατό.

Η κατάσταση αυτή παραμένει στάσιμη επειδή οι Αμερικάνοι θέλουν προσωρινά

να παραμείνει ως έχει. Αλλά είναι τρομερά προσωρινό και αμφίβολο και θα παρουσιασθούν κι άλλες περιπτώσεις. Μόλις επαναστατήσει μια χώρα θα ακολουθήσουν άλλες είκοσι.

Ο κόσμος, λοιπόν, λέει «τι ωραία, τελείωσε ο κομμουνισμός!», όμως το μόνο που μπορεί να συμβεί είναι η αναρχία και κανείς δεν ξέρει τι θα επακολουθήσει. Πρέπει όμως με οποιονδήποτε τρόπο να επακολουθήσει κάτι εντελώς διαφορετικό. Και αυτό είναι η επιστροφή στην Ευρώπη. Δεν αναφέρομαι βέβαια στην Ασιατική Ρωσία αλλά στα 150 - 200 εκατομμύρια ανθρώπων που είναι λευκοί σαν κι εμάς, που έχουν τον πολιτισμό μας και που είναι ένα καλό ανθρώπινο υλικό, που πρέπει να ενσωματωθεί στην Ευρώπη. Η ενσωμάτωση αυτή όμως πρέπει να γίνει βάση της φόρμουλας που θα είναι εναντίον και του υπερκαπιταλισμού και του Μπολσεβικισμού, που θα συμφιλιώσει τις κοινωνικές τάξεις και που θα σέβεται τις ανθρώπινες αξίες. Δεν θέλουμε αλήτες, αλλά μια δυνατή φυλή, έναν κόσμο αναβαθμισμένο - αυτό είναι άλλωστε κι ο ρατσισμός.

Αυτά όλα είναι δυνατά χάρις στην ύπαρξη και την άνοδο νέων ανθρώπων σαν κι εσάς σ' όλη την Ευρώπη. Δεν είμαστε πολλοί αλλά και ο Χίτλερ όταν άρχισε ήταν μόνος του, ολομόναχος. Δεν είχε δεκάρα, δεν γνώριζε κανέναν και μάλιστα δεν ήταν Γερμανός αλλά Αυστριακός. Σιγά σιγά άρχισε ν' αποκτάει λίγο κόσμο, πολύ λίγο! Άρχισε να διώκεται και μάλιστα πολύ περισσότερο απ' ότι εσείς τώρα. Όταν βγήκε από τη φυλακή και οργάνωσε την πρώτη συγκέντρωση όπου προσήλθε πολύς κόσμος, η δημοκρατία που πίστευε πως όλα είχαν τελειώσει, πήρε αμέσως ένα τρομερό μέτρο εναντίον του: του απαγόρευσε τον λόγο. Για δύο χρόνια ο Χίτλερ δεν μπορούσε να μιλήσει. Έμπαινε στις αίθουσες και στεκόταν απλώς όρθιος, ενώ άλλοι μιλούσαν στη θέση του.

Απ' την άλλη, οι κεφαλαιοκράτες δεν του έδιναν χρήματα - είναι ψεύδη αυτά που λέγονται: οι κεφαλαιοκράτες χρηματοδοτούσαν μόνο τα αστικά κόμματα - και του πήρε δώδεκα - δεκατρία χρόνια για να πείσει τον κόσμο. Το κόμμα του ήταν απαγορευμένο και έγιναν 40.000 δίκες. Χίλιοι επτακόσιοι πενήντα συναγωνιστές δολοφονήθηκαν και σαρανταοκτώ χιλιάδες κρατούνταν σε φυλακές.

Παρ' όλα αυτά κέρδισαν γιατί ποτέ δεν αποθαρρύνθηκαν. Αυτοί που έχουν θέληση τελικά κερδίζουν. Πρέπει να το δείχνεις αυτό και να παλεύεις όσο και αν χρειαστεί. Εμείς σήμερα πλεονεκτούμε. Ενώ ο Χίτλερ άρχισε μόνος του στη Γερμανία (βέβαια υπάρχαν φασιστικά κινήματα σ' ολόκληρη την Ευρώπη, χωρισμένα όμως και το καθένα περιορισμένο στη δική του χώρα), εμείς σήμερα είμαστε όλοι συναγωνιστές.

Εσείς αυτή τη στιγμή βρίσκεστε εδώ σαν σύντροφοι. Στο Βέλγιο οι Βαλώνοι και οι φλαμανδοί που έχουν τις ιδέες μας και που παλιά μισούνταν, σήμερα είναι αδέλφια. Το ίδιο και οι γάλλοι και οι Φλαμανδοί. Εδώ έρχονται άνθρωποι όχι μόνο απ' όλες τις χώρες της Ευρώπης αλλά και από την Αμερική.

Στις ΗΠΑ τα βιβλία μου γνωρίζουν εκδοτικές επιτυχίες. Πριν από λίγες μέρες είχα εδώ Μεξικανούς που έφυγαν στη συνέχεια για την Ιαπωνία. Επίσης, πριν τρεις μήνες με είχαν επισκεφθεί γιαπωνέζοι.

Υπάρχει μια αδελφότητα στον κόσμο και αυτό είναι απαραίτητο γιατί απέναντί μας έχουμε όλον τον υπόλοιπο κόσμο. Ο Χίτλερ το είχε σκεφθεί αυτό, γι' αυτό έκανε συμφωνία με την Ιαπωνία.

Πρέπει να πούμε ότι ναι μεν προέχει να σώσουμε τη Λευκή Φυλή, αλλά πρέπει να έχουμε και συντρόφους που θα φτιάξουν παρόμοιες κοινωνίες με τη δική μας.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ LEON DEGRELLE ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΪΚΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ (ΑΠΟ 28ης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1989)

... Η Ελλάδα είναι για μένα η βασίλισσα του πολιτισμού.

Ό,τι μεγάλο, αγνό και πνευματώδες έχουμε το οφείλουμε σ' αυτήν.

Μια μέρα ρώτησα τον Hitler «τι ήταν» μου απάντησε ξεκάθαρα: «εγώ είμαι Έλληνας!». Ήταν εκπληκτικό αλλά ήταν σωστό.

Η Ευρώπη υπάρχει παρά μόνο επειδή η Ελλάδα - ενώ τα εννέα δέκατα του κόσμου ήταν άγριοι! - έδωσε στη γηραιά μας ήπειρο ομορφιά και σοφία, αθάνατες βάσεις στην κουλτούρα όλων μας.

Το να γνωρίζει κανείς ότι χάρη σε νεαρούς ιδεαλιστές όπως εσείς, η Ελλάδα παραμένει αντάξια του μεγαλειώδους της παρελθόντος είναι για κάθε Ευρωπαίο μια χαρά και μια καθησύχαση. Το παρελθόν, βεβαίως, είναι παρελθόν. Όμως κατά τη διάρκεια των πιο λαμπρών αιώνων της Ευρώπης, εσείς υπήρξατε ο πολιτισμός. Οι άνθρωποι της τέχνης, οι ποιητές σας, οι φιλόσοφοί σας, τον δημιούργησαν κομμάτι - κομμάτι. Θυμηθείτε με τι θαυμασμό ο Hitler κοίταξε την Ακρόπολη! και τον σεβασμό με τον οποίο προσέφερε αμέσως την ελευθερία στους για λίγες στιγμές αιχμαλώτους Έλληνες στρατιώτες.

Η Ελλάδα είναι η θεά όλων μας, χαιρετώ αυτήν!

Καλό κουράγιο, επίσης, στον πολιτικό σας αγώνα!

Μείνετε πιστοί σε ότι υπήρξε η πίστη μας, σε ότι παραμένει η ανεξαρτησία μας, και σ' ότι θα 'ναι μια μέρα ο καρπός της θέλησής μας!...

(Σημ.: Τα σημεία στίξεως και οι υπογραμμίσεις είναι του κ. LEON DEGRELLE).

Όπως για παράδειγμα η Ιαπωνία που δεν πρόκειται να αναμιχθεί στα ευρωπαϊκά θέματα αλλά σ' αυτά της Ασίας.

Υπάρχει επίσης ο Μουσουλμανικός κόσμος, οι Άραβες, που αποτελούν σήμερα κίνδυνο για την Ευρώπη. Εκατομμύρια απ' αυτούς έχουν κατακλύσει τις ευρωπαϊκές χώρες κι όπως καταλαβαίνετε αυτό έγινε γιατί χάσαμε προσωρινά τον πόλεμο.

Η ιδέα του Χίτλερ δεν ήταν η αντιπαράθεση με τους μουσουλμάνους, αλλά μια πραγματική συναδέλφωση. Στα Waffen SS είχαμε 60.000 συντρόφους Μουσουλμάνους στους οποίους ο Χίτλερ μια πρωτοχρονιά χάρισε μια αλυσίδα μ' ένα μικρό κοράνι. Διότι ήθελε μετά τον πόλεμο να υπάρχουν 60.000 νέοι εθνικοσοσιαλιστές μουσουλμάνοι που θα πήγαιναν στις χώρες τους και θα έκαναν μια επανάσταση όπως η δική μας στην Ευρώπη. Δεν πρέπει λοιπόν να φοβόμαστε όλον τον κόσμο, αλλά πρέπει σ' όλες τις χώρες να έχουμε συντρόφους που θα κάνουν στις χώρες τους ότι εμείς εδώ, και που θα είναι με το μέρος μας αντί να είναι εναντίον μας.

Ήδη ο Χίτλερ είχε ένα διεθνή σκοπό. Όλοι αυτοί που είχε κοντά του ήσαν διαφορετικής καταγωγής, π.χ. ο Ρούντολφ Ες είχε πάρει την Αγγλική κουλτούρα στην Αίγυπτο· ο Γκαίμπελς είχε παντρευτεί μια γυναίκα που είχε περάσει όλη τη νεότητά

της στο Βέλγιο και ο ίδιος ήταν γιός Ολλανδού· Ο Γκαίρινγκ είχε παντρευτεί μια Σουηδέζα· ο Ρόζενμπεργκ ήταν Ρώσος από τη Βαλτική· Ο Νταρέ ήταν Αργεντινός. Με άλλα λόγια ρατσισμός δεν είναι μίσος για τις άλλες φυλές ούτε πόλεμος εναντίον τους.

Πρέπει να έχουμε ανθρώπους άλλων φυλών που θα μας καταλαβαίνουν, που θα καταλαβαίνουν τι θέλουμε και που κάνουν κάτι ανάλογο στις πατρίδες τους.

Γι' αυτό πρέπει να καταλάβετε ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός έχει ένα τεράστιο στόχο. Δεν είμαστε πλέον μικρές χώρες, είμαστε στην Ευρώπη, είμαστε ενωμένοι, είμαστε δραστήριοι.

Εάν μια εφημερίδα όπως η «Le Monde» αφιερώνει μια ολόκληρη σελίδα σε μια έρευνα για τον Λεπέν, αυτό είναι εντυπωσιακό!

Στη Γερμανία τώρα θα γίνει annschlus με την Ανατολική Γερμανία όπως είχε γίνει κάποτε με την Αυστρία.

Εάν λοιπόν στην Γερμανία γίνει μια αναγέννηση των ιδεών μας...

Πρέπει να πούμε επίσης ότι η Γερμανία είναι η πιο δυνατή οικονομικά χώρα της Ευρώπης και ότι αργά ή γρήγορα οι χώρες της Ανατολικής Ευρώπης θα εξαρτώνται οικονομικά απ' αυτήν.

Η επανένωση της Ευρώπης θα βασίζεται σε μια οικονομική βάση και όχι στρατιωτική που είναι σημαντικότερη.

Επίσης, θα πρέπει ο πιο μεγάλος κίνδυνος που απειλεί την Ευρώπη να γίνει σύμμαχος. Δηλαδή οι Άραβες, που είναι τώρα εναντίον μας, να γίνουν όπως το ήθελε ο Χίτλερ τότε· ένας σύμμαχος. Το ίδιο θα πρέπει να γίνει και με την Ιαπωνία.

Όσο για τις ΗΠΑ, αυτή τη στιγμή είναι προφανές ότι είναι η πιο δυνατή οικονομικά χώρα, όμως μπορεί να πάθει ανά πάσα στιγμή ένα καινούργιο «κραχ» όπως τώρα με την Ιαπωνία. Κι αυτό γιατί η Αμερική έχει μια δύναμη τεχνητή, εφόσον έχει σαν βάση της τον χρυσό, και όπως είδαμε με τον Χίτλερ, η πραγματική δύναμη αποκτάται με την εργασία.

Η Γερμανία ήταν εντελώς κατεστραμμένη και ο Χίτλερ, μέσα σε λίγα μόνο χρόνια, έφτιαξε μια Γερμανία που ήταν πρώτη δύναμη στην Ευρώπη. Κι αυτό γιατί βάση των πάντων ήταν η εργασία, ενώ στην Αμερική όλα βασίζονται στην κερδοσκοπία, στο παιχνίδι του χρήματος. Γι' αυτό και οι Εβραίοι αισθάνονται εκεί σαν το σπίτι τους· αυτό είναι το σύστημά τους. Είδαμε προπολεμικά, το 1929, πώς έγινε το «κραχ» στην Αμερική. Πολύ πιο εύκολα μπορεί να γίνει πάλι τώρα, τώρα που έχουν, μην ξεχνάτε, μεγάλα εσωτερικά προβλήματα.

Έχουν το πρόβλημα των νέγρων, που είναι 30 εκατομμύρια και το πρόβλημα των μεταναστών που είναι 15 εκατομμύρια. Δεκαπέντε εκατομμύρια άνθρωποι, που μετανάστευσαν από τις Αντίλλες και το Μεξικό και που είναι κατά βάθος εναντίον του καθεστώτος που τους εκμεταλλεύεται πληρώνοντάς τους με ψίχουλα.

Θα μου πείτε, μα πάντα έτσι ήταν!

Ναι, αλλά το ίδιο νομίζαμε και για τους Σοβιετικούς, ότι πάντα θα ήσαν στην εξουσία. Κι όμως μέσα σε έξι μήνες κατέρρευσαν.

Η Αμερική λοιπόν, που είναι για όλους εμάς το μεγαλύτερο εμπόδιο, όπως και για τους Ιάπωνες, τους Άραβες, ακόμα και για την Λατινική Αμερική, είναι ουσιαστικά ολομόναχη. Και όταν θα έρθει η ώρα της μεγάλης κρίσης στις ΗΠΑ δεν θα υπάρχει κανείς για να τη βοηθήσει. Η ανατολική Γερμανία έχει τη δυτική, η Ιαπωνία έχει τεράστια εσωτερική δύναμη, όμως η Αμερική είναι ολομόναχη, και είναι αυτή που σπέρνει στις χώρες μας την αναρχία, τη δημοκρατία, το χάος, την κερδοσκοπία. Αυτοί διαβρώνουν τα πάντα και αυτοί κυριαρ-

χούν παντού, με μια άγρια αδιαλλαξία, τυπικά ισραηλίτικη.

Πριν ένα μήνα αποφάσισαν ότι η αστυνομία τους έχει δικαίωμα έρευνας σε όλες τις χώρες, να συλλαμβάνει ανθρώπους όπου θέλει και αν υπάρχει δικτατορία πιο στυγνή κι απ' τον κομμουνισμό αυτή είναι η εβραϊκή δικτατορία των ΗΠΑ, η δικτατορία του χρυσού. Αλλά αυτή η δικτατορία είναι εύθραυστη, δεν πρέπει να τη φοβόμαστε, διότι αυτοί βρίσκονται σε χειρότερη κατάσταση από εμάς.

Εμείς έχουμε τη νεολαία, το δυναμισμό, έχουμε ανθρώπους παντού, σ' όλο τον κόσμο, ενώ αυτή είναι μια μαφία, μια μαφία όμως, περιορισμένη σ' ένα σύστημα, σε μια περιοχή και που με την πρώτη ταραχή που θα τύχει θα χαθεί.

Εγώ πήρα μέρος σε μια μεγάλη περιπέτεια, όπου χάσαμε προσωρινά, αλλά είμαι σίγουρος ότι θα έρθουν οι κατάλληλες συγκυρίες που θα μας επιτρέψουν να πετύχουμε. Γιατί η πολιτική είναι θέμα περιστάσεων, όλα εξαρτώνται από την κατάλληλη στιγμή. Αν ο Χίτλερ είχε ζήσει 25 χρόνια νωρίτερα, θα ήταν ίσως ένας τελωνειακός όπως ο πατέρας του στην Αυστρία· όταν όμως έφθασε η κατάλληλη στιγμή ήταν εκεί και άρπαξε την ευκαιρία. Κι εμείς έχουμε τους κατάλληλους ανθρώπους και μάλιστα σε πάνω από δέκα διαφορετικές χώρες, αλλά μέχρι τώρα δεν παρουσιάσθηκε η ευκαιρία.

Αυτή η ιστορία στη Σοβιετική Ένωση δίνει μεγάλες ευκαιρίες, όπως θα δώσει και οποιαδήποτε κρίση στην Αμερική. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι.

Αυτό που πρέπει να συγκρατήσετε είναι ότι δεν αρκεί να έχουμε ανθρώπους παντού, πρέπει να έχουμε και μια συγκροτημένη οργάνωση.

Η μεγάλη δύναμη του Χίτλερ ήταν ότι πριν φτάσει στην εξουσία και για 12 χρόνια, διαμόρφωσε το κίνημα, το πιο συγκροτημένο που υπήρχε στον κόσμο.

Όταν το 1933 πήρε την εξουσία υπήρχαν 3 εκατομμύρια S.A., αλλά γι' αυτό χρειάστηκαν 10 χρόνια. Όταν του απαγορεύθηκε ο λόγος για 2 χρόνια, έκανε την καλύτερη δουλειά. Πέρασε 2 χρόνια φτιάχνοντας μια θαυμάσια οργάνωση και είχε μεθόδους που πρέπει να θυμόμαστε διότι διατηρούν ακόμα την αξία τους. Δημιουργούσε πολύ θόρυβο, είχε καμιόνια, φανφάρες, τρομπέτες, που τραβούσαν την προσοχή, έβαζε παντού κόκκινες αφίσσες και σημαίες, που εντυπωσίαζαν την κοινή γνώμη.

Αλλά δημιουργούσε συγχρόνως στελέχη, είχε δημιουργήσει σχολές ρητόρων. Υπήρχαν 6.000 ρήτορες που μπορούσαν να δώσουν 6.000 διαλέξεις.

Έτσι γίνονταν οι μεγάλες καμπάνιες. Δεν μιλούσε μόνο ο Χίτλερ αλλά και 6.000 άνδρες που ήξεραν τι έλεγαν. Είχε όμως και ομάδες μυστικού χαρακτήρα που πήγαιναν στις σοσιαλιστικές ομάδες και συγκεντρώσεις, για να μάθουν τα επιχειρήματα των άλλων, και τον τρόπο που είχαν να πείθουν το κοινό.

Έτσι λοιπόν, μια τέτοια οργάνωση, σε κάθε πόλη, κάθε γειτονιά, κάθε δρόμο, κάθε τετράγωνο, μπορούσε να κινηθεί αστραπιαία σ' όλη τη Γερμανία!

Αλλά μια τέτοια οργάνωση, που ήταν μέρος μιας γιγαντιαίας προπαγάνδας, χρειάσθηκε χρόνια για να επιτευχθεί. Αυτό όμως πρέπει να γίνει!

Δεν πρέπει να υπάρχουν μόνο μικρές ομάδες με νέους ιδεαλιστές και αφοσιωμένους, πρέπει να υπάρχουν δικοί μας παντού, ακόμα και απλοί άνθρωποι. Στο χιτλερικό κίνημα τα 2/3 των οπαδών ήταν εργάτες ή άνθρωποι της μέσης τάξης.

Στη χιτλερική νεολαία το ήμισυ των μελών ήταν παιδιά ανέργων, 60% ανήκαν στην εργατική τάξη. Πρέπει να δώσετε προσοχή σ' αυτό το σημείο. Εγώ ήμουν σαν κι εσάς, δεν ήξερα κανένα. Εσείς ίσως

ξέρετε περισότερους από μένα κι εγώ ήμουν μόνος στην αρχή, δεν είχα χρήματα· ήμουν το πρώτο από 8 παιδιά και αναρωτιόμουν πώς θα κατακτούσα τον εργατικό κόσμο. Ήμουν τότε νέος σε καθολική οργάνωση στην οποία όμως πήγαιναν οι μπουρζουάδες όπως ο συμβολαιογράφος, ο γιατρός, οι έμποροι κ.λπ., όμως ο λαός πήγαινε στους «οίκους του λαού» που τότε ήταν το μόνο που υπήρχε, αφού δεν υπήρχε τηλεόραση ή τίποτε άλλο.

Και κάθε μέρα γινόντουσαν 2 - 3 σοσιαλιστικές ή κομμουνιστικές συγκεντρώσεις στους «οίκους του λαού». Κανείς από μας δεν πήγαινε διότι κινδύνευε να του σπάσουν τα μούτρα, όπως κι εμένα κόντεψαν να μου σπάσουν το κεφάλι.

Κι όμως, είπα στον εαυτό μου πως εκεί πρέπει να πάω. Έτσι τα δύο πρώτα χρόνια της πολιτικής μου δράσης, κάθε, μα κάθε μέρα, πήγαινα σε τέτοιες συγκεντρώσεις κι όταν ρώταγαν αν υπάρχει κανείς με αντίθετη γνώμη έλεγα: «ΝΑΙ. Εγώ». Έτσι κατέκτησα τη μισή εργατική τάξη μέσα στο ίδιο της το σπίτι. Αυτοί πλήρωναν την αίθουσα, την προπαγάνδα, εγώ ήμουν μόνος μου, ήταν επικίνδυνο, αλλά ήταν φανταστική ευκαιρία να έχω μπροστά μου όλη την εργατική τάξη για δύο χρόνια. Όταν με καλούσαν σπίτι τους για καφέ, οι γυναίκες έλεγαν: «τι καλό παιδί» και ήμουν νέος σαν κι εσάς, φοιτητής. Και έφθασα να κατακτήσω έτσι εκατοντάδες χιλιάδες άτομα. Έτσι μπόρεσα να οργανώσω δικές μου συγκεντρώσεις, τις οποίες πάντα πλήρωναν οι ακροατές. Οι συγκεντρώσεις μου απέφεραν στο κίνημα δεκάδες εκατομμύρια φράγκα. Στο «Palais des Sports» («Παλαί ντε Σπορ») έκανα μια σειρά συγκεντρώσεων όπου είχα περισσότερες από 800.000 φράγκα εισπράξεις.

Διότι η καλή ρητορική είναι ένα θέαμα. Εάν ο ρήτορας είναι τόσο καλός όσο ένας μεγάλος τραγουδιστής, ο κόσμος πηγαίνει. Τέτοια ήταν η δική μου περίπτωση και τέτοια είναι και του Λεπέν. Έβαλε είσοδο στις ομιλίες του. Χωρίς χρήματα δεν γίνεται κίνημα. Κι επειδή στοιχίζει ακριβά μια συγκέντρωση πρέπει να αποφέρει κέρδος.

Ο Λεπέν έκανε όπως κι εγώ. Στην αρχή έβαλε είσοδο 5 φράγκα στις συγκεντρώσεις, έπειτα 10 φράγκα και τώρα πλέον 25 φράγκα.

Δεν ξέρω αν εσείς στη χώρα σας έχετε έναν καλό ρήτορα, αλλά είναι πολύ πιθανόν αφού σ' όλους τους ευρωπαϊκούς λαούς υπάρχουν καλοί ρήτορες. Και είναι σημαντικό να τραβάει κόσμο η συγκέντρωση όπως ένα καλό θέαμα. Δεν χρειάζεται μουσική ή τίποτε άλλο. Αν ο ομιλητής είναι καλός, ο κόσμος έρχεται, και παθιάζεται. Μια φορά μίλησα στο «Palais des Sports» των Βρυξελλών για έξι συνεχείς ημέρες. Ο κόσμος για έξι ημέρες παραληρούσε. Ήταν τριάντα χιλιάδες κόσμος μέσα και πενήντα χιλιάδες απ' έξω, κι είχα περίπου την ηλικία σας. Όταν το 1936 είχα ένα εκατομμύριο οπαδούς, 21 βουλευτές και 12 γερουσιαστές, ήμουν 29 χρονών. Αλλά δούλεψα και αγωνίστηκα επί χρόνια γι' αυτό.

Πρέπει να πει κανείς στον εαυτό του ότι θα τον κερδίσει τον κόσμο. Είναι εμφανές ότι στην εποχή μας τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά, διότι υπάρχει η τηλεόραση που είναι ένα μεγάλο όπλο, αφού κρατάτει τον κόσμο μέσα στο σπίτι και του παραλύει το μυαλό. Είναι το μεγάλο μέσο διάβρωσης που διαθέτουν τα δημοκρατικά πολιτεύματα.

Είδαμε όμως ότι παρ' όλη την τηλεόραση οι κομμουνιστικές χώρες επαναστάτησαν. Τίποτε δεν τις εμπόδισε, ούτε ο Τύπος τους, ούτε οι τηλεοράσεις τους, όταν έφθασε η κατάλληλη στιγμή όλα τινάχθηκαν στον αέρα.

Στις πρώτες συγκεντρώσεις του, ο Χίτλερ είχε 11, 12 και 17 άτομα. Έτσι άρχισε!

Ήταν ακόμα στρατιώτης, έγραφε ο ίδιος σε μια γραφομηχανή του στρατού τις προσκλήσεις και τις μοίραζε ο ίδιος στα γραμματοκιβώτια. Το κόμμα είχε τότε όλη κι όλη περιουσία επτά μάρκων, και μερικές δεκάδες μέλη.

Έτσι πρέπει ν' αρχίσετε, αλλά να έχετε πίστη και θέληση και να πείτε στον εαυτό σας ότι θα καταβάλετε μεγάλες προσπάθειες. Εγώ έκανα πάντα μεγάλες προσπάθειες, σ' όλη μου τη ζωή κι ακόμα προσπαθώ, εργάζομαι ακόμα και τώρα 12 ώρες την ημέρα. Τις προάλλες έφτιαξα έξι βιντεοκασέτες, όπου εξηγώ όλη την ιστορία του αιώνα μας, από πριν τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο έως· τον Γκορμπατσώφ και αυτά που μπορεί να συμβούν τώρα.

Λαμβάνω υπόψιν μου ότι τώρα ο κόσμος αντί να διαβάζει προτιμάει να βλέπει, αλλά μέχρι τώρα κανένας πολιτικός δεν έφτιαξε γι' αυτούς κάτι για να μπορούν να παρακολουθούν εύκολα στην τηλεόραση.

Δεν ξέρω αν είδατε το βίντεο που έφτιαξα για τη Γαλλική τηλεόραση, ένα σημαντικό βίντεο σε 2 εκπομπές του Σαρλιέ, που είναι από τους πιο σημαντικούς ανθρώπους της γαλλικής τηλεόρασης και που ήρθε εδώ σαν αντίπαλος, έφυγε δε σχεδόν φίλος. Αλλά δεν εμφανίζομαι μόνο εγώ, είναι κι οι αντίπαλοί μου, έχοντας όλοι τον λόγο. Είναι ένα σημαντικότατο φιλμ που δουλευόταν για μήνες, η δε γαλλική τηλεόραση πλήρωσε 100 εκατομμύρια γι' αυτά τα δύο φιλμ.

Αυτό το φιλμ στοίχιζε συνολικά 750 φράγκα και τώρα θα το προσφέρουμε στον κόσμο προς 75 φράγκα, δηλαδή δέκα φορές φθηνότερα, διότι όλοι εργαζόμαστε αφιλοκερδώς.

Η ομάδα παιδιών που έκανε τις ηχογραφήσεις είναι παιδιά σαν κι εσάς, στην ηλικία σας με ιδεολογία και αξιοθαύμαστη πίστη. Αυτά λοιπόν τα παιδιά έρχονται από το Βέλγιο και τη Γαλλία με όλα τα σύνεργά τους, πληρώνουν για το ταξίδι τους, για το ξενοδοχείο, τη διατροφή, και εγκαταλείπουν τις δουλειές τους για όλο αυτό το διάστημα.

Τα παιδιά που κάνουν αυτή τη δουλειά δεν είναι πλούσια. Ένας π.χ., που ήταν καθηγητής Πανεπιστημίου, έγραψε ένα καταπληκτικό βιβλίο για το Άγιο Δισκοπότηρο, κι επειδή είχε την ατυχή έμπνευση να βάλει στον πρόλογό του 6 δικές μου γραμμές, τον έδιωξαν κι έχασε τη θέση του. Βέβαια βρήκε μετά μια άλλη, αλλά θέλω να σας πω τι συμβαίνει.

Τώρα στην ερώτηση που κάνατε για τους Εβραίους. Εγώ δεν είμαι σίγουρος. Αυτοί είναι αποφασισμένοι να επιτίθενται μέχρι το τέλος και διαθέτουν τεράστια μέσα. Είναι δε τόσο άγριοι και τόσο αδιάλλακτοι που τελικά θα καταντήσουν για μια ακόμα φορά να είναι παντού, σ' όλες τις χώρες ανυπόφοροι.

Και θα προοδεύσουν ακόμα χάρις στο κερδοσκοπικό σύστημα που τους βοηθάει να τολμούν τα πάντα. Κι όμως, βλέπετε ότι κάθε τόσο υποχωρούν.

Κοιτάξτε στη Γαλλία, την ιστορία με τους θαλάμους αερίων· όλοι πίστευαν ότι αυτοί οι θάλαμοι υπήρχαν. Τώρα εκατομμύρια Γάλλοι αμφιβάλουν.

Στο περιοδικό «Αναθεωρητικά Χρονικά» («Anals Revisionnistes») υπάρχει μια μελέτη του πιο μεγάλου Αμερικανού ειδικού στους θαλάμους αερίων (μια μέθοδος που εφαρμόζεται ακόμη στις ΗΠΑ για θανατικές εκτελέσεις). Ο ειδικός αυτός ονομάζεται Lesner και θα μπορούσε να πει με εγκυρότητα εάν αληθεύει ή όχι η ιστορία των γερμανικών θαλάμων αερίων, εφόσον είναι ειδικευμένος σ' αυτό. Έτσι ο καθηγητής Φωρισσόν τον προκάλεσε να επισκεφθεί τους υποτιθέμενους θαλάμους αερίων στο Άουσβιτς της κομμουνιστικής Πολωνίας και του πλήρωσε τα έξοδα.

Ήταν έξι Αμερικάνοι με επιστημονικό

υλικό και κάθησαν 2 μήνες.

Εξέδωσε λοιπόν ένα βιβλίο που μεταφράσθηκε σε πολλές γλώσσες. Είναι ένα βιβλίο που αξίζει να εκδοθεί και επιπλέον έχει γραφθεί από έναν ειδικό που δεν είχε καμία απολύτως σχέση με τον Χιτλερισμό. Το συμπέρασμα της έρευνας είναι λοιπόν ότι ούτε ένας απ' αυτούς τους θαλάμους δούλεψε έστω και μια φορά.

Σήμερα έχουν έντεχνα καλυφθεί από τον εβραιοκρατούμενο διεθνή Τύπο όλα τα σχετικά με τη δολοφονία του μεγάλου μάρτυρα της Ιδέας, του Ρούντολφ Ες. Ποια είναι η πληροφόρηση και η γνώμη που έχετε για τη «σκοτεινή» αυτή υπόθεση;

Είναι προφανές πως ο Ρούντολφ Ες δολοφονήθηκε! Ο Ρούντολφ Ες ήταν ένας ήρωας, ήταν νέος, όμορφος, σαν Έλληνας Θεός. Και ήθελε όπως ο Χίτλερ τη φιλία της Αγγλίας, λέγοντας ότι είναι δύο χώρες που αλληλοσυμπληρώνονται: αυτοί φέρνουν τον Λευκό Πολιτισμό σ' άλλες Ηπείρους και η Ευρώπη φτιάχνει μόνη της την ένωσή της.

Είναι φανερό ότι μετά η κατάσταση θα άλλαζε με τους άλλους λαούς που θα έφερναν το ίδιο κήρυγμα όπως οι Ιάπωνες και οι Άραβες.

Ο Χίτλερ είχε πάντα στο μυαλό του αυτό το όραμα. Και ο Ες θέλησε να το πραγματοποιήσει. Και όταν είδε ότι ήταν αναγκαία η ειρήνη με την Αγγλία, έφυγε για την Αγγλία πριν γίνει η επίθεση εναντίον της Ρωσίας. Ήταν ανήκουστο αυτό που έκανε, να ρισκάρει έτσι τη ζωή του. Είχε μια πιθανότητα στις χίλιες να πετύχει. Τελικά έφθασε μόνος του με αλεξίπτωτο, νύχτα και παραδόθηκε. Οι Άγγλοι του φέρθηκαν τόσο άσχημα που θέλησε να αυτοκτονήσει, προσπάθησε να πηδήξει από τις σκάλες, κι έσπασε τα πόδια του. Όμως όλα αυτά είναι μυστικά απόρρητα της Αγγλικής κυβέρνησης. Ο φάκελος του Ες θα είναι απόρρητος μέχρι το 2.027.

Κι όπως οι Ρώσοι στο τέλος είχαν αποφασίσει να τον ελευθερώσουν, οι άλλοι, οι Άγγλοι τον καθάρισαν· τον έπνιξαν στο μέρος που έκανε το καθημερινό του περίπατο.

Σε μια θαυμάσια επιστολή σας μας γράφετε τα παρακάτω σπουδαία λόγια: «Μια μέρα ρώτησα τον Hitler "τι ήταν", μου απάντησε ξεκάθαρα: "Εγώ είμαι Έλληνας"! Ήταν εκπληκτικό αλλά ήταν σωστό».

Μπορείτε να μας πείτε κάτι περισσότερο πάνω στο περιστατικό αυτό;

Μα ο Χίτλερ ήταν βαθύτατα φιλέλλην! Είχε στο σπίτι του αυθεντικά αρχαία ελληνικά γλυπτά! Γι' αυτόν η Ελλάδα ήταν το λίκνο του πολιτισμού. Όλα προέρχονταν από αυτήν. Βέβαια τα ένωνε όλα αυτά με το γερμανικό παρελθόν, αλλά και πάλι, τον άκουσα κάποτε δίπλα μου να κοροϊδεύει τον Χίμλερ ο οποίος έκανε έρευνες για τους αρχαίους γερμανικούς λαούς στη Γερμανία. Έλεγε ότι χάνετε τον καιρό σας και χαλάτε εκατομμύρια για να βρείτε δύο - τρία βάζα που δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον, όταν στην Ελλάδα υπήρχε ένας Φειδίας. Έλεγε επίσης ότι ο πραγματικός γερμανικός πολιτισμός ήταν ο ελληνικός. Και το περιβάλλον του ήταν κι αυτό τέτοιο: είχε καμιά τριανταριά αυθεντικά αρχαία ελληνικά κομμάτια. Βέβαια έργα όπως η Αφροδίτη της Μήλου ή η Νίκη της Σαμοθράκης, δεν υπήρξαν κι ούτε θα υπάρξουν ποτέ πιο όμορφα στον κόσμο.

Γι' αυτό πρέπει να είστε περήφανοι, ακόμα κι αν υπάρχουν αρκετοί εκφυλισμένοι σήμερα. Αλλά ακόμα κι αυτό διορθώνεται, οι λαοί ξανανιώνουν.

Η Γερμανία που παρέλαβε ο Χίτλερ είχε 1/3 ομοφυλόφιλους. Η κομμουνιστική Γερμανία ήταν μια κοινωνία σάπια και σε λίγα χρόνια είδατε τι έγινε.

A mes chers et très vaillants camarades,

grecs et européens, de CHRISSI AVGI,

en souvenir de notre glorieux chef, à tous,

l'inoubliable Adolf Hitler!

Avec mon salut fraternel à tous, et

avec ma grande affection,

leur ami, pour toujours,

En exil,

le 12 Avril 1990

Στους αγαπητούς και πολύ μαχητικούς συντρόφους Έλληνες και Ευρωπαίους της Χρυσής Αυγής, με τη θύμηση του ενδόξου αρχηγού όλων μας, του αξέχαστου Αδόλφου Χίτλερ, με τον αδελφικό μου χαιρετισμό.

Φίλος σας για πάντα
LEON DEGRELLE
Εν εξορία την 12 Απρ. 1990

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ

— *Αντισταθείτε στην εξουσία των Πλουτοκρατών και του ψευτοσοσιαλισμού.*
— *Αντισταθείτε στην πνευματική ερήμωση της φιλελεύθερης αστικής δεξιάς.*
— *Αντισταθείτε στη μεγάλη απάτη πως τα Ιδανικά της Πατρίδας και του Λαού έχουν σχέση και είναι ταυτόσημα με τα συμφέροντα των καπιταλιστών.*
— *Αντισταθείτε στην εξουσία των μεγάλων δυνάμεων, που δυναστεύουν την Πατρίδα μας. Τυπικά και μόνο είναι η Ελλάδα χώρα ανεξάρτητη. Στην Ουσία είναι και παραμένει υπόδουλη στο εβραιοαμερικάνικο μπλόκ.*
— *Αντισταθείτε στο πνεύμα της υποταγής. Δώστε τη μάχη για Εθνική Ανεξαρτησία, για πραγματική Εθνική Ανεξαρτησία.*
— *Αντισταθείτε στο πνεύμα της ΕΟΚ. Αντισταθείτε στο εφιαλτικό μήνυμα του 1992, που θα σημάνει εθνική ισοπέδωση.*
— *Αντισταθείτε στο πνεύμα του φιλελευθερισμού, που οδηγεί ένα λαό στην ιδιοτέλεια, στον ατομισμό και στην απόλυτη εξουσία των καπιταλιστών.*

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ

— *Αντισταθείτε στο πνεύμα της υποταγής και της δουλοπρέπειας. Δώστε μαζί μας τη μάχη για ΕΘΝΙΚΗ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ και ΛΑΪΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ. Αγωνισθείτε για μια ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ, για μία Πολιτεία Δίκαιη, για την Πολιτεία του ΛΑΪΚΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ.*